

προλεταριακή

Προητάριοι όλων των χωρών,
καταπιεζόμενα έθνη και λαοί, ΕΝΩΘΕΙΤΕ!

σημαιο

δεκαπενθήμερη εφημερίδα του Κ.Ο. του Κομμουνιστικού Κόμματος Ελλάδας (μαρξιστικού-λενινιστικού) www.kkempl.gr Σάββατο 24 Δεκέμβρη 2022 ■ χρόνος 41ος φ. 931 ■ 1.50€

Με «pass» κάνουν τη βαρβαρότητα κανονικότητα! Η ελπίδα και οι νίκες βρίσκονται στους αγώνες του λαού!

Κάθε μήνα η κυβέρνηση ανακοινώνει για τον... μεθεπόμενο μήνα ένα κάποιο «pass», που υποτίθεται θα καταπραΰνει τη φτώχεια, την εξαθλίωση, την πείνα που όλο και περισσότερο χτυπά και κυκλώνει τον λαό μας. Πρόκειται από τη μια για ομολογία ότι το τούνελ της βαρβαρότητας δεν έχει ορατό τέλος. Ότι η βαρucheιμωνιά στη ζωή του λαού δεν είναι «έκτακτη», αλλά είναι η νέα κανονικότητα στην οποία καλείται να προσαρμόσει τη ζωή του. Και ταυτόχρονα από την άλλη, πρόκειται για την επίσημη (και προεκλογική!) ομολογία ότι οι πολιτικές του συστήματος θα αντιμετωπίζουν τον λαό σαν επαίτη, χωρίς δικαιώματα.

Εξάλλου, ο προϋπολογισμός επιβεβαιώνει ότι για την κυβέρνηση, τα εργατικά-λαϊκά δικαιώματα που απέμειναν «περισσεύουν» και πρέπει να κοπούν. Ταυτόχρονα, τα κόμματα της αστικής αντιπολίτευσης τόσο με τις εξαγγελίες των δικών

τους «επιδομάτων», όσο και με την παθητική αλλά ουσιαστική, στήριξη του προϋπολογισμού -ούτε που διανοήθηκαν κινητοποιήσεις και απεργία απέναντι στον προϋπολογισμό- επιβεβαίωσαν και αυτά πως υπηρετούν την ίδια πολιτική. Την εικόνα συμπλήρωσε -αρμονικά για το σύστημα- η ηγεσία του ΚΚΕ, που επίσης ούτε που διανοήθηκε να επιχειρήσει ένα πραγματικό βήμα αγώνα και κρύφτηκε πίσω από μια προεκλογικού τύπου συγκέντρωση στο Σύνταγμα. Φαίνεται πως τα εκατοντάδες σωματεία, Εργατικά Κέντρα και Ομοσπονδίες που ελέγχει είναι διατεταγμένα για πρόθυμη και άμεση στοίχιση στις αποφάσεις της ΓΣΕΕ για ακύρωση απεργιών (όπως έκαναν με το νομοσχέδιο-τότε- Χατζηδάκη), αλλά καθόλου κατάλληλα προσανατολισμένα για βήματα αγώνα κόντρα στο πλαίσιο της αστικής νομιμότητας. Επιπλέον, η ηγεσία του ΚΚΕ ήταν απασχολημένη να αναζητά ποιες από τις δυνάμεις της καταστολής «δικαι-

ούνται» τα 600 ευρώ, με τα οποία η κυβέρνηση, ο ΣΥΡΙΖΑ, το ΠΑΣΟΚ, η Ελληνική Λύση, επιβράβευσαν τον δολοφόνο του 16χρόνου Ρομά, τον οποίο στη συνέχεια άφησαν και ελεύθερο!

Οι δηλώσεις του δικηγόρου του δολοφόνου πως η απόφαση της απελευθέρωσής του αποτελεί μήνυμα «για κάθε ανώριμο νέο» είναι η πιο κυνική συνόψιση της πολιτικής του συστήματος. Καθώς στη μεγάλη διεθνή εικόνα αγριεύουν διαρκώς οι συγκρούσεις των ιμπεριαλιστών, οι ντόπιοι υποτελείς τους περιμένουν αυτό που τους ξημερώνει, κάνοντας το μόνο που μπορούν. Προωθούν τη βαρβαρότητα και κλιμακώνουν την αγριότητα ενάντια στον λαό. Όμως ο λαός και η νεολαία δεν έχουν τίποτε να περιμένουν! Χρειάζεται να συνεχίσουν αυτό που «ξεκίνησαν» με τους αγώνες τους τον Νοέμβρη. Εκεί και μόνο εκεί βρίσκεται η πραγματική ελπίδα και η προοπτική για τα εργατικά-λαϊκά συμφέροντα.

(συνέχεια στη σελ. 2)

Ουκρανία
Περιμένοντας τα χειρότερα

σελ. 16

Αφιέρωμα

Νεκρός ο 16χρονος Ρομά, ελεύθερος ο αστυνομικός δολοφόνος!

Οργή στις κοινότητες των Ρομά για το έγκλημα και την αδικία

Διαβατά, Οικισμός Αγίας Σοφίας Αθλιότητα και εγκατάλειψη
«Γύφτοι τα κάναν τα καρφιά!»

Ρομά και εκπαίδευση Παιδιά ενός κατώτερου θεού!
Χιλιάδες στους δρόμους για τη δολοφονία του 16χρονου
σελ. 6,7

Οι Ρομά στην Αντίσταση
σελ. 23

Οι λαμπερές βιτρίνες των καταστημάτων δεν μπορούν να καλύψουν την τεράστια οργή που σιγοβράζει στους χιλιάδες εμποροπαλλήλους

σελ. 11

Συμβούλια φοιτητών... συμβούλια επίθεσης του συστήματος στους φοιτητές!

σελ. 14

Ακροβασίες της Αναρχίας/ Αυτονομίας στο έδαφος της ήττας και των αδιεξόδων

σελ. 20

Προϋπολογισμός 2023 Ένα ακόμη αντιλαϊκό σχέδιο προς υλοποίηση

Υποκλοπές Μοχλός αναδιάταξης του αστικού πολιτικού σκηνικού

Διεργασίες διαμόρφωσης εναλλακτικών εκδοχών διακυβέρνησης

σελ. 12,13

Το επόμενο φύλλο της Π.Σ. θα κυκλοφορήσει το Σάββατο 14 Γενάρη 2023

Με «pass» κάνουν τη βαρβαρότητα κανονικότητα! Η ελπίδα και οι νίκες βρίσκονται στους αγώνες

συνέχεια από σελ. 1

Ντόχα, Ουάσιγκτον, Βρυξέλλες...

Τον περασμένο Ιούνιο ανακοινώθηκε πρώτα για τη γαλλική TOTAL και στη συνέχεια για την Ιταλική ENI ότι υπέγραψαν συμφωνία συμμετοχής (με ποσοστό 6,25% η πρώτη και λίγο πάνω από 3% η δεύτερη) σε μια μεγάλη κοινοπραξία με την κρατική εταιρεία ενέργειας του Κατάρ, Qatar Energy (QE). Η κοινοπραξία έχει στόχο την αύξηση της -ήδη τεράστιας- παραγωγής υδροποιημένου φυσικού αερίου (LNG) από το Κατάρ κατά 60% ως το 2027!

Μόλις τον περασμένο Νοέμβριο, η Γερμανία υπέγραψε 15ετή σύμβαση με την κρατική εταιρεία του εμιράτου, Qatar Energy και την αμερικανική εταιρεία Conoco Phillips, εξασφαλίζοντας 2 εκατ. μετρικούς τόνους LNG ετησίως από το 2026. Είναι η μόνη χώρα της ΕΕ που έχει υπογράψει πολυετή σύμβαση αγοράς αερίου από το Κατάρ.

Είναι προφανές ότι οι Ευρωπαίοι ιμπεριαλιστές αναζητούσαν στο εμιράτο απαντήσεις στο πρόβλημα της ενεργειακής ασφυξίας που αντιμετωπίζουν, με δεδομένη την επιβολή σε αυτούς της αμερικάνικης στρατηγικής στον πόλεμο της Ουκρανίας και την απαίτηση των ΗΠΑ για την ενεργειακή «απεξάρτηση» της ΕΕ από τη Μόσχα. Ωστόσο, η αμερικάνικη επιδίωξη δεν σταματά στην απεξάρτηση των Ευρωπαίων από τη Ρωσία, αλλά προχωρά στην ενεργειακή εξάρτησή τους από την Ουάσιγκτον και ακόμα και στη βιομηχανική και παραγωγική υποβάθμιση των οικονομιών τους.

Σε αυτή τη βάση -και καθώς το Κατάρ αποτελεί γνωστό αμερικάνικο πεδίο- θεωρούμε ότι εμφανίστηκε το λεγόμενο «σκάνδαλο του Κατάρ», το οποίο χρεώνει «διαφθορά», «ενέργειες χρηματισμού» κ.λπ. στην ΕΕ και στους «θεσμούς» της, όπως το λεγόμενο Ευρωκοινοβούλιο, που μέσα σε όλη την ταραχή εκτέθηκε ως αυτό που πραγματικά είναι: ένα ακόμα εργαλείο, που με τη στρατιά των χρυσοπληρωμένων συνεργατών των λεγόμενων ευρωβουλευτών, χρησιμοποιείται από τους ιμπεριαλιστές και το μεγάλο κεφάλαιο της ΕΕ για να υπηρετούνται οι επιδιώξεις τους

Οι εκλογές, λοιπόν, «δεν είναι έτοιμες» ακόμα! Τα κέντρα έξω από τη χώρα δεν έχουν ολοκληρώσει τις προετοιμασίες τους και τις παρεμβάσεις τους, που βρίσκονται σε πλήρη εξέλιξη. Η (φθαρμένη) τράπουλα του πολιτικού σκηνοθέτου θα ανακατευτεί κι άλλο μέχρι να διαταχτεί για την τελική (εκλογική) ευθεία και μέχρι εκεί έχουν να δουν ακόμα πολλά τα μάτια μας, ασυνήθιστα για τις προεκλογικές περιόδους των πολλών τελευταίων δεκαετιών.

και τα χωσίματα τους στις χώρες της περιφέρειας, στην Ασία και στην Αφρική. Και έτσι, μαζί με αυτό και με τη μεγάλη ψευτιά της «δημοκρατικής Ευρώπης», εκτέθηκαν και όλα τα κόμματα και οι δυνάμεις που στο όνομα της Αριστεράς ζητούν τη λαϊκή ψήφο για να στείλουν αντιπροσώπους σε αυτόν τον άθλιο μηχανισμό των ιμπεριαλιστών!

Χαρακτηριστικό αποτέλεσμα του αμερικάνικου χωσίματος που μπλόκαρε την αναβάθμιση της ενεργειακής σχέσης των ιμπεριαλιστών της Ευρώπης με το Κατάρ είναι και οι πρόσφατες δηλώσεις του Σαάντ Αλ Κάμπι, υπουργού Ενέργειας του Κατάρ. Ο (και διευθύνων σύμβουλος της QE) Κάμπι, στις 18/12 και ενόψει της απόφασης για πλαφόν στην τιμή του φυσικού αερίου από την ΕΕ, δήλωσε πως είναι ενάντια στην απόφαση αυτή, ενώ επιπλέον εξήγησε πως η δέσμευση του Κατάρ για τη «μη εκτροπή φορτίων LNG του Κατάρ εκτός της

ΕΕ» δεν θα ισχύσει, αν έτσι κρίνει το κράτος του!

Η δύσκολη θέση των Ευρωπαίων ιμπεριαλιστών από την εξέλιξη αυτή είναι παραπάνω από προφανής, όπως προφανείς είναι και οι ανησυχίες τους και για το αν και τι θα περισώσουν από τα σχέδια τους. Η διπλή επίσκεψη Μακρόν στη Ντόχα στα πλαίσια του Μουντιάλ είναι βέβαιο ότι μόνο ως πρόσχημα είχε την υποστήριξη της ποδοσφαιρικής ομάδας της Γαλλίας.

...φέρνουν νέες φουρτούνες στην Αθήνα!

Αυτή η αντιπαράθεση μεταξύ ΗΠΑ και Ευρωπαίων ιμπεριαλιστών είναι που προκάλεσε την έκθεση του ΠΑΣΟΚ, μιας και η δικιά του ευρωβουλευτής (Καϊλή) ήταν μια από τους «απεσταλμένους» της ΕΕ για τη διαμόρφωση των επιδιωκόμενων σχέσεων με το εμιράτο. Είναι ερώτημα αν το «κάψιμο»

της Καϊλή (που ανήκει στη ...φιλοΝΔ τάση του ΠΑΣΟΚ) είναι απλώς παρενέργεια ή μια επιθυμητή παρενέργεια στο πλαίσιο της βασικής επιδίωξης των ΗΠΑ ενάντια στους Ευρωπαίους. Όπως επίσης προκαλεί ερωτήματα το πώς «έτυχε» μέσα σε αυτή τη συγκυρία, μέσα στο κάδρο της Καϊλή να μπει και η άλλη πλευρά (Σπυράκη της ΝΔ) για ζητήματα «διοικητικών παραβάσεων»(!), ενώ παράλληλα μένει ανοικτό το αν θα εμπλακούν και άλλοι, όπως ο Αβραμόπουλος.

Όλα αυτά προστίθενται στο κουβάρι των αποκαλύψεων (και «αποκαλύψεων») που συνεχώς μπλέκεται και μεγαλώνει με νέα ονόματα, μισές παραδοχές και ομολογίες αλλά και νύξεις-υποσχέσεις για ακόμα πιο...θεαματική συνέχεια! Μπροστά σε όλα αυτά, το αστικό πολιτικό σύστημα και προσωπικό στέκεται αμήχανο και ανήσυχο. Αντιλαμβάνεται και γνωρίζει από ποια αφεντικά και ποιους

καυγάδες πηγάζουν και προκύπτουν όλα αυτά. Πρόκειται για τα δικά τους αφεντικά και για τις συγκρούσεις που αφορούν τις τύχες των λαών, την τύχη της χώρας και του λαού μας. Θέλουν να κρύβουν όσο μπορούν από τον λαό αυτή τη βασική αλήθεια. Θέλουν να παρουσιάζονται ως «αυτοτελείς», που μπορούν να πάρουν αποφάσεις για την «αυτοδύναμη Ελλάδα», που μπορούν να φέρουν την «πολιτική αλλαγή», που θα έχει «δικαιοσύνη» και θα φέρει «πρόοδο».

Με αυτές τις άθλιες κατασκευές, που αποτελούν τα «διλήμματα» που «πρέπει να απαντήσει» ο λαός, επιχειρούν να εμφανίζονται με πολιτικό μπόι και βάρος. Και κυρίως προσπαθούν να συγκαλύψουν τον κακό χαμό μέσα στον οποίο έχουν βυθίσει τη χώρα, εντάσσοντάς την στη «σωστή πλευρά της ιστορίας». Θέλουν να συγκαλύψουν τη διαρκή κλιμάκωση των εντάσεων και των κινδύνων που πα-

ΕΝΙΟΧΥΣΤΕ
την έκδοση

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ: Εσωτερικού: 45 ευρώ
Εξωτερικού: 65 ευρώ

ΑΡ. ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΥ: Εθνική Τράπεζα: IBAN: GR320110711000071148003461
BIC: ETHNGRAA

Προλεταριακή Σημαία Κωδ. 3112

Εκδόσεις ΕΚΤΟΣ ΤΩΝ ΤΕΙΧΩΝ, Αστική μη κερδοσκοπική εταιρία

Διευθύνεται από Συντακτική Επιτροπή

Υπεύθυνος Σύνταξης: Θ. Φωτόπουλος

Εδρα: Γραβιάς 10-12, 10678 Αθήνα, Τηλ: 2103303639 cpgml@otenet.gr Θεσ/νίκη, Συγγρού 24, Τηλ: 2310 278978 cpgmlthe@the.forthnet.gr www.kkemi.gr

του λαού!

ράγει η υπηρέτηση των αμερικανοΝΑΤΟϊκών ιμπεριαλιστών σε όλη την περιοχή, καθώς αυτή η υπηρέτηση συναντά τις αντίστοιχες μωροφιλοδοξίες και αντιδραστικές επιδιώξεις των άλλων αστικών τάξεων.

Στη Μεσόγειο, τα σχέδια του «ενεργειακού κόμβου» μπλέκονται όλο και περισσότερο σε ένα κουβάρι αντιθέσεων με μια σειρά χώρες (Τουρκία, Αίγυπτος, Ισραήλ, Λιβύη...) στρώνοντας τον δρόμο πριν από όλα στις αμερικάνικες διευθετήσεις, που επιδιώκουν να στήσουν το πολεμικό αντιρρώσικο μέτωπό τους, αλλά και να ελέγξουν-υποτάξουν σε αυτό τους ρόλους των «συμμάχων» τους, όπως η Γαλλία, που εκδηλώνουν τις δικές τους επιδιώξεις.

Τα Βαλκάνια θερμαίνονται ξανά από το αναμμένο φυτίλι του Κοσόβου και η πολιτική της κυβέρνησης και συνολικά των αστικών κομμάτων αναζητά ισορροπίες, στην υπηρέτηση από τη μια των Ευρωπαίων και από την άλλη των Αμερικάνων ιμπεριαλιστών. Κοινός παρανομαστής, ωστόσο, κυβέρνησης και «αντιπολίτευσης» είναι η όξυνση των αντι-ρώσικων επιλογών, για τις οποίες ήδη η Μόσχα τόσο με αφορμή τις δηλώσεις Τσίπρα στο Βελιγράδι, όσο και με το ενδεχόμενο της μεταφοράς των S-300 από την Κρήτη στην Ουκρανία (!!) προειδοποίησε για τα χειρότερα!

Στη δίνη αυτών των εξελίξεων είναι που εμπλέκεται και βυθίζεται η χώρα και ο λαός μας και με όσα αυτές οι εξελίξεις σημαίνουν για τα δικαιώματα του λαού και της νεολαίας στη δουλειά και στη ζωή. Και όσο η αστική τάξη και τα κόμματα του συστήματος χάνουν τη δανεική γυαλάδα που είχαν από το «μεγαλείο» των πατρώνων τους, που αναδεικνύονται σε φονιάδες και ληστές των λαών, τόσο θα οξύνονται τα αντιδραστικά-αντιλαϊκά χαρακτηριστικά τους.

Μαζικούς αγώνες να φέρει ο λαός στον νέο χρόνο!

Οι εκλογές, λοιπόν, «δεν είναι έτοιμες» ακόμα! Τα κέντρα έξω από τη χώρα δεν έχουν ολοκληρώσει τις προετοιμασίες τους και τις παρεμβάσεις τους, που βρίσκονται σε πλήρη εξέλιξη. Η (φθαρμένη) τράπουλα του πολιτικού σκηνικού θα ανακατευτεί κι άλλο μέχρι να διαταχτεί για την τελική (εκλογική) ευθεία και μέχρι εκεί έχουν να δουν ακόμα πολλά τα μάτια μας, ασυνήθιστα για τις προεκλογικές περιόδους των πολλών τελευταίων δεκαετιών. Ου-

σιαστικά, το πολιτικό σύστημα - αλλά και ο ίδιος ο εξαρτημένος καπιταλισμός- αποκαλύπτει τη γύμνια του και τη βαθιά αντιδραστικότητά του στον λαό. Και είναι βέβαιο ότι οι όροι της πολιτικής αστάθειας δεν πρόκειται να ξεπεραστούν και να γιατρευτούν, ούτε πριν ούτε και μετά τις εκλογές και με το οποίο αποτέλεσμα αυτές έχουν.

Μέσα σε αυτή την αντιδραστική πορεία, με όλες τις ασάφειες και τις αβεβαιότητες που αυτή έχει, μια και μόνη βεβαιότητα υπάρχει για τον λαό. Ότι δεν έχει τίποτε να περιμένει παρακολουθώντας τις προετοιμασίες για το στήσιμο ενός ακόμα πιο αντιδραστικού πολιτικού σκηνικού. Ότι οι κάλπες δεν θα φέρουν απαντήσεις στα δικά του ζητήματα, στην παγωνιά στη φτώχεια, στην ανεργία, στην εξαθλίωση, στις συνθήκες τρομοκρατίας και καταστολής που επιβάλλονται, στον πόλεμο που τον απειλεί. Ότι οι απαντήσεις στα δικά του ζητήματα και για τα δικά του συμφέροντα βρίσκονται στη δική του μαζική πάλη.

Αυτή που χρειάζεται να αναπτυχθεί απέναντι στην πολιτική του συστήματος. Απέναντι στο κεφάλαιο και τον ιμπεριαλισμό, που τρώνε και καίνε το ψωμί του λαού, το γάλα των παιδιών του, το δικαίωμα του στην ελπίδα και στη ζωή.

Αυτή που μπορεί να αναπτυχθεί μόνο αν ο λαός στηριχθεί στις δικές του δυνάμεις, χωρίς να περιμένει να ανοίξουν τον δρόμο οι συνδικαλιστικές ηγεσίες, που είναι όργανα της πολιτικής του συστήματος ή τα κόμματα του συμβιβασμού και της υποταγής.

Αυτή που μπορεί να συγκροτηθεί ξεπερνώντας όλους αυτούς και παλεύοντας για τη συγκρότηση των δικών του οργάνων πάλης.

Αυτή που μπορεί να εμπνευστεί από την επαναστατική προοπτική και τις ιστορικές κατακτήσεις της εργατικής τάξης και των λαών, που ανέδειξε η ιστορία του κινήματος, αλλά και να εμπνεύσει εκ νέου την υπόθεση της συγκρότησης του κομμουνιστικού κινήματος που απαιτεί η εποχή μας.

Αυτό είναι το «δώρο» που μπορεί και χρειάζεται να κάνει ο λαός και η νεολαία στον ίδιο τους τον εαυτό. Για αυτό το «δώρο», το άνοιγμα του δρόμου του μαζικού αγώνα παλεύουμε μέσα στον λαό και μαζί με τον λαό. Το άνοιγμα αυτού του δρόμου είναι το μόνο που μπορεί να κάνει τη νέα χρονιά, καλή χρονιά!

Αποψη

Ανησυχούν οι αξιωματούχοι της ΕΕ ότι το Qatar-gate θα δώσει αέρα στα πανιά των λεγόμενων ευρωσκεπτικιστών, του Όρμπαν, της Λεπέν και των ομοίων τους, και θα ενισχύσει τις τάσεις αμφισβήτησης των ευρωπαϊκών θεσμών, που από λίκνα της δημοκρατίας έφτασαν να εμφανίζονται σαν ...άντρα ανομίας.

Οι ανησυχίες δεν είναι αβάσιμες. Οι λαοί της Ευρώπης έχουν κάθε λόγο να αμφισβητούν την αξιοπιστία του μοναδικού αιρετού θεσμού, του Ευρωκοινοβουλίου, που αποδεικνύεται ευάλωτος στη μίζα και τη ρεμούλα. Πολύ περισσότερο, που όχι μόνο έχει περιορισμένες αρμοδιότητες, αλλά αποτελεί απλώς την ψευδοδημοκρατική βιτρίνα μιας απολύτως αντιδημοκρατικής λειτουργίας, στην οποία τον πρώτο ρόλο έχουν οι μεγάλες ιμπεριαλιστικές δυνάμεις της Ένωσης.

Λομπίστες και εκλεγμένοι

Ωστόσο, σκόπιμα τα επίσημα πυρά κατευθύνονται προς τους ευρωσκεπτικιστές, ώστε να τσουβαλιάσουν κάτω από αυτήν την ταμπέλα οποιαδήποτε άποψη ξεφεύγει από το δόγμα της ευρωπαϊκής ολοκλήρωσης. Στην πραγματικότητα, οι ευρωσκεπτικιστές δεν κόπτονται για καμιά δημοκρατία, αλλά για τα συμφέροντα των αστικών τους τάξεων, τα οποία θεωρούν ότι δεν εξυπηρετούνται με τον καλύτερο τρόπο από την ΕΕ και τους συσχετισμούς που διαμορφώνονται σε αυτήν.

Τις τελευταίες μέρες αναδείχθηκε ξανά ο αντιδημοκρατικός, αλλά ουσιαστικός, ρόλος που παίζουν οι 25.000 «λομπίστες» των Βρυξελλών στη λειτουργία των ευρωπαϊκών θεσμών. Πρόκειται για ένα άτυπο μεν, επίσημα αναγνωρισμένο δε, σώμα ανθρώπων που κινούνται γύρω από τα θεσμικά όργανα της ΕΕ (Κομισιόν, Ευρωκοινοβούλιο, Συμβούλιο της ΕΕ, κ.λπ.), στα οποία συμμετέχουν όχι πολύ πάνω από 1.000 άνθρωποι. Περισσότεροι από τους λομπίστες είναι οι περίπου 60.000 υπάλληλοι της ΕΕ, που στελεχώνουν τις κεντρικές υπηρεσίες της Ένωσης.

Τα λόμπι θεωρούνται απαραίτητα για τη λειτουργία των θεσμών, γιατί υποτίθεται ότι τους παρέχουν τις εξειδικευμένες γνώσεις και την πείρα τους πάνω σε διάφορα ζητήματα. Η ΕΕ έχει μάλιστα καθορίσει και κανόνες διαφάνειας για τη λειτουργία τους, για παράδειγμα πρέπει να καταγράφονται οι συναντήσεις με πολιτικά πρόσωπα και οι δαπάνες τους.

Έτσι, η Ένωση έχει στη διάθεσή της στατιστικά για τα λόμπι, τα ποσά που έχουν επενδυθεί σε αυτά, τον αριθμό των συναντήσεων που έχουν κάνει με ευρωβουλευτές και άλλα στελέχη και πολλά άλλα. Λομπίστες μπορεί να είναι από ΜΚΟ και συνδικαλιστικές οργανώσεις μέχρι εταιρίες, οι οποίες, προφανώς, κατέχουν τη μερίδα του λέοντος των δραστηριοτήτων.

Ενδεικτικά, το 2021 επιχειρήσεις όπως η Google, η Facebook και η Microsoft επένδυσαν ποσά της τάξης των πέντε εκατομμυρίων ευρώ η καθμιά σε λόμπι.

Από τη μια, τα ποσά αυτά είναι στην κυριολεξία ψίχουλα για πολυεθνικά μονοπώλια τέτοιου μεγέθους. Από την άλλη, όμως, κάποιο λόγο ύπαρξης έχουν αυτοί οι 25.000 λομπίστες, που αποτελούν έναν ...επίσημο παρα-μηχανισμό της ΕΕ.

Η υπόθεση του Qatar-gate ανέδειξε εκ νέου τις δραστηριότητες των λόμπι, όχι με την ...εξευγενισμένη επίσημη εκδοχή, αλλά με την έννοια που παραδοσιακά τους έδινε ο περι-

σότερος κόσμος, δηλαδή τις μυστικές συμφωνίες, τα παζάρια και τις μίζες.

Η ...επισημοποίηση των 25.000 μελών των λόμπι έχει στόχο να καλύψει τις πραγματικές τους δραστηριότητες. Η δημοσιοποίηση των δαπανών τους έχει στόχο να κρύψει τους πακτωλούς χρημάτων που διακινούνται ή ...διεκδικούνται κάτω από τα επίσημα τραπέζια των καταγεγραμμένων συναντήσεων. Τα πέντε εκατομμύρια που δηλώνουν ότι καλάνε η Google, η Facebook και η Microsoft στα λόμπι κρύβουν πολύ μεγαλύτερες δαπάνες και επενδύσεις και ακόμα μεγαλύτερα κέρδη.

Στην πραγματικότητα, όλα τα λόμπι κάνουν αυτό ακριβώς για το οποίο κατηγορείται το λόμπι του Κατάρ: επιδιώκουν να επηρεάσουν αποφάσεις του Ευρωκοινοβουλίου προς όφελός τους. Όλοι πλησιάζουν και προσπαθούν να επηρεάσουν ευρωβουλευτές από διαφορετικές χώρες και διαφορετικούς πολιτικούς χώρους για να υποστηρίξουν ψηφίσματα και αποφάσεις προς όφελός τους.

Επιπλέον, ως ...παράπλευρη απώλεια, παρέχουν μια δίοδο παρέμβασης παραγόντων εκτός της ΕΕ στην καρδιά των ευρωπαϊκών θεσμών, οι οποίοι υποτίθεται ότι εγγυώνται τη συνοχή, τη διάρκεια και την προοπτική ολόκληρου του ευρωπαϊκού οικοδομήματος. Οι Αμερικάνοι εμφανώς εκμεταλλεύονται όσο μπορούν αυτή τη δίοδο, μάλλον έχοντας στο μυαλό τους, εκτός από το οικονομικό κέρδος, και μεγαλύτερα και γενικότερα ζητήματα που κυριαρχούν στις σχέσεις τους με την ΕΕ.

Ως μια μικρή ένδειξη της ανησυχίας που προκαλούν οι εξελίξεις, ο πρώην υπουργός του ΠΑΣΟΚ Χριστοδουλάκης, σε άρθρο του στον ιστότοπο txns, αναγνωρίζοντας τις δυσλειτουργίες του Ευρωκοινοβουλίου κατέθεσε τις προτάσεις του για την καλύτερη λειτουργία του, οι οποίες έφτασαν μέχρι και την κατάργηση των ευρωεκλογών και τη συμμετοχή στο Ευρωκοινοβούλιο των μελών των εθνικών κοινοβουλίων με ολιγόμηνες θητείες! Είναι να αναρωτιέται κανείς αν τέτοιες προτάσεις λειτουργούν σε όφελος του ...τραυματισμένου θεσμού ή του αφαιρούν και την ελάχιστη αξιοπρέπεια που του έχει μείνει...

Πέρα από τις ...ριζοσπαστικές προτάσεις Χριστοδουλάκη, το σημαντικότερο παραμένει ότι βγαίνει στην επιφάνεια και σε ευρεία δημοσιότητα το γεγονός ότι οι 700 ευρωβουλευτές που εκλέγονται 300 εκατομμύρια Ευρωπαίοι πολίτες λειτουργούν μόνο κάτω από την επιρροή των 25.000 μελών των λόμπι. Άρα αυτές οι 300 εκατομμύρια ψήφοι δεν είναι το γερό θεμέλιο της ευρωπαϊκής δημοκρατίας, αλλά τα κορδόνια που κρατάνε την κουρτίνα που κρύβει μια πραγματικότητα στην οποία κουμάντο κάνουν τα μονοπώλια και όχι οι εκλεγμένοι εκπρόσωποι του λαού.

Κάθε πέντε χρόνια, στις Ευρωεκλογές, το ΚΚΕ(μ-λ) δίνει τη μάχη της αποχής στη βάση της φύσης τόσο του θεσμού του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, όσο και της ίδιας της ΕΕ. Και, βέβαια, στη βάση του στόχου της εξόδου της χώρας μας από την ΕΕ. Αν για τα κόμματα του συστήματος είναι φυσιολογικό να υποστηρίζουν τον θεσμό και τις εκλογικές διαδικασίες του, για τα κόμματα που αναφέρονται στην Αριστερά και ξιφουλκούν εναντίον της ΕΕ είναι αδιανόητη η συμμετοχή τους σε τέτοιες διαδικασίες νομιμοποίησης των θεσμών της ιμπεριαλιστικής λυκοσυμμαχίας.

Εκτός αν οι λαοί της Ευρώπης κληθούν να ψηφίσουν για τους 25.000 λομπίστες. Τουλάχιστον τότε θα εκλέγουν αυτούς που πραγματικά κάνουν κουμάντο...

Δηλώσεις Θεοδωρικάκου Αύξηση των δυνάμεων αστυνομείας, το 2023

«Μπονιά» για την επόμενη χρονιά ανήγγειλε ο Θεοδωρικάκος... 500 επιπλέον αστυνομικοί, «αποδεσμευμένοι από γραφειοκρατικές δουλειές» και διαδικασίες που θα γίνονται διαδικτυακά, θα περιπολούν στους δρόμους και στις γειτονιές της Αθήνας το 2023. Επίσης, 600 νέοι «ειδικοί φρουροί» (σαν τον Κορκονέα, δηλαδή) θα ενισχύσουν τα αστυνομικά τμήματα της Αθήνας, ενώ 250 νέοι συνοροφύλακες θα προστεθούν στην αστυνομική δύναμη «φύλαξης των συνόρων» απ' τους πρόσφυγες και τους μετανάστες, ταυτόχρονα με την ολοκλήρωση της κατασκευής του φράχτη του Έβρου. Αυτά δήλωσε ο Θεοδωρικάκος στη Βουλή κατά τη συζήτηση του κρατικού προϋπολογισμού του 2023. Αναφέρθηκε ξανά στους «παράνομους» μετανάστες, χαρακτηρίζοντάς τους «απειλή», αυτούς που με περισσή υποκρισία και κροκοδείλια δάκρυα, δύο μήνες πριν, ο Μητσοτάκης χαρακτήριζε - τάχα «συμπονώντας» τους - ως «απελπισμένους ανθρώπους», που τους εργαλειοποιεί η Τουρκία. Ενώ δεν έλειψε ξανά η αναφορά στην απαγόρευση, στον «περιορισμό» και στην καταστολή των διαδηλώσεων. Αν απ' τη μια η κυβέρνηση και η ντόπια αστική τάξη δεν «τσιγκουνεύονται» τα χρήματα για την ενίσχυση των κατασταλτικών μηχανισμών (όπως και των αποδοχών των αστυνομικών, με το επίδομα των 600 ευρώ, την κυβερνητική επιλογή που στηρίζαν και το ΠΑΣΟΚ, η «Ελληνική Λύση», ο ΣΥΡΙΖΑ και το ΚΚΕ), την ίδια στιγμή που καταδικάζουν το λαό στη φτώχεια και στην ανέχεια, απ' την άλλη ενισχύουν και αναβαθμίζουν τους μηχανισμούς ελέγχου και καταστολής. Τόσο στην ίδια την καθημερινότητα του λαού και της νεολαίας, στις γειτονιές, στα σχολεία, στις σχολές, στις φοιτητικές εστίες, με πρόσχημα την «καταπολέμηση του εγκλήματος», όσο και -πολύ περισσότερο- απέναντι στους αγώνες τους, στις κινητοποιήσεις, τις διαδηλώσεις και τις απεργίες. Από μια αστυνομία βουτηγμένη στη διαφθορά, που υπηρετεί την εφαρμογή μιας αντιλαϊκής πολιτικής των κυβερνήσεων - διαχειριστών ενός σάπιου εκμεταλλευτικού συστήματος, που παράγει καθημερινά το έγκλημα, «νόμιμο» ή «παράνομο».

Στην πραγματικότητα φοβούνται τον «εχθρό - λαό» και τη νεολαία, τόσο τους αγώνες τους όσο και όποια πιθανά ξεσπάσματα τους ενάντια σε μια πολιτική που τους κάνει τη ζωή ολοένα και πιο μαύρη. Γι' αυτό και «θωρακίζονται».

Νέα αναβολή της νέας «δίκης των Σεπολιών» για τις 13/11/2023

Η γνωστή δίκη των 4 αγωνιστών που είχαν συλληφθεί βίαια στην

δημοκρατικά δικαιώματα

**«Να προσέχουν όσα “ανώριμα παιδιά”
αρνηθούν την εφαρμογή του νόμου»!
Ωμή απειλή, εκτός από «δικαίωση»
του φονικού πυροβολισμού
του αστυνομικού!**

Εκφράζοντας το βαθμό φασιστικοποίησης της κυρίαρχης πολιτικής, αλλά και την ίδια την ωμή και απαλλαγμένη από «φοριτούρες» αντίληψη και πρακτική των διαχειριστών του συστήματος, δεν θα μπορούσε να υπάρξει πιο ξεκάθαρη απειλή για τη νεολαία, που «παρεκτρέπεται» απ' τους νόμους που θέτει το σύστημα της εκμετάλλευσης και καταπίεσης, απ' αυτήν που ακούστηκε απ' τον Κούγια. Μια απειλή που απευθύνει οι κυρίαρχοι και το σύστημά τους προς τη νεολαία (κι όχι μόνο σ' αυτήν), σήμερα, διά στόματος του ενεργούμενού τους, του Κούγια, που είναι και συνήγορος του αστυνομικού που δολοφόνησε τον 16χρονο Ρομά. Δήλωσε, λοιπόν, μετά την απελευθέρωση-πρόκληση του αστυνομικού δολοφόνου, στις 19/12, πως «...ο αδόκητος θάνατος (η δολοφονία δηλαδή) του νεαρού αυτού θα πρέπει πραγματικά να αποτελεί ένα παράδειγμα (!) ώστε στο μέλλον, αντίστοιχα ανώριμα παιδιά, όχι μόνο Ρομά, αλλά γενικώς ανώριμα παιδιά, να αρνούνται την εφαρμογή του νόμου». Μία δήλωση... παραδειγματισμού, προς συμμόρφωση, αλλιώς μπορεί να υπάρξουν οι ανάλογες συνέπειες! Μια τρομοκρατική λογική, που καλεί τη νεολαία και το λαό να υποτάσσονται στους «ισχυρούς» -στις κυβερνήσεις, στους εργοδότες, στην αστυνομία, στα δικαστήρια, στα ξένα αφεντικά- σε όλες τις πλευρές της ζωής τους, αλλιώς οι τελευταίοι δεν θα ευθύνονται για τις συνέπειες! Όταν παραβιάζουν τους νόμους τους. Είτε νόμους άδικους, είτε νόμους υποκριτικούς, που ούτε οι «ισχυροί» δεν τους τηρούν, είτε νόμους που το ίδιο το σύστημα της εκμετάλλευσης τους ωθεί στο να τους παραβιάζουν...

Δεν φταίει λοιπόν ο δράστης, αλλά το θύμα, που πλήρωσε με τη ζωή του τα 20 ευρώ. Με την ίδια λογική που δεν φταίει ο βιαστής, αλλά το θύμα που «προκάλεσε». Που φταίει ο νέος άνθρωπος, που έκανε βόλτα το βράδυ σε μια πλατεία και είχε την «ατυχία» να πέσει σε «μπλόκο» των ΜΑΤ ή των Ομάδων ΔΙΑΣ... Το «μήνυμα» πάει ακόμα παραπέρα, στο αγωνιστικό πεδίο της ζωής: Φταίει αυτός που συμμετείχε στη διαδήλωση, που χτυπήθηκε απ' τα ΜΑΤ. Τι γύρευε στη διαδήλωση και δεν καθόταν σπίτι του; Φταίει ο διαδηλωτής που του άνοιξαν το κεφάλι, που του έριξαν χημικά, που τον συνέλαβαν. Φταίει ο απεργός εργάτης αν τον σύρουν στα δικαστήρια, φταίει ο εργαζόμενος που θ' αντιδράσει στον εργοδότη αν τον απολύσουν, φταίει ο μαθητής κι ο φοιτητής που συμμετείχε στην κατάληψη. Φταίει αυτός που... «έμπλεξε» με κινήματα και οργανώσεις, με συνδικαλισμό και κινητοποιήσεις. Όπως παλιότερα «έφταιγε» αυτός που αντιστεκόταν σε δικτατορίες ή σε κατακτητές... Το κήρυγμα της υποταγής είναι σαφές! Μιας υποταγής που και το άδικο ανέχεται και το δίκιο απαρνείται, αλλά κι ούτε αποτελεί λύση και διέξοδο για τη νεολαία και το λαό. Αυτή την υποταγή θέλουν να επιβάλουν οι κυρίαρχοι, ακριβώς γιατί φοβούνται. Απενοχοποιώντας και «αθώνοντας» ταυτόχρονα τα κάθε είδους ενεργούμενα και τους πραιτοριανούς τους. Πότε αποφυλακίζοντάς τους, πότε «καταδικάζοντάς» τους, «στα μαλακά», ή ακόμα και αθώνοντάς τους, ή απελευθερώνοντάς τους μόνιμα, όταν «καθίσει ο κουρνιαχτός». Όπως έχουμε δει με τις περιπτώσεις Μελίστα, Καλαμπόκα, Κορκονέα και Σαραλιώτη, των δολοφόνων του Ζακ Κωστόπουλου, των χρυσαυγιτών νεοαζι δολοφόνων και τόσων άλλων...

πολυκατοικία στα Σεπόλια στις 17 Νοέμβρη 2020 και είχε οριστεί να ξεκινήσει απ' την αρχή στις 14/12, αναβλήθηκε για τις 13/11/2023. Να θυμίσουμε ότι η αθωωτική απόφαση, που κατά πάσα πιθανότητα θα έβγαινε στις 17/5/22, για τους αγωνιστές αυτούς, ως αποτέλεσμα της κατάρρευσης ολόκληρου του στημένου κατηγορητηρίου, ύστερα από 6 συνεδριάσεις του δικαστηρίου (απ' τις 13/10/21), ακυρώθηκε προαξιοποιητικά, απαλλάσσοντας αιφνίδια την πρόεδρο, με απόφαση του Άρειου Πάγου, ακυρώνοντας όλες τις προηγούμενες συνεδριάσεις και ξεκινώντας τη δίκη απ' την αρχή, με άλλη σύνθεση! Είναι σαν να λένε: «Εμείς έχουμε το μαχαίρι, έχουμε και το πεπόνι». Ξεκινάμε απ' την αρχή τη διαδικασία, προετοιμαζόμαστε καλύτερα, ακυρώνουμε όλες τις καταθέσεις, τις αντιφάσεις, τα «μαγειρέματα», για να ξαναστήσουμε καλύτερα το κατηγορητήριο. Παρατείνοντας ταυτόχρονα την ομηρία των κατηγορούμενων για έναν ακόμα χρόνο. Το κίνημα αλληλεγγύης και συμπαράστασης στους κατηγορούμενους αγωνιστές, που υπερασπίζεται συνολικά το δικαίωμα του λαού στη διαδήλωση, πρέπει να συνεχιστεί και να απαιτήσει την πλήρη αθώωσή τους για όλες στις κατηγορίες!

Συνεχίζεται η δίκη και η απεργία πείνας των 11 τούρκων και κούρδων αγωνιστών

Τη Δευτέρα 12 Δεκέμβρη, στη δικαστική αίθουσα των φυλακών Κορυδαλλού, συνεχίστηκε η δίκη των 11 τούρκων και κούρδων αγωνιστών πολιτικών προσφύγων. Μια δίκη σε δεύτερο βαθμό για τους αγωνιστές αυτούς που τους επέβαλαν συνολικά 333 χρόνια φυλάκισης, για «συμμετοχή σε τρομοκρατική οργάνωση», και οι οποίοι πραγματοποιούν απεργία πείνας από τις 7 Οκτώβρη μέσα στις φυλακές. Μια δίκη αποτέλεσμα συνεργασίας των δικαστικών αρχών και των κυβερνήσεων Ελλάδας και Τουρκίας, καθώς και των ιμπεριαλιστικών αφεντικών των ΗΠΑ. Χαρακτηριστικές στη δίκη, την ημέρα αυτή, ήταν οι αντιφάσεις, τα ψέματα και οι... δηλώσεις άγνοιας του πρώτου μάρτυρα κατηγορίας, ενός αστυνομικού της Αντιτρομοκρατικής. Ένδειξη των μεθοδεύσεων και του κατασκευασμένου και διάτρητου κατηγορητηρίου που έχουν στήσει ενάντια στους αγωνιστές αυτούς. Αίτημα που έθεσε η υπεράσπιση για αναστολή έκτισης της ποινής τους λόγω του μεγάλου χρόνου προφυλάκισης και έκτισης των πρωτόδικων ποινών τους και λόγω κινδύνων για την υγεία τους απ' την απεργία πείνας δεν έγινε δεκτό απ' το δικαστήριο. Η δίκη θα συνεχιστεί στις 10 του Γενάρη. Η συμπαράσταση κάθε αγωνιστή στους δικαζόμενους πρέπει να είναι δεδομένη.

Ανακύκλωση

Στην υπηρεσία του περιβάλλοντος ή της καλής μπίζνας;

Όλες οι πλευρές του περιβαλλοντικού ζητήματος έχουν παίξει τα τελευταία χρόνια κυρίαρχο ρόλο στην πολιτική όλων των κυβερνήσεων στη χώρα μας. Πολύ περισσότερο, έχουν αποτελέσει κυρίαρχο ζήτημα για το σύνολο του δυτικού κόσμου, προβάλλοντας μια επίπλαστη πραγματικότητα προόδου και προστασίας του πλανήτη... Είναι ίσως μια από τις πιο ξεκάθαρες περιπτώσεις που το σύστημα πάει να βγάλει λάδι τον καταστροφικό εαυτό του...

Η ανακύκλωση είναι μέρος αυτής της προπαγάνδας, η οποία εξαπολύεται με τα πιο φωτεινά χρώματα και τη μεγαλύτερη αποφασιστικότητα. Η γνήσια αγωνία που ο καθένας μπορεί να έχει για το περιβάλλον και το μέλλον του πλανήτη, έχει γίνει εργαλείο στα χέρια του συστήματος και του πολιτικού του προσωπικού. Εργαλείο για πολιτικά παιχνίδια, δεσμεύσεις, εξαρτήσεις, εκβιασμούς και υποσχέσεις και φυσικά εργαλείο για ασύδοτη κερδοφορία του κεφαλαίου.

Πεδίο για το ιδιωτικό κεφάλαιο

Το πρώτο ζήτημα σχετικά με την ανακύκλωση στη χώρα μας είναι ότι δεν αποτελεί σε κανένα επίπεδο κρατικό καθήκον και υποχρέωση! Οι εταιρίες που αναλαμβάνουν τη διακομιδή των υλικών και τη διαδικασία ανακύκλωσής τους είναι ιδιωτικές και μάλιστα είναι μόνο δύο! Εάν συνυπολογιστεί δε ότι η μία είναι υπεύθυνη για τη διαχείριση των υλικών που τοποθετούνται στα «σπιτάκια» ανταποδοτικής ανακύκλωσης («Ανταποδοτι-

κή Ανακύκλωση Α.Ε.») και η άλλη για τα υλικά των μπλε κάδων («Ελληνική Εταιρεία Αξιοποίησης Ανακύκλωσης Α.Ε.»), γίνονται κατανοητές οι διαστάσεις μονοπωλίου αυτών των υπηρεσιών! Υπάρχει, ωστόσο, δημόσιος Φορέας υπό το υπουργείο Περιβάλλοντος και Ενέργειας, που είναι υπεύθυνος για την επίβλεψη των υπηρεσιών αυτών και για την τήρηση του νομοθετικού πλαισίου, ο «Ελληνικός Οργανισμός Ανακύκλωσης» (ΕΟΑΝ).

Είναι παραπλανητικός ακόμη και ο τρόπος με τον οποίο γίνονται αναφορές στις εταιρίες ανακύκλωσης από τους διάφορους παρατρεχάμενους, κυβερνητικούς ή μη, αφού δυσκολεύεται κανείς να καταλάβει εάν πρόκειται για κάποια κρατική υπηρεσία ή όχι. Ακόμη και τα ονόματα των εταιριών δημιουργούν σύγχυση, αφού μπορεί ο πρωθυπουργός, για παράδειγμα, να θριαμβολογεί για την «ανταποδοτική ανακύκλωση» και στην πραγματικότητα να αναφέρεται στην ομώνυμη Α.Ε. και όχι στη διαδικασία της ανταποδοτικής ανακύκλωσης! Κι αυτό το παράδειγμα ίσως δεν απέχει πολύ από την πραγματικότητα τελικά...

Οι διαστάσεις πολιτικού σκανδάλου

Με αυτά τα δεδομένα, είναι λογικό να υπάρχουν συγκεκριμένοι εκβιασμοί του πολιτικού προσωπικού από τα στελέχη του κεφαλαίου που εμπλέκονται με την ανακύκλωση. Τα εκατομμύρια, άλλωστε, ως γνωστόν είναι πολλά και δεν αφήνονται στην τύχη. Μέχρι και στις αποκαλύψεις των υποκλοπών φιγουράρει η ανακύκλωση, αφού υπάρχει καταγεγραμμένη συνομιλία του Χατζηδάκη για το ζήτημα αυτό, γεγονός που έχει αφήσει και υπόνοιες πως για την απομάκρυνσή του από το υπουργείο Περιβάλλοντος έπαιξε ρόλο η στάση του απέναντι στις εταιρίες ανακύκλωσης.

Ενώ, λοιπόν, ο αρμόδιος Φορέας ελέγχου, ο ΕΟΑΝ, κάνει αρνητική εισήγηση προς το υπουργείο για την «Ανταποδοτική Ανακύκλωση Α.Ε.», ότι δεν ανταποκρίνεται στους στόχους υπηρεσιακά και οικονομικά, ότι δεν εφαρμόζει το ισχύον νομικό πλαίσιο και διάφορα αντίστοιχα, η άδεια της εταιρίας τελικά ανανεώνεται τον Γενάρη του 2021 από τη νέα υπουργική ηγεσία του Κώστα Σκρέκα. Είχε προηγηθεί λυσοσαλέος πόλεμος από τον ίδιο τον φιλοκυβερνητικό Τύπο εναντίον του Χατζηδάκη, αφού η «Ανταποδοτική Ανακύκλωση Α.Ε.» κινδύνευε με απώλεια της άδειάς της, ύστερα από την εισήγηση του ΕΟΑΝ. Και επιπλέον, είχε προηγηθεί εκτενής φωτογράφιση του πρωθυπουργού και των κυβερνητικών στελεχών σε σπιτάκια της «Ανταποδοτικής Ανακύκλωσης Α.Ε.», που είχε τοποθετηθεί στον χώρο του συνεδρίου της ΝΔ τον Δεκέμβρη του 2019... Παρεμπιπτόντως, τη νομική υπεράσπιση της εταιρίας είχε αναλάβει ο Αλ. Κούγιας... Η «παρέα», όμως, είναι ακόμη μεγαλύτερη...

Οι «πρέσβεις» και ο πρέσβης της ανακύκλωσης...

Οι υποστηρικτές της ιδιωτικής εταιρίας «Ανταποδοτική Ανακύκλωση Α.Ε.», που αυτοδιαφημίζονται ως υποστηρικτές της ανακύκλωσης, εκμεταλλευόμενοι και τη λεκτική σύγχυση που λέγαμε παραπάνω, είναι αρκετοί και ηχηροί. Έχει ενδιαφέρον μια επίσκεψη στην ιστοσελίδα της εταιρίας, αφού φιγουράρουν πολλές εκλεκτές προσωπικότητες: ο πατριάρχης, ο αρχιεπίσκοπος, ένας μητροπολίτης, ο Αμερικανός πρέσβης Πάιατ και ο Γιάννης Αντετοκούνμπο... Τόσο... ψηλά φτάνουν τα συμφέροντα...

Στην υπηρεσία του κεφαλαίου κι όχι στην υπηρεσία του περιβάλλοντος

Η δύναμη που κινεί όλα τα νήματα, που οδηγεί σε όλες τις αποφάσεις και σε όλες τις «δράσεις», είναι η κερδοφορία του κεφαλαίου. Αυτή η κερδοφορία φτάνει σε ύψη που δύσκολα μπορεί να συλλάβει ο νους του εργαζόμενου λαού. Τα συμφέροντα είναι τεράστια, γι' αυτό και έχουν πέσει με νύχια και με δόντια όλοι οι μεγάλοι «παίχτες» και παίχτες για να τα διαφυλάξουν, υποτασόμενοι, όπως φαίνεται, σε σκληρούς εκβιασμούς.

Το περιβάλλον για το κεφάλαιο είναι πεδίο επιχειρηματικής δραστηριότητας και μόνο ως τέτοιο το αντιμετωπίζουν. Είναι μια επιχειρηματική δραστηριότητα που βρωμάει από τους πολιτικούς εκβιασμούς και το πάρτι των εκατομμυρίων και στην οποία θέλουν τον λαό χειροκροτητή και συμμετοχο.

Ανάπλαση Ελαιώνα

Η «ανάπτυξη» τους δεν χωράει τον λαό και τις ανάγκες του

Τη διπλή ανάπλαση -γήπεδο του Παναθηναϊκού στον Ελαιώνα και «πάρκο» στη Λεωφόρο Αλεξάνδρας- ως αποτέλεσμα των κυβερνητικών πολιτικών στο μεταναστευτικό αλλά και των αλλαγών στο κέντρο της Αθήνας παρουσίασαν κυβερνητικά στελέχη σε μια τελετή παράδοσης από το υπουργείο Μετανάστευσης στον Δήμο Αθηναίων.

Αφού πέταξαν πριν λίγες εβδομάδες και τις τελευταίες οικογένειες προσφύγων με τη βία έξω από τα «σπίτια» τους, έκλεισε η δομή μεταναστών στον Ελαιώνα και ο χώρος πλέον πέρασε στον Δήμο Αθηναίων. Ήδη από το καλοκαίρι, με επιθέσεις της αστυνομίας και βίαιες εξώσεις προχωρούσε συντονισμένα η εκδίωξη οικογενειών και παιδιών προσφύγων που ζούσαν στα κοντέινερ του Ελαιώνα. Μια δομή που είχε αφεθεί να ρημάζει συστηματικά από το κράτος, χωρίς ουσιαστική πρόβλεψη για τις οικογένειες που ζούσαν εκεί, με σκοπό να παραδοθεί η ευρύτερη περιοχή των 10.000 στρεμμάτων στους επενδυτές. Στην εφαρμογή

«αυστηρής» πολιτικής μείωσης των ροών απέδωσε ο Μηταράκης την «επιτυχία» αυτή στην ομιλία του. Της πολιτικής των επαναπροωθήσεων και των δολοφονιών χιλιάδων προσφύγων στα σύνορα. Μιας πολιτικής που «εξαφανίζει» χιλιάδες κατατρεγμένους και βομβαρδισμένους ανθρώπους για χάρη μιας «καλής εικόνας» για τους μεγαλοεπενδυτές.

Όσο και να αναφέρθηκαν πρωθυπουργός και δήμαρχος Αθηναίων στις ομιλίες τους σε μια καλύτερη καθημερινότητα για τους κατοίκους της περιοχής μέσα από αυτή τη διπλή ανάπλαση, δεν πείθουν κανέναν. Το σχέδιο προβλέπει πως η μισή έκταση του Ελαιώνα, που προοριζόταν να χρησιμοποιηθεί για τις ανάγκες των κατοίκων (δημοτικές αθλητικές εγκαταστάσεις και αμφιθέατρο), θα διατεθεί για το κλειστό γήπεδο μπάσκετ κατ' απαίτηση της ΚΑΕ-ΠΑΟ. Για άλλη μια φορά η νομοθεσία και το αρχικό ΠΔ όχι απλά παρακάμπονται, αλλά γίνονται κατά παραγγελία των «επενδυτών». Περισεύει η υποκρισία όταν προσπαθούν να πείσουν τους κατοίκους του κέντρου ότι με φαραωνικού τύπου τιμωμένα κτίρια θα αναβαθμίσουν τους χώρους πρασίνου.

Χιλιάδες τετραγωνικά μέτρα θα δοθούν προς εκμετάλλευση για χρήσεις εμπορίου και αναψυχής -οι λεγόμενες

«επενδύσεις»- με κρατικές επιχορηγήσεις, ενώ τα έργα υποδομών στην περιοχή θα χρηματοδοτηθούν από το Ταμείο Ανάκαμψης, μιας και πρόκειται για «έργο ανάπτυξης».

Το νέο σχέδιο για τον Ελαιώνα αλλά και την ευρύτερη περιοχή του Βοτανικού, υπό την συμβουλευτική ηγεσία της εταιρείας real estate «Dimand» (με εμπλοκή στο γήπεδο Καραϊσκάκη, στη Ν. Φιλαδέλφεια, αλλά και σε μια σειρά «επενδύσεις-αναπλάσεις») μόνο νέο δεν είναι. Πριν το 2006 εκατοντάδες στρέμματα αγοράστηκαν από μεγάλες εταιρείες ακινήτων (Βωβός) στην ευρύτερη περιοχή σε εξευτελιστικές τιμές λίγο πριν ανακοινωθούν τα σχέδια για τη διπλή ανάπλαση. Ένα «επενδυτικό σχέδιο» για την ευρύτερη περιοχή που πάγωσε λόγω αντιδράσεων των κατοίκων αλλά και της οικονομικής κρίσης που ακολούθησε τα επόμενα χρόνια. Ένα σχέδιο που καθόλου αδιάφορος δεν έχει αφήσει τους μεγαλοεπενδυτές και στο σήμερα.

Η ανάπλαση του κέντρου της Αθήνας και οι «επενδύσεις» καμιά σχέση δεν έχουν με την βελτίωση της ποιότητας ζωής των κατοίκων. Στοχεύουν στη μετατροπή του κέντρου σε ένα τεράστιο αστικό τουριστικό θέρετρο, που θα χωράει κυρίως ο μαζικός τουρισμός (η λεγόμενη «βαριά βιομηχανία»). Ένα κέντρο που θα είναι απλησίαστο για να

μείνουν ή να μετακινούνται οι κάτοικοι μιας και όλα (ενοίκια, κυκλοφοριακές ρυθμίσεις, ΜΜΜ, ιδιωτικά πάρκινγκ) προορίζονται να εξυπηρετούν κατά βάση τους τουρίστες.

Το παραγωγικό μοντέλο που έχουν επιβάλει οι ιμπεριαλιστές στην εξαρτημένη Ελλάδα θέλει τον τρίτο τομέα της παραγωγής να είναι κυρίαρχος. Η περιοχή του Ελαιώνα-Βοτανικού στέγαζε μέχρι πριν λίγα χρόνια εργοστάσια και βιοτεχνίες, στις οποίες δούλευαν εκατοντάδες εργάτες. Σήμερα το γκρέμισμα εργοστασίων και η δημιουργία εμπορικών κέντρων, μεγάλων καταστημάτων και κτιρίων γραφείων παρουσιάζονται ως αναβάθμιση των περιοχών και άνοιγμα νέων θέσεων εργασίας.

Από το λόφο του Στρέφη, την πλατεία Εξαρχείων, τον μεγάλο περίπατο, την Ομόνοια, τα προσφυγικά, τον Εθνικό Κήπο, τον λόφο Φιλοπάππου, την Ακαδημία Πλάτωνος, μέχρι τον Βοτανικό και τον Ελαιώνα οι «αναπλάσεις» που σχεδιάζονται με τις συμπράξεις κράτους, Δήμου και ιδιωτών δείχνουν πως στο κέντρο της Αθήνας δεν έχουν χώρο οι κάτοικοί του και οι ανάγκες τους.

Με οργάνωση και αγώνα σε κάθε γειτονιά, κόντρα σε λύσεις μιας άλλης διακυβέρνησης, μπορεί να μπει φραγμός στις αντιλαϊκές επιδιώξεις.

**Νεκρός ο 16χρονος Ρομά,
ελεύθερος ο αστυνομικός
δολοφόνος!**

Οργή στις κοινότητες των Ρομά για το έγκλημα και την αδικία

Πλήθος, θρήνος και οργή στην κηδεία του Κώστα Φραγκούλη στο νεκροταφείο στον Εύοσμο Θεσσαλονίκης την Πέμπτη 15 Δεκεμβρίου. Ο θάνατός του ήρθε ύστερα από χαροπάλεμα οκτώ ημερών, το οποίο συνοδεύτηκε με τις φωτιές της δίκαιης οργής για το αστυνομικό έγκλημα. Λίγες ημέρες μετά, ανακοινώθηκε η απόφαση των δικαστών να αφήσουν ελεύθερο μέσα στη χώρα τον δολοφόνο αστυνομικό, ως μέρος μιας σκηνοθετημένης διαδικασίας με σκόπιμες καθυστερήσεις, μέχρι να καταλαγιάσει η οργή στους συνοικισμούς των Ρομά. Ήταν μια προσπάθεια που χρειάστηκε την καταλυτική βοήθεια των κάθε λογής «τσιγγανοπατέρων» και αρχηγών. Και μετά επιστροφή στα ίδια. Στη σιωπή και τη λάσπη, όπως είπε εύστοχα η νηπιαγωγός Ρόδη Καβούνη. «Θα ξαναγίνουν αόρατοι οι Ρομά!», δήλωσε σε δημοσιογράφους που τη συνάντησαν στην κηδεία.

Η εν ψυχρώ δολοφονία του Κώστα Φραγκούλη, του 16χρονου Ρομά από τον οικισμό της Αγίας Σοφίας στα Διαβατά Θεσσαλονίκης, από αστυνομικό της ομάδας ΔΙΑΣ, προξένησε ένα κύμα οργής στους Ρομά όλης της χώρας και συγκλόνισε πολλούς πέρα από αυτούς. Φωτιές, αποκλεισμοί δρόμων, συγκρούσεις με την αστυνομία. Η κυβέρνηση απάντησε με τον συνηθισμένο τρόπο.

Με βία, καταστολή, επιθέσεις σε οικισμούς Ρομά, απειλές και συκοφαντίες, από τη μια. Και από την άλλη, με υποσχέσεις, ταξίματα και ενεργοποίηση των δικτύων επιρροής και των επικεφαλής των οργανώσεών τους, οι οποίοι συνήθως λειτουργούν ως διαμεσολαβητές και εγγυητές της συμμόρφωσης με την κρατική αστική πολιτική κάθε απόχρωσης. Η ανήσυχη ηρεμία επανήλθε στους οικισμούς και τους καταυλισμούς, η οργή της νεολαίας κρύφτηκε από το προσκήνιο μέσα στα γκέτο και η ζωή στο περιθώριο και στον αποκλεισμό πήρε ξανά τον σκληρό καθημερινό δρόμο της. Μέχρι την επόμενη σφαίρα, ως την επόμενη μεγάλη αδικία και την επόμενη έκρηξη οργής.

Για όσα συνέβησαν αυτές τις ημέρες, ύστερα από τη δολοφονία του Κώστα Κάλου Φραγκούλη, γράφτηκαν και ειπώθηκαν πολλά και χρήσιμα. Σημασία έχει να μην ξεχαστούν, αλλά να αποτελέσουν παρακίνηση και υλικό για απόπειρες επικοινωνίας και αλληλεπίδρασης με τις κοινότητες των Ρομά με το εργατολαϊκό κίνημα και την επαναστατική αριστερά. Τα κείμενα που δημοσιεύονται σε αυτό το μικρό αφιέρωμα αυτή την ανάγκη θέλουν να υπηρετήσουν.

Διαβατά, Οικισμός Αγίας Σοφίας

Αθλιότητα και εγκατάλειψη

Ο οικισμός Αγίας Σοφίας στη Δυτική Θεσσαλονίκη. Αρκετά μακριά από το κέντρο, σε μια «βολική» απόσταση 10 χιλιομέτρων περίπου, ανάμεσα στις φυλακές των Διαβατών και τις μεταφορικές εταιρείες που με τον καιρό πλήθυναν, δημιούργησε το τότε υπουργείο Υγείας και Πρόνοιας τον αυτοδιαχειριζόμενο οικισμό Αγία Σοφία. Στα 149 στρέμματα του πρώην στρατοπέδου Γκόνου δημιουργήθηκε ένας πιλοτικός οικισμός, όπου μετακαταστάθηκαν 3.000 σκηνίτες Ρομά, οι οποίοι ζούσαν στην κοίτη του Γαλλικού ποταμού, αλλά και σε άλλες περιοχές της Κεντρικής Μακεδονίας και Θεσσαλίας. Από το μακρινό 2000 μέχρι σήμερα, εκπονήθηκαν μελέτες επί μελετών και σχέδια επί χάρτου, έγιναν ελάχιστες και σποραδικές παρεμβάσεις για τη βελτίωση των συνθηκών διαβίωσης, για να επιβεβαιώσουν τελικά το «ουδέν μονιμότερο» της εγκατάλειψης.

Ο απομονωμένος καταυλισμός αποτελείται από λυόμενα σπίτια που έχουν παραχωρηθεί πριν από 20 χρόνια, παράγκες ή αυτοσχέδια καταλύματα. Αυτά που θεωρούνται αυτονόητα και δεδομένα για κάθε άλλη κατοικημένη περιοχή είναι ανεκπλήρωτο όνειρο για τους κατοίκους του καταυλισμού.

Το ηλεκτρικό ρεύμα κόβεται για ώρες και είναι το μόνο που έχουν, αν μπορούν βέβαια να το πληρώσουν. Για υδροδότηση ούτε λόγος, οι κάτοικοι χρησιμοποιούν πιεστικά μηχανήματα που κι αυτά λειτουργούν λίγες ώρες. Οι χωματόδρομοι σε κάποιες πλευρές του οικισμού είναι πλημμυρισμένοι και λασπωμένοι χειμώνα-καλοκαίρι. Η διέλευση απορριμματοφόρου δεν είναι αυτονόητη, ενώ το ανύπαρκτο αποχετευτικό σύστημα δημιουργεί μια αφόρητη και άκρως επικίνδυνη κατάσταση για τη διαβίωση και υγεία των Ρομά.

Το μοναδικό δημόσιο «κτίριο» -κοντέινερ στην πραγματικότητα- που λειτουργεί στον οικισμό, το νηπιαγωγείο, είναι παρατημένο. Για να φτάσει κά-

ποιος στο πλησιέστερο Κέντρο Υγείας πρέπει να διαλύσει μεγάλη απόσταση.

Δημιουργήθηκε και συντηρείται ένας φαύλος κύκλος αποκλεισμών: η γκετοποίηση, ο γεωγραφικός, ο κοινωνικός, ο εκπαιδευτικός αποκλεισμός. Ο «αόρατος» οικισμός καθιστά αόρατους και τους ανθρώπους, οι οποίοι όταν διεκδικούν ανθρώπινες συνθήκες διαβίωσης, εισπράττουν τη χλεύη, τον ρατσισμό και την απαξίωση. «Για όλα ευθύνεται το αγύριστο κεφάλι τους» ή ακόμα χειρότερα «έτσι θέλουν να ζουν», «είναι η ράτσα τους αυτή».

Και το γαϊτανάκι της μετακύλισης των ευθυνών καλά κρατεί. Οι Δημοτικές αρχές αλληλοκατηγορούνται με την ΕΥΑΘ και τον ΔΕΔΔΗΕ για το ποιος ευθύνεται για την υδροδότηση, την αποχέτευση, την ηλεκτροδότηση της περιοχής. Το κράτος, σε μια προσπάθεια να αποποιηθεί τις δικές του μεγάλες ευθύνες για την αποτυχία προγραμμάτων για την κοινωνική ένταξη των Ρομά, κατηγορεί τους Δήμους πως δεν καταρτίζουν σωστές και εμπειροστατημένες μελέτες. Και τα ευρωπαϊκά κονδύλια καταλήγουν σε άλλες... τσέπες. Και όλοι μαζί κατηγορούν τους Ρομά πως καταστρέφουν και κλέβουν κάδους σκουπιδιών, πως χτίζουν άναρχα παραπήγματα, πως κλέβουν ηλεκτρικό ρεύμα.

Η έκθεση που δημοσίευσε ο Οργανισμός Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης αποτυπώνει με αριθμούς την αδιαφορία και την απραξία των ελληνικών κυβερνήσεων. Το 96,6% των Ρομά ζει σε συνθήκες φτώχειας, το 68% ζει σε συνθήκες στέρησης στέγης, το 84% ζει με σοβαρή στέρηση υλικών, ένας στους τρεις δηλώνει άνεργος, ενώ το προσδόκιμο ζωής είναι χαμηλότερο από αυτό του υπόλοιπου πληθυσμού (κατά 9,7 χρόνια για τις γυναίκες και 8,8 χρόνια για τους άνδρες). Αμείλικτοι αριθμοί που αποτυπώνουν μια άδικη και σκληρή ζωή.

Οι Ρομά σε όλη την Ελλάδα μέσα από τους συλλόγους τους διατυπώνουν προτάσεις για τη βελτίωση της ζωής τους, αλλά αυτές, αφού αξιοποιηθούν για τη «φωτογραφία», πέφτουν στο κενό. Ο μόνος τρόπος για να μην είναι παρατημένοι, να μην τους τρώνε τα ποντίκια και οι κατσαρίδες, είναι να αγωνιστούν και να διεκδικήσουν όλα αυτά που κάνουν τη ζωή βιώσιμη και αξιοπρεπή. Μέσα από τη συλλογική πάλη και την αναζήτηση κοινών σημείων και επικοινωνίας με το εργατικό και λαϊκό κίνημα και τις πρωτοπόρες επαναστατικές δυνάμεις μέσα σε αυτό.

X.K

«Γύφτοι τα κάνουν

Τις τελευταίες ημέρες και μ' αφορμή τη δολοφονία του ανήλικου Ρομά, από ευθεία βολή περίστροφου αστυνομικού των ΔΙ.ΑΣ., που τον καταδίωκε για 20 ευρώ που δεν πλήρωσε σε βενζινάδικο, γέμισαν τα ΜΜΕ με άρθρα και εκπομπές, όπου αφού με μιάμιση σειρά ξεμπλέκουν με το ίδιο το γεγονός, θυμήθηκαν ξαφνικά και φόρτωσαν όλες τις παραβατικές ή κακουργηματικές συμπεριφορές που μπορεί να γεννήσει η κούτρα τους στους Ρομά. Πρόκειται για μια προσπάθεια συγκάλυψης της πραγματικής ουσίας της υπόθεσης, που είναι η ασύδοτη κλιμάκωση της βίας και της καταστολής στους δρόμους και που απειλεί τη ζωή όλων από τη μια και επιβεβαιώνει τη βαρβαρότητα που εκπορεύεται από την κυβέρνηση και τους κρατικούς μηχανισμούς, από την άλλη.

Ακόμη, πολύ μελάνι χύνεται για να δικαιολογηθούν οι πρωτοβουλίες των αστυνομικών οργάνων σαν αυτές που δολοφόνησαν τον Αλέξη Γρηγορόπουλο και πρόσφατα τον Κώστα Φραγκούλη. Απόψεις όπως «η σφαίρα εξοστρακίστηκε», «ο κλέφτης Ρομά σήκωσε με σκοπό το χέρι του ή πήγε να εμβολίσει τους αστυνομι-

κούς» κυκλοφορούν ευρέως. Το κοινό πληροφορείται για την τσιγγάνικη μαφία, τα ναρκωτικά, τα όπλα και τις ασκήσεις που γίνονται σε νεαρούς Ρομά, για το πώς να ξεφεύγουν από το κυνηγητό των αστυνομικών. Πώς να εκμεταλλεύονται, λέει, με διάφορα τσαλίμια των οχημάτων που επιβαίνουν, τις μηχανικές αδυναμίες των μοτοσυκλετών των ΔΙ.ΑΣ. που υπερθερμαίνονται. Αυτά και άλλα τόσα λέγονται και γράφονται, όταν την ίδια ημέρα με τον πυροβολισμό του νεαρού Ρομά, ο Μητσοτάκης αναγγέλλει 600 ευρώ εορταστικό μπόνους στους αστυνομικούς.

Οι Ρομά βρίσκονται στα κατώτερα στρώματα της κοινωνικής διαστρωμάτωσης και ρατσιστικής προκατάληψης εδώ και αιώνες. Πάντοτε σχεδόν υπό διωγμό, πάντοτε στο περιθώριο, πάντοτε αυτοί που φταίνε, προσπαθούν ανεπιθύμητοι να επιβιώνουν στα γκέτο, όπου αναγκάστηκαν να δημιουργήσουν στα περιθώρια των αστικών κέντρων. Οι Ναζί τους εξόντωναν μαζικά σαν τους κομμουνιστές, τους Εβραίους και τους ομοφυλόφιλους. Όμως οι Ρομά έχουν το δικό τους αξιόλογο πολιτισμικό πρόσωπο, τον δικό τους τρόπο ζωής, τις δικές τους καλλι-

Χιλιάδες στους δρόμους για τη δολοφονία του 16χρονου

Στο άκουσμα της είδησης του θανάτου του 16χρονου Ρομά Κώστα Φραγκούλη στις 13 Δεκέμβρη, δεκάδες χιλιάδες νέοι και νέες βγήκαν στους δρόμους των μεγάλων πόλεων της χώρας -σε Αθήνα, Θεσσαλονίκη, Πάτρα, Γιάννενα, Βόλο, Ξάνθη, Χανιά, Ηράκλειο και αλλού. Καταγγέλλοντας την κρατική δολοφονία, κινητοποιήθηκαν φοιτητικοί σύλλογοι, σχήματα γειτονιών, οργανώσεις της Αριστεράς και συλλογικότητες του αναρχικού/αυτόνομου χώρου.

Η μαζική έξοδος στο δρόμο αποτέλεσε συνέχεια των μεγάλων διαδηλώσεων στις 6 του Δεκέμβρη, ανήμερα της επετείου της δολοφονίας του Αλέξη Γρηγορόπουλου, μία μέρα μετά τον πυροβολισμό του Κώστα Φραγκούλη στις 5/12.

Στη διάρκεια των ημερών αυτών, κύμα οργής σηκώθηκε και σε ορισμένους από τους μεγαλύτερους καταυλισμούς των Ρομά στη χώρα. Για πάνω από τρεις ημέρες οι Ρομά ξεπούσαν οργισμένοι κατά των δυνάμεων καταστολής, τόσο στο Δενδροπόταμο και στον οικισμό Αγίας Σοφίας στα Διαβατά Θεσσαλονίκης όπου ζει η οικογένεια του παιδιού, όσο και στην Αθήνα, στο Ζεφύρι, το Μενίδι, τα Λιόσια, το Χαλάνδρι, τον Ασπρόπυργο και αλλού. Πλήθος κόσμου με οργή και οδύνη συγκεντρώθηκε και στην κηδεία του 16χρονου την Πέμπτη 15 Δεκέμβρη στα νεκροταφεία του Ευόσμου στη Θεσσαλονίκη.

Αφενός, υπήρξε ολοφάνερη η ανησυχία του συστήματος για έναν γενικευμένο ξεσηκωμό Ρομά και νεολαίας, φορτισμένο από την γενική λαϊκή δυσάρεσκεια και τη μαυρίλα της φτώχειας, του πολέμου και της καταστολής που έχουν επιβληθεί στη ζωή του λαού. Αφετέρου, οι προκλήσεις δεν σταματούν, καθώς το σύστημα στέλνει μηνύματα αδιαλλαξίας και αποφασιστικότητας. Έντονη ήταν η δράση των

δυνάμεων καταστολής σε Θεσσαλονίκη και Αθήνα ενάντια στις διαδηλώσεις, με ΜΑΤ, ΟΠΚΕ, ΔΙΑΣ, χρήση αύρας, προσαγωγές και συλλήψεις στις 13/12. Επιπλέον, η προκλητική απόφαση του Συμβουλίου Πλημμελειοδικών Θεσσαλονίκης να αφηθεί ελεύθερος ο αστυνομικός που κατηγορείται για τη δολοφονία, ρίχνει νέο λάδι στη φωτιά.

Η νεολαία συνεχίζει να στέλνει μηνύματα, ότι δεν τρομοκρατείται και δε σιωπά μπροστά στη φρίκη της δολοφονικής πολιτικής ενός συστήματος που ποδοπατά κάθε της δικαίωμα, ως και την ίδια τη ζωή. Κρίσιμο στοίχημα αποτελεί η πάλη κατά του συστήματος που δολοφονεί, κατά του πολέμου, της φτώχειας και της καταστολής να συνδεθεί με τους χώρους σπουδών, τους χώρους δουλειάς και τις γειτονιές, να αποκτήσει πολιτικό βάθος και συνέχεια στο χρόνο.

Τα καρφιά!»

τεχνικές ανησυχίες και φυσικά δεν έχουν καμιά εμπιστοσύνη σ' όλους αυτούς τους καλοθελητές που πότε-πότε κόπτονται να τους ενσωματώσουν στην κοινωνία μας, μ' ότι αυτό συνεπάγεται για τον αστικό περίγυρο του καπιταλισμού, που τους απαξιώνει και τους εκμεταλλεύεται.

Οι Ρομά είναι μια αναπόσπαστη μειονότητα του λαού μας, που υφίσταται όπως όλοι μας τις ολέθριες αντιλαϊκές επιπτώσεις της απάνθρωπης πολιτικής του καπιταλιστικού συστήματος και της ιμπεριαλιστικής εξάρτησης της χώρας. Η αρθρογραφία και οι διάφορες εκπομπές δεν έρχονται μόνο να καλύψουν και να εξωραϊσουν τη δολοφονία του νεαρού Ρομά, αλλά και να ποδηγετήσουν την κοινή γνώμη ενάντια στους Ρομά, που διαδηλώνουν την αγανάκτηση και την οργή τους, με κεντρικό σύνθημα «Δεν ήταν για τη βενζίνη, δεν ήταν για τα λεφτά, οι μπάτσοι πυροβόλησαν γιατί ήταν Ρομά». Την ίδια ημέρα της δολοφονικής επίθεσης, καλέστηκε διαδήλωση καταγγελίας στη Θεσσαλονίκη, που πραγματοποιήθηκε με τη συμμετοχή χιλιάδων διαδηλωτών, ενώ διαδηλώσεις διαμαρτυρίας συνεχίζονται πανελλαδικά.

Τελειώνοντας, δεν μπορούμε να μη θυμηθούμε τον μακαρίτη σύντροφο Χρήστο Αθανασίου, που έπαιρνε από τους σκηνίτες Ρομά της Λαμίας καθημερινά τα μικρά παιδιά και τα πήγαινε και τα έφερνε στο σχολείο. Τις προσπάθειές του για τη δημιουργία συλλόγου Ρομά Κεντρικής Ελλάδας, τη συμβολή του στα πολιτιστικά του δήμου και στη δράση του πολιτιστικού συλλόγου στη συνοικία Αγίων Θεοδώρων, που κατοικείται κατ'εξοχήν από Ρομά. Ο πρόωρος θάνατός του στέρησε από τη Λαμία έναν ακούραστο υποστηρικτή των δικαιωμάτων των Ρομά και έναν μαχητικό αγωνιστή των λαϊκών δικαιών και του εργατικού κινήματος.

Όσο η λαϊκή δυσάρεσκεια κορυφώνεται με πολυπληθείς διαδηλώσεις κι εκδηλώσεις, τόσο οι δοτές μεθοδεύσεις αποπροσανατολισμού της κοινής γνώμης θα αυξάνονται και να μη μας φανεί παράξενο αν ξανακουστεί εκείνο το παλιό μύθευμα για τη σταύρωση του Χριστού, «γύφτοι τα κάνουν τα καρφιά!».

Γ.Χ.

Ρομά και εκπαίδευση Παιδιά ενός κατώτερου θεού!

Μαθητές και μαθήτριες Ρομά. Έννοιες που θεωρούνται ασύμβατες ως προς τις κυρίαρχες αντιλήψεις. Η γραφική, στερεοτυπική εικόνα από έξυπνα, μελαμψά μουτράκια, με σπινθηροβόλο βλέμμα συνδέει αυτά τα παιδιά με τον δρόμο, τα φανάρια, το παιχνίδι, τη φασαρία, όχι όμως με την αυστηρή, πειθαρχημένη σχολική τάξη. Το ιδεολόγημα αυτό αποτυπώνεται σε εκφράσεις του τύπου «αυτοί δεν θέλουν να μαθαίνουν τα παιδιά τους γράμματα, τα βγάζουν στη ζητιανιά, τα παντρεύουν από μικρά...». Οι αυθαίρετες γενικεύσεις αναπαράγουν στερεότυπα και διαιωνίζουν τον κοινωνικό αποκλεισμό των παιδιών Ρομά από την εκπαίδευση.

Παρ' ότι είναι της μόδας η εκπαιδευτική πολιτική της συμπερίληψης, πακτωλός χρημάτων απορροφάται από ευρωπαϊκά προγράμματα ένταξης και ενσωμάτωσης, ενώ πενιχρά επιδόματα δίνονται σε Ρομά, για να φοιτούν τα παιδιά στο σχολείο. Ωστόσο, σε όλες αυτές τις προσπάθειες υπάρχει ένα επιφανειακό υποκριτικό ενδιαφέρον και μια βαθύτατη ανύπαρκτη πολιτική βούληση υπεράσπισης του δικαιώματος των παιδιών Ρομά στις σπουδές και στη μόρφωση.

Σε ένα πρώτο επίπεδο, θα μπορούσε να ειπωθεί ότι ανάμεσα στο σχολείο και τα παιδιά όχι μόνο Ρομά, αλλά και άλλων «ευπαθών» κοινωνικών ομάδων -όπως και τα προσφυγόπουλα- υπάρχουν αντιθέσεις που δεν είναι εύκολο να αντιμετωπιστούν. Καταρχάς, υπάρχει πολιτισμική ασυνέχεια, καθώς το σχολείο προάγει και ενισχύει την κουλτούρα της κυρίαρχης εθνικής ομάδας. Δεν υπάρχει πρόγραμμα σπουδών, τόσο στην τυπική όσο και στην άτυπη εκπαίδευση, που να «χωράει» πολιτισμικά χαρακτηριστικά μειονοτικών ομάδων. Επίσης, τα παιδιά, που πολλά από αυτά ζουν σε οικισμούς, «γκετοποιημένα», έξω από τα όρια του οικισμού νιώθουν ανασφάλεια. Είναι οι «άλλοι» του σχολείου και προσπαθούν να «αμυνθούν» απέναντι στους κυρίαρχους μπαλαμό, μαθητές κι εκπαιδευτικούς. Σχετικά με τη σχολική επίδοση, αυτή είναι η λεγόμενη «αυτοεκπληρούμενη προφητεία» για μαθητές και εκπαιδευτικούς. Δεν περιμένει κανείς τίποτα από αυτά, αλλά και τα ίδια από τον εαυτό τους. Μπορεί να είναι ελάχιστες οι περιπτώσεις που προχωρούν στη βαθμίδα του Λυκείου. Ως εκ τούτου, παρατηρούνται και υψηλά ποσοστά σχολικής διαρροής.

Ουσιαστικά, οι μαθητές Ρομά προέρχονται από φτωχά κοινωνικά περιβάλλοντα, ζουν πολλές φορές σε άθλιες συνθήκες, χωρίς υποστηρικτικό πλαίσιο και γι' αυτό είναι απολύτως αναμενόμενο το σχολείο όχι μόνο να είναι αφιλόξενο, αλλά και εχθρικό προς αυτά. Είναι πολύ δύσκολο να ανταποκριθούν στη σχολειοποίηση του νηπιαγωγείου που έχει προωθηθεί, στις αυξημένες ακαδημαϊκές απαιτήσεις του δημοτικού, όταν μάλιστα μεγαλώνουν σε οικογενειακά περιβάλλοντα αναλφάβητων ενηλίκων. Ποια βοήθεια έχουν αυτά τα παιδιά στο σπίτι, στην παράγκα, στο λυόμενο; Και όσο τα γνωστικά κενά εντείνονται, τόσο πιο ξένη γίνεται η μαθησιακή διαδικασία για αυτά. Κι αυτό κορυφώνεται όταν φτάνουν στο Γυμνάσιο, που εκεί προστίθενται οι άπειρες εξεταστικές δοκιμασίες, στις οποίες όσα παιδιά συμμετέχουν -και δεν έχουν εγκαταλείψει- βιώνουν, τι άλλο; Την απόρριψη.

Η αλήθεια είναι ότι έρευνες έχουν καταγράψει τους λόγους για τους οποίους γονείς Ρομά επιθυμούν να πάνε τα παιδιά τους στο σχολείο. Κι αυτοί οι λόγοι μοιάζουν τόσο πολύ με τους λόγους των μπαλαμό γονέων. «Για να μάθουν γράμματα, να κάνουν φίλους», αλλά και «να μας βοηθήσουν στη δουλειά, εμάς που μείναμε αγράμματοι». Όπως και οι μαθητές Ρομά μοιάζουν τόσο με τους «άλλους». Εκπαιδευτικοί που δουλεύουν σε γυμνάσιο με μαθητές Ρομά, λένε ότι συνεχώς τα παιδιά ρωτάνε: «Πότε, κύριε, θα μας πάτε κι εμάς διδακτική επίσκεψη κάπου;». Μόνο θυμό κι αγανάκτηση μπορεί να νιώσει κανείς απέναντι σε ένα εκπαιδευτικό σύστημα που όλα αυτά τα παιδιά τα απαξιώνει και τα αποκλείει. Και μπορεί συνάμα να αποτελεί πρόκληση -αλλά και δυσεπίλυτο γρίφο- για όλους τους εμπλεκόμενους στην εκπαίδευση, μαθητές, εκπαιδευτικούς και γονείς. Να αναζητήσουν τρόπους ώστε να υπερασπιστούν το δικαίωμα αυτών των παιδιών να πηγαίνουν στο σχολείο. Είναι κι αυτή μια μάχη που πρέπει να δοθεί!

Φ.Ζ.

Η πανδημία καλά κρατεί κι ο λαός συνεχίζει να θρηνεί

Με βάση την έλλειψη ενημέρωσης και χώρου στα επίσημα ΜΜΕ, αλλά και την ουσιαστική απουσία μέτρων προφύλαξης, θα πίστευε κανείς ότι η κατάσταση με την πανδημία στην Ελλάδα είναι σχετικά καλή. Κι όμως. Οι περισσότεροι από 100 άνθρωποι που χάνουν τη ζωή τους κάθε βδομάδα, πλησιάζοντας πλέον τους 35.000 συνολικά, κατατάσσουν τη χώρα μας πολύ ψηλά σε αρκετές μακάβριες λίστες σχετικά με την πανδημία παγκόσμια που παρακολουθεί το πανεπιστήμιο John Hopkins.

Δεύτερη στον κόσμο στους καταγεγραμμένους θανάτους ανά εκατομμύριο πληθυσμού και τέταρτη στους ημερήσιους θανάτους.

Στη χειρότερη θέση στην Ευρώπη σε ό,τι αφορά τις απώλειες λόγω κορονοϊού.

Στην ίδια έκθεση, στις 20 χώρες που έχουν πληγεί περισσότερο από την πανδημία την τελευταία βδομάδα (έχουν περισσότερους θανάτους σε σχέση με τα κρούσματα ή τον πληθυσμό τους), μόνο το Περού είναι σε χειρότερη μοίρα από μας. Η χειρότερη «πρωτιά» για τη χώρα μας είναι για τις απώλειες ανά 100.000 κατοίκους τον τελευταίο χρόνο.

Παρ' όλα αυτά, για την κυβέρνηση και τους (ει)δικούς της, συνεχίζουμε να τα πηγαίνουμε καλά... Οι περισσότεροι νεκροί είναι γέροι, που αν δεν έκαναν τέταρτη δόση φταίει αυτό, ενώ αν έκαναν φτάνει τα συνοδά νοσήματα που είχαν... Αλλά και για τους νεότερους, ίδιες είναι οι τοποθετήσεις. Τα κυβερνητικά στελέχη κάνουν ότι δεν βλέπουν την πραγματικότητα. Σχετικά με τις ελλείψεις σε ΜΕΘ και τους διασωληνωμένους νεκρούς εκτός ΜΕΘ, η αναπληρώτρια υπουργός Υγείας δήλωσε κυνικά ότι στη χώρα μας τους διασωληνώνουμε όλους κι αφήνουμε εκτός ΜΕΘ όσους έχουν λιγότερες πιθανότητες να ζήσουν. Πρόσφατα, δε, επιστρατεύτηκε και το «επιχείρημα» ότι υπάρχει διαφορά μεταξύ του αν κάποιος πέθανε «με» ή «από» Covid. «Ξεχνάνε» ότι και με την υπόλοιπη νοσηρότητα τα στοιχεία είναι εξίσου καταθλιπτικά. «Ξεχνάνε» ότι οι θάνατοι είναι κατά πολύ αυξημένοι σε σχέση με το μέσο όρο της πενταετίας προ πανδημίας.

Οι σημαντικότεροι απ' τους λόγους για την κατάσταση αυτή είναι η τραγική κατάσταση των νοσοκομείων, με τις τεράστιες ελλείψεις προσωπικού όλων των κλάδων και υποδομών, η εξουθένωση όσων συνεχίζουν να δουλεύουν, η ανύπαρκτη ή απρόσιτη πρωτοβάθμια περίθαλψη, η χειροτέρευση της ζωής του λαού που έχει άμεσες επιπτώσεις στην υγεία του και η πολιτική της κυβέρνησης, που όχι μόνο δεν αντιμετωπίζει τα προβλήματα, αλλά κάνει ακόμα δυσκολότερη την πρόσβαση του λαού στα νοσοκομεία, με τον «προσωπικό γιατρό», τα απογευματινά επί πληρωμή χειρουργεία, τις ΣΔΙΤ κ.ά.

Όλα αυτά είναι πολιτική επιλογή του συστήματος και των κυ-

βερνήσεών του. Μόνο ο οργανωμένος, μαζικός κι ανυποχώρητος αγώνας λαού κι εργαζόμενων μπορεί να τ' ανατρέψει. Οι γνωστές, ρεφορμιστικού χαρακτήρα και λογικής, προτάσεις για το «καλό μοντέλο περίθαλψης», πόσο μάλλον η υπεράσπιση ή και εξιδανίκευση του ΕΣΥ, αποπροσανατολίζουν και δεν βοηθούν στην ανάπτυξη κινήματος. Στο σύστημα που ζούμε, αυτό που πρέπει και μπορούμε να κάνουμε είναι να διεκδικούμε τα δικαιώματά μας και να υπερασπιζόμαστε τις κατακτήσεις μας. Οι αυταπάτες για το ρόλο του κράτους, για το ρόλο των εκλογών και των κυβερνήσεων, έχουν ήδη στοιχίσει πολύ στο λαό μας. Η σωστή εκτίμηση των χαρακτηριστικών αυτού του συστήματος, της κατάστασης του αντιπάλου και της δική μας, είναι απαραίτητες προϋποθέσεις για νικηφόρους αγώνες.

Οι νόμοι που έχουν ψηφιστεί απανωτά για την περίθαλψη, όπως ισχύει και γενικά, δεν είναι για «να μείνουν στα χαρτιά», όσο κι αν πίσω απ' αυτή τη διατύπωση κρύβονται οι συνδικαλιστικές ηγεσίες σε ΠΟΕΔΗΝ και ΟΕΝΓΕ για ν' αποφύγουν τη σύγκρουση με την πολιτική του συστήματος. Οι νόμοι ψηφίζονται για να εφαρμοστούν και μόνο οι αγώνες μπορούν να τους ανατρέψουν.

Όσο πιο γρήγορα ο λαός κι οι εργαζόμενοι πάρουν την κατάσταση στα χέρια τους, ξεπεράσουν τις συμβιβασμένες και υποταγμένες ηγεσίες τους και παλέψουν για τα δικαιώματά τους, τόσο μπορεί ν' ανοίξει ο δρόμος για την αντιμετώπιση των συνεπειών της κυριαρχίας του συστήματος. Κάθε είδους αναμονή, οδηγεί το λαό και τους εργαζόμενους σε ολοένα χειρότερη θέση.

Απεργία ΟΛΜΕ-ΔΟΕ

Να ξεπεραστούν οι αδυναμίες για να ξεδιπλωθούν οι δυνατότητες

Η μαζική απεργιακή διαδήλωση των εκπαιδευτικών στην Αθήνα στις 15 Δεκέμβρη επιβεβαιώνει την εκτίμηση πως ένα σημαντικό κομμάτι του κλάδου συνεχίζει να κινητοποιείται και να ψάχνει απαντήσεις σε αγωνιστική κατεύθυνση, κόντρα στον συμβιβασμό και την υπονόμευση της ηγεσίας (ΟΛΜΕ, ΔΟΕ και ΠΑΜΕ). Σε συνδυασμό με τη μεγάλη συμμετοχή των εκπαιδευτικών στη γενική απεργία στις 9 Νοέμβρη και τη διαδήλωση του Πολυτεχνείου, αποδεικνύεται πως η απεργία και η διαδήλωση ως μορφές πάλης, όχι μόνο δεν έχουν ξοφλήσει, όπως επιδιώκει ο νόμος Χατζηδάκη και ισχυρίζεται η συνδικαλιστική ηγεσία, αλλά παραμένουν τα βασικά όπλα των εργαζομένων.

Η τελευταία απεργία ανέδειξε τις δυνατότητες αλλά και τις αδυναμίες που εμποδίζουν ένα κλάδο 180.000 εργαζομένων να απαντήσει αποτελεσματικά στην επίθεση που δέχεται και να διεκδικήσει τα δικαιώματά του. Η μαζικοποίηση των γενικών συνελεύσεων είναι απαραίτητος όρος και ο μόνος τρόπος για να μπει φραγμός στους χειρισμούς της συνδικαλιστικής ηγεσίας, που εξαφάνισε ακόμα και τη λέξη αξιολόγηση από τις αφίσες και τα πλαίσιά της.

Ο νέος χρόνος έρχεται με όλο το πακέτο της αξιολόγησης (αυτοαξιολόγηση, διαγωνισμός PISA και εξωτερική-ατομική αξιολόγηση που ξεκινά από τους νεοδιόριστους), μαζί με την παραπέρα αφαίμαξη του μισθού. Οι μορφές πάλης που μέχρι τώρα κρατούσαν αντίσταση δεν αρκούν. Θα ανατρέψουν με αγώνες, με απεργίες και διαδηλώσεις.

Παρεμβάσεις και Πρωτοβουλίες Ενάντια στην Ακρίβεια Συνεχίζεται η προσπάθεια

Η προσπάθεια οργάνωσης αντιστάσεων ενάντια στην ακρίβεια συνεχίζεται σε γειτονιές της Αθήνας και άλλων πόλεων. Σε κάποιες περιπτώσεις έχει προχωρήσει περισσότερο, με τη συγκρότηση Πρωτοβουλιών Ενάντια στην Ακρίβεια που στηρίζονται από σχήματα της αριστεράς και ανένταχτους αγωνιστές. Σε κάποιες άλλες περιοχές υπάρχει δυσκολία στη συγκρότηση Πρωτοβουλιών κοινής δράσης, κυρίως στη βάση διαφορετικών εκτιμήσεων για την περίοδο και τις προτεραιότητες που αυτή θέτει. Στον Βόλο έγινε παρέμβαση ενάντια στην ακρίβεια στην περιοχή της Νέας Ιωνίας. Η προσπάθεια αυτή, παρότι έδωσε κουράγιο στον λαό της περιοχής, δεν στηρίχθηκε από άλλες δυνάμεις της αριστεράς. Από την άλλη, στην Αθήνα, στη γειτονιά της Κυψέλης πραγματοποιήθηκε μαζική παρέμβαση και πιεσοφορία από την Πρωτοβουλία ενάντια στην ακρίβεια, ενώ υπάρχουν και περιοχές, όπως οι Άγιοι Ανάργυροι, όπου ενώ έχουν προηγηθεί κινητοποιήσεις και παρεμβάσεις με την ευρύτερη στήριξη σχη-

μάτων της περιοχής, δεν έχει υπάρξει η συνέχεια που θα μπορούσε. Έχουν υπάρξει καθυστερήσεις, άλλοτε λόγω υποκειμενικών δυσκολιών και άλλοτε λόγω διαφορετικών προτεραιοτήτων, χωρίς αυτό να σημαίνει ότι έχει εγκαταλειφθεί η προσπάθεια. Κάπως έτσι είναι η εικόνα και στις υπόλοιπες περιοχές.

Η ακρίβεια συνεχίζει την ανοδική της πορεία σε όλα τα είδη πρώτης ανάγκης και ο λαός λυγίζει κάτω από το βάρος των καθημερινών ανατιμήσεων. Η ανάγκη οργάνωσης πρωτοβουλιών ενάντια στην ακρίβεια κάθε άλλο παρά έχει ξεπεραστεί. Όσο και αν προσπαθεί η κυβέρνηση να διασκεδάσει τις εντυπώσεις με τις ελεημοσύνες που μοιράζει με τη μορφή επιδομάτων, δεν καταφέρνει να κοροϊδέσει κανέναν. Γιατί κοροϊδία είναι να ισχυριστεί κάποιος ότι με λιγότερα από 20 ευρώ τον μήνα θα καταφέρουν οι οικονομικά ασθενέστεροι να καλύψουν τις ανάγκες που δημιουργεί ο διψήφιος πληθωρισμός.

Το έντονα προεκλογικό κλίμα που έχει διαμορφωθεί καθορίζει την επίσημη πολιτική ατζέντα και

την επικαιρότητα. Ένας από τους στόχους, από τη μεριά του συστήματος, είναι να μπλοκάρει κάθε κινηματική διαδικασία, να αποφύγει -έστω και προσωρινά- την οργή του λαού. Όμως η πείνα και η φτώχεια ούτε κρύβονται, ούτε μπορούν να περιμένουν λύσεις μέσα από τις προεκλογικές δεσμεύσεις κυβέρνησης και αντιπολίτευσης. Οι πρόσφατες κινητοποιήσεις κατέγραψαν τη διάθεση του λαού να αγωνιστεί, με τη μαζική συμμετοχή του σε όλα τα αγωνιστικά καλέσματα του προηγούμενου διαστήματος. Στόχος για τις δυνάμεις που αναφέρονται στο κίνημα θα πρέπει να είναι η συνέχιση των προσπαθειών για την οργάνωση της πάλης ενάντια στην ακρίβεια σε κάθε πόλη, σε κάθε γειτονιά. Κόντρα στα ψεύτικα εκλογικά διλήμματα και τα επιδόματα της φτώχειας και της κοροϊδίας, να αντιτάξουμε τον δρόμο του αγώνα. Με πρωτοβουλίες, παρεμβάσεις, κινητοποιήσεις, να παλέψουμε για τα πραγματικά προβλήματα, να διεκδικήσουμε το δικαίωμα στη ζωή.

Αυξήσεις στις ασφαλιστικές εισφορές

Εργαζόμενοι με μπλοκάκι, αυτοαπασχολούμενοι, μικρο-επαγγελματίες αντιμέτωποι με νέο μισθολογικό πετσόκομμα

Μπροστά σε σοβαρές μισθολογικές ανατροπές βρίσκονται χιλιάδες μικρομεσαίοι αυτοαπασχολούμενοι και εργαζόμενοι με Δελτίο Παροχής Υπηρεσιών (μπλοκάκι) απ' την 1/1/2023 που θα δουν τις ασφαλιστικές εισφορές τους ν' αυξάνονται κατά 10%.

Οι αυξήσεις των ασφαλιστικών εισφορών προβλέπονται απ' την εφαρμογή του ασφαλιστικού νόμου Βρούτση (ν. 4670/2020). Με το άρθρο 35, τροποποιήθηκε ο προηγούμενος νόμος Κατρούγκαλου (ν. 4387/2016), που όριζε τις ασφαλιστικές εισφορές ως ποσοστό του μηνιαίου εισοδήματος των ελεύθερων επαγγελματιών και των αυτοαπασχολούμενων, και ορίστηκαν ξανά ασφαλιστικές κατηγορίες-κλάσεις, με αντίστοιχες ασφαλιστικές εισφορές. Ορίστηκε επίσης ο τρόπος αναπροσαρμογής

τους (μόνο προς τα πάνω), από το 2023 και ύστερα. Το 2023 και το 2024, λοιπόν, μπαίνει σε εφαρμογή η πρόβλεψη περί σύνδεσης των εισφορών με τον πληθωρισμό («ετήσιο γενικό δείκτη τιμών καταναλωτή») του προηγούμενου έτους, ενώ απ' το 2025 κι έπειτα (και αφού έχουν πάρει μια γερή ώθηση προς τα πάνω), θα προσαυξάνονται ετήσια σύμφωνα με το δείκτη μεταβολής μισθών.

Η εφαρμογή των νέων ρυθμίσεων συνδέεται μ' έναν δυσθεώρητο πληθωρισμό ο οποίος, σύμφωνα με τον πρόσφατα ψηφισμένο προϋπολογισμό, φτάνει στο 9,9% για το 2022. Η κυβέρνηση, σε μια προσπάθεια να ξεγελάσει τις εντυπώσεις και εφαρμόζοντας τη λογική του «διαίρει και βασίλευε», χρησιμοποιεί και αξιοποιεί αντιδραστικές αντιθέσεις μεταξύ μισθωτών και αυτοαπασχολούμενων κατά το δοκούν. Βασικότερο επιχείρημα η δήθεν λειψή συνεισφορά των ελεύθερων επαγγελματιών στα ασφαλιστικά ταμεία τα οποία για άλλη μια φορά βρίσκονται στο χείλος του γκρεμού μετά απ' τις επανειλημμένες ανοιχτές ή κεκαλυμμένες ληστείες του κράτους για λογαριασμό του ντόπιου και ξένου κεφαλαίου.

Μικρομεσαίοι επαγγελματίες, αλλά κι η μεγάλη πλειοψηφία των αγροτών, καλούνται να πληρώσουν βαρύ τίμημα σε μια πολύ δύσκολη και ήδη βεβαρημένη κατάσταση. Οι κραυγές αγωνίας πληθαίνουν για ολόκληρους κλάδους που, μαζεύοντας δυσθεώρητες αυξήσεις, αντιμετωπίζουν ζητήματα ύπαρξης και επιβίωσης.

Τεράστιο ζήτημα που εσκεμμένα υποκρύπτεται απ' όλες τις πλευρές αποτελούν οι εργαζόμενοι με ΔΠΥ-μπλοκάκι. Χιλιάδες μηχανικοί, δικηγόροι και άλλοι εργαζόμενοι που μαστίζονται απ' το «μπλοκάκι» με ό,τι αυτό σημαίνει για τις εργασιακές σχέσεις-λάστιχο που κυριαρχούν και οι οποίοι αποτελούν την πλατιά βάση των αντίστοιχων κλάδων, θα δουν τις αυξήσεις στις ασφαλιστικές εισφορές να μεταφέρονται με άμεσο τρόπο στις ήδη φορτωμένες πλάτες τους.

Εδώ και αρκετά χρόνια, είναι γεγονός ότι ακόμη και στην περίπτωση παροχής υπηρεσιών σ' έναν μόνο εργοδότη με ξεκάθαρα χαρακτηριστικά εξαρτημένης σχέσης εργασίας, όπου οι εργασιακές σχέσεις θα έπρεπε να ταυτίζονται μ' αυτές ενός μισθωτού, η εργοδοσία

στην πράξη αξιοποιεί όλη την ασυδοσία που δίνει το αντεργατικό νομικό οπλοστάσιο και πράττει κατά το δοκούν. Απεμπολεί κάθε υποχρέωσή της σε δώρα, άδειες, επιδόματα και ταυτόχρονα εντάσσει στη συμφωνία του μισθού τις ασφαλιστικές εισφορές του εργαζόμενου, με τις όποιες αυξήσεις προκύπτουν να βαρύνουν άμεσα τον ίδιο.

Πάνω σ' ένα τέτοιο ναρκοθετημένο έδαφος, οι νέες αυξήσεις στις ασφαλιστικές εισφορές αφορούν χιλιάδες εργαζόμενους με μπλοκάκι οι οποίοι, μέσα απ' τα συλλογικά τους όργανα, πρέπει άμεσα και αποφασιστικά να διεκδικήσουν να μη μεταφερθεί κανένα κόστος και καμία αύξηση στις δικές τους πλάτες. Οι αυξήσεις στις ασφαλιστικές εισφορές σηματοδοτούν μεγάλες και άμεσες μειώσεις μισθών και ως τέτοιες πρέπει να παλευτούν απέναντι στο κράτος και την εργοδοσία. Ταυτόχρονα, η συζήτηση γύρω απ' το «ΔΠΥ-μπλοκάκι», τις εργασιακές σχέσεις-λάστιχο που αυτό κουβαλά, την απαίτηση κατάρτησής του και τη διεκδίκηση μόνιμης και σταθερής δουλειάς με δικαιώματα πρέπει ν' ανοίξει στους κλάδους πιο αποφασιστικά.

Θεσσαλονίκη

Συναυλία αλληλεγγύης στους απεργούς της Μαλαματίνα

Με επιτυχία και συμμετοχή πάνω από χιλίων εργαζομένων και νέων ολοκληρώθηκε η συναυλία ταξικής αλληλεγγύης στην απεργία στη Μαλαματίνα, στη Θεσσαλονίκη. Ήδη από πριν τη διεξαγωγή της, αυτή η συναυλία μετρούσε δεκάδες που μπλέχτηκαν με τη διοργάνωσή της, βάζοντας πραγματικά πλάτη να στηθεί, να διεξαχθεί και να πετύχει. Τη συναυλία, μέσα από την Πρωτοβουλία Ταξικής Αλληλεγγύης στην Απεργία στη Μαλαματίνα, την Πρωτοβουλία Αλληλεγγύης στα Δυτικά και την Επιτροπή Αλληλεγγύης στα Ανατολικά, αλλά και του Σωματίου Εργατοϋπαλλήλων Οικογενειών Μαλαματίνα οργάνωσαν μια σειρά από συλλογικότητες και οργανώσεις της αριστεράς και του κινήματος. Ηχηρή, ωστόσο, ήταν η απουσία του ΚΚΕ, που έχει αφήσει αυτό τον αγώνα προ πολλού. Οι μουσικοί που συμμετείχαν έδειξαν τη στήριξή τους, παίζοντας εθελοντικά, εκφράζοντας και από τη μεριά τους την αλληλεγγύη τους στον δίκαιο αγώνα των εργατών στη Μαλαματίνα.

Η απεργία, παρά τις δυσκολίες, τα χτυπήματα της εργοδοσίας, του νόμου και της κυβέρνησης, συνεχίζει με 17 απολυμένους εδώ και 4 μήνες. Τέτοιες κινήσεις αλληλεγγύης είναι που μπορούν και δίνουν κουράγιο στους απολυμένους και τους απεργούς να συνεχίσουν τον αγώνα, αλλά συμβάλλουν

και στην οικονομική τους ενίσχυση, σε μια περίοδο που αυτή η ενίσχυση των αλληλεγγυών είναι το μοναδικό τους εισόδημα. Οι εργάτες εξακολουθούν τον αγώνα τους, απαιτώντας την επαναπρόσληψη όλων τους στο εργοστάσιο και την υπογραφή Συλλογικής Σύμβασης Εργασίας.

Στη διοργάνωση συμμετείχε και η Ταξική Πορεία, μέσα από τις πρωτοβουλίες και τις επιτροπές που έχουν στηθεί όλο αυτό το διάστημα και δρουν για την υπεράσπιση και τη στήριξη της απεργίας. Στη συναυλία η Ταξική Πορεία έστησε το τραπέζακι της, διανέμοντας το υλικό της και βοηθώντας με το δυναμικό της στις βάρδιες κατά τη διάρκεια της διοργάνωσης. Η στήριξη αυτή είναι ο μόνος δρόμος για να νικούν οι απεργίες και ο λαός και αποτελεί άποψη της Ταξικής Πορείας αυτή η κατεύθυνση, που στηρίζει με τις δυνάμεις της.

Αρρώστησες; Απολύεσαι!

Δικηγορική εταιρεία στην Αθήνα αποφάσισε ν' απολύσει δικηγόρο, επειδή η τελευταία τόλμησε να αρρωστήσει και να απουσιάσει. Όπως αναφέρει η ίδια, σε συνέντευξη που έδωσε στην Ταξική Πορεία, ο εργοδότης την απέλυσε παρά το γεγονός ότι εκείνη είχε προσκομίσει όλα τ' απαραίτητα έγγραφα απ' τα οποία προέκυπτε τόσο η ασθένειά της όσο κι η νοσηλεία της στο νοσοκομείο! Μάλιστα η προκλητικότητα της εργοδοσίας δεν σταμάτησε εκεί. Όχι μόνο πέταξαν την εργαζόμενη στο δρόμο, αλλά αρνήθηκαν να της δώσουν και τα δεδουλευμένα της για όσο χρόνο εργάστηκε το Νοέμβρη!

Στις δύο κινητοποιήσεις που πραγματοποιήθηκαν απ' το Σωματείο Μισθωτών Δικηγόρων έξω απ' τα γραφεία της εταιρείας προκειμένου να καταγγεληθεί το γεγονός, η εργοδοσία απάντησε καλώντας την αστυνομία. Αστυνομικοί, ΔΙΑΣ και ΔΡΑΣΗ έσπευσαν στο σημείο της κινητοποίησης για να τρομοκρατήσουν τους συγκεντρωμένους. Αποδεικνύεται ξανά και ξανά πως κάθε αντίσταση από πλευράς των εργαζομένων θα βρίσκει απέναντί της την τρομοκρατία προκειμένου να καμφθεί. Το νομοθετικό οπλοστάσιο άλλωστε, όπως έχει διαμορφωθεί απ' την αδιάκοπη επίθεση απέναντι στα εργασιακά και συνδικαλιστικά δικαιώματα, με αποκορύφωμα το νόμο Χατζηδάκη, διαμορφώνει το πιο εύφορο έδαφος για ν' ανθίσει η εργοδοτική και κρατική τρομοκρατία.

Η πρακτική της συγκεκριμένης εταιρείας δεν αποτέλεσε μια εξαίρεση στον κανόνα. Αντίθετα, η εργοδοσία και σ' αυτήν την περίπτωση αξιοποίησε στο έπακρο το καθεστώς κάτω απ' το οποίο εργάζεται σήμερα η συντριπτική πλειοψηφία των μισθωτών δικηγόρων. Το γεγονός δηλαδή ότι πρόκειται για εργαζόμενους που στην πράξη είναι μισθωτοί, θεωρούνται όμως «συνεργάτες» που παρέχουν απλώς τις υπηρεσίες τους χωρίς να συνάπτουν συμβάσεις εξαρτημένης εργασίας. Και σ' αυτήν την περίπτωση λοιπόν, όπως και σ' όλες τις περιπτώσεις των εργαζομένων με μπλοκάκι, το αποτέλεσμα είναι η μη υπαγωγή των εργαζομένων στις διατάξεις της εργατικής νομοθεσίας. Έτσι, η εργοδοσία δεν έχει καμία υποχρέωση απέναντί τους κι οι εργαζόμενοι με τη σειρά τους δεν έχουν κανένα απ' τα δικαιώματα που έχει ένας μισθωτός εργαζόμενος, όπως είναι ενδεικτικά η ασφάλιση, οι άδειες, η (όποια) προστασία από απόλυση, η αποζημίωση απόλυσης, το ταμείο ανεργίας κ.ά.

Όσο επικρατούν οι συγκεκριμένες συνθήκες εργασίας στον κλάδο, τέτοιες προκλητικές πρακτικές θα εμφανίζονται συνεχώς. Ακόμα πιο σίγουρο είναι ότι όσο αυτές οι πρακτικές δεν βρίσκουν απάντηση απ' τους εργαζόμενους, θα πληθαίνουν. Άμεση λοιπόν η αναγκαιότητα διεκδίκησης τόσο της επαναπρόσληψης και καταβολής των δεδουλευμένων της απολυμένης εργαζόμενης όσο κι ο αγώνας των εργαζομένων του κλάδου για προσλήψεις σύμφωνα με την πραγματική σχέση εργασίας, την υπογραφή ΣΣΕ με αυξήσεις στους μισθούς και την υπεράσπιση και διεκδίκηση δουλειάς με δικαιώματα από κοινού με το σύνολο των εργαζομένων.

38^ο ΣΥΝΕΔΡΙΟ ΑΔΕΔΥ

Πολλά λόγια... μικρό καλάθι για τους εργαζόμενους

Στις 6, 7 και 8 Δεκέμβριον πραγματοποιήθηκε το 38ο συνέδριο της ΑΔΕΔΥ. Συμμετείχαν 36 ομοσπονδίες με 239.266 μέλη και 638 συνέδρους. Η τελευταία τριετία ήταν πλούσια σε γεγονότα: πανδημία, ακρίβεια, πόλεμος, ψήφιση του νόμου Χατζηδάκη, άγρια επίθεση της κυβέρνησης στα εργασιακά δικαιώματα, ένταση της φασιστικοποίησης και της καταστολής. Αλλά κι οι συνεχείς κινητοποιήσεις στο χώρο της εκπαίδευσης και της περίθαλψης, οι μεγάλες συγκεντρώσεις της απεργίας της 9ης Νοέμβριον και της επετείου του Πολυτεχνείου και οι καθημερινοί μικρότεροι αγώνες. Θα περίμενε, λοιπόν, κανείς, αν όχι να αποτυπωθούν όλα αυτά εκλογικά, τουλάχιστον να επιβάλουν ένα αγωνιστικό πρόγραμμα δράσης. Ωστόσο αυτό δεν προέκυψε.

Για παράδειγμα, παρά τις επαναλαμβανόμενες τοποθετήσεις των συνέδρων για την κατάσταση που βιώνουν οι εργαζόμενοι στα νοσοκομεία και οι εκπαιδευτικοί, στο δια ταύτα, όταν κλήθηκε το συνέδριο να αποφασίσει τη στάση του μπροστά στις 24ωρες απεργίες της 14ης και 15ης Δεκέμβριον, αποφάσισε... στάσεις εργασίας.

Στο δε ζήτημα του νόμου Χατζηδάκη, η συζήτηση αναλώθηκε στο κατά πόσο το επόμενο συνέδριο θα αποδεχθεί ομοσπονδίες που έχουν διεξάγει ηλεκτρονικές ψηφοφορίες και το αν και τότε θα γραφτούν τα σωματεία στο ΓΕΜΗΣΟΕ. Θεωρήθηκε δηλαδή στην πραγματικότητα δεδομένος ο νόμος και επί της ουσίας δεν ακούστηκε καμία πρόταση δράσης για την κατάργησή του παρά μόνο η... υποσχέση του εκπροσώπου της ΕΑΕ (ΣΥΡΙΖΑ) να τον τροποποιήσει μια επόμενη κυβέρνηση. Βέβαια μέχρι τότε και επειδή δεν ξέρει τι θα γίνει, η ΕΑΕ φρόντισε να στηρίξει τις προτάσεις των ΔΑΣ (ΠΑΜΕ), ΜΕΤΑ (ΛΑΕ), ΠΑΡΕΜΒΑΣΕΩΝ (ΑΝΤΑΡΣΥΑ) και ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΤΙΚΗΣ ΑΝΑΤΡΟΠΗΣ (από ΟΤΑ κυρίως).

Ειδικότερα για τις ηλεκτρονικές ψηφοφο-

ρίες, η συζήτηση αφορούσε στο τι θα γίνει στο επόμενο συνέδριο, γιατί στο συγκεκριμένο πιστοποιήθηκαν και έγιναν αποδεκτές όλες οι ομοσπονδίες που είχαν προχωρήσει σε ηλεκτρονικές ψηφοφορίες. Άλλωστε, όπως αποκάλυψε η ΠΑΣΚΕ, όλες οι παρατάξεις του συνεδρίου, συμπεριλαμβανομένης και της ΔΑΣ, συμμετείχαν και μάλιστα εξέλεξαν και συνέδρους μέσω αυτών. Τελικά πέρασε η πρόταση των παρατάξεων ΔΑΣ, ΜΕΤΑ, ΕΑΕ, ΠΑΡΕΜΒΑΣΕΩΝ και ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΤΙΚΗΣ ΑΝΑΤΡΟΠΗΣ για «υποχρεωτικές δια ζώσης ψηφοφορίες όπως ορίζει το καταστατικό της ΑΔΕΔΥ» (από δω και πέρα), με τις ΔΑΚΕ και ΠΑΣΚΕ να μειωθούν επικαλούμενες τη μικρή συμμετοχή των εργαζομένων στις δια ζώσης διαδικασίες, αγνοώντας προκλητικά τους λόγους που ωθούν τους εργαζόμενους μακριά από τα σωματεία και για τους οποίους αυτοί είναι οι βασικοί υπεύθυνοι. Μάλιστα η διατύπωση «όπως ορίζει το καταστατικό της ΑΔΕΔΥ» αφήνει ανοικτό το ενδεχόμενο τροποποίησης, αν τα πράγματα ζορίσουν.

Όσον αφορά δε στο ΓΕΜΗΣΟΕ, επίσης πέρασε η πρόταση των παρατάξεων ΔΑΣ, ΜΕΤΑ, ΕΑΕ, ΠΑΡΕΜΒΑΣΕΩΝ και ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΤΙΚΗΣ ΑΝΑΤΡΟΠΗΣ να μην «περαστεί κανένα στοιχείο», έναντι της πρότασης των ΔΑΚΕ και ΠΑΣΚΕ που παρέπεμπαν το θέμα μετά την απόφαση της Ολομέλειας του ΣτΕ και τότε είδωμεν. Εξάλλου όπως ειπώθηκε από εκπρόσωπο της ΔΑΚΕ «δεν έχουμε να φοβηθούμε και τίποτα», άρα γιατί να μη δώσουμε τα στοιχεία μας, εφόσον βέβαια δεν αποτελούν... προσωπικά

δεδομένα; Αλήθεια, σε ποιους απευθύνεται η «αγωνιστική» πρόταση που πέρασε; Πώς «προσπερνιέται» το γεγονός ότι η πλειοψηφία των σωματείων που ανήκουν στην ΑΔΕΔΥ (αν όχι και η ίδια, που δεν φροντίζει να το ξεκαθαρίσει) έχουν ήδη αιτηθεί την εγγραφή τους στο ΓΕΜΗΣΟΕ;

Όσον αφορά στο πρόγραμμα δράσης, εκτός από τοποθετήσεις για αυξήσεις και επαναφορά του 13ου και 14ου μισθού, ο... αγώνας ανατέθηκε στη νέα Εκτελεστική Επιτροπή. Την τελευταία στιγμή μάλιστα και αφού είχε αποχωρήσει ήδη η πλειοψηφία των συνέδρων των ΔΑΚΕ και ΠΑΣΚΕ, πέρασαν δυο προτάσεις των ΠΑΡΕΜΒΑΣΕΩΝ περί 24ωρης απεργίας στις 15 Δεκεμβρίου και της ΔΑΣ για 24ωρη στις αρχές του 2023. Είναι προφανές ότι όσο έγινε η μία άλλη τόσο θα γίνει κι η άλλη! Ας μην παραβλέψουμε δε τις συνθήκες κάτω από τις οποίες περνάνε οι προτάσεις: μπροστά σε άδειες καρέκλες συνέδρων και με τις κυρίαρχες παρατάξεις ν' απουσιάζουν προκλητικά, με αποτέλεσμα όταν φτάνουν στο δια ταύτα να αποδεικνύονται κενά χαρτιά.

Τέλος, όσον αφορά στα αποτελέσματα,

που παρατίθενται στον πίνακα, η ΔΑΣ πανηγυρίζει. Με δεδομένη τη μείωση της συμμετοχής και του αριθμού των συνέδρων, καθώς και των ποσοστών των υπόλοιπων παρατάξεων, η αύξηση κατά μόλις 3 ψήφους της ΔΑΣ καταγράφεται ως αύξηση της τάξης του 2,7% και της δίνει 2 επιπλέον έδρες στο Γενικό Συμβούλιο. Μια αύξηση που κρατάμε μικρό καλάθι για το πώς έχει σκοπό να την αξιοποιήσει. Το ότι όμως οι κυρίαρχες δυνάμεις ΔΑΚΕ και ΠΑΣΚΕ είδαν τα ποσοστά τους να μειώνονται είναι γεγονός που ίσως αποτυπώνει μια τάση απαγκίστρωσης των εργαζομένων από την επιρροή τους, γεγονός που πιθανά σχετίζεται και με την επιδείνωση των όρων ζωής τους.

Το επόμενο διάστημα λοιπόν θα δούμε αν και πώς η άνοδος των δυνάμεων της ΔΑΣ, η πτώση των ΔΑΚΕ και ΠΑΣΚΕ καθώς και η «συνεργασία», τουλάχιστον σε επίπεδο προτάσεων, μεταξύ του «τόξου» ΔΑΣ, ΜΕΤΑ, ΕΑΕ, ΠΑΡΕΜΒΑΣΕΩΝ και ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΤΙΚΗΣ ΑΝΑΤΡΟΠΗΣ, θα επηρεάσουν την κίνηση της ΑΔΕΔΥ. Δεν προβλέπεται πάντως κάποια εντυπωσιακή αλλαγή.

	Αποτελέσματα 2022			Αποτελέσματα 2019		
	ΨΗΦΟΙ	%	ΕΔΡΕΣ	ΨΗΦΟΙ	%	ΕΔΡΕΣ
Ψήφισαν	631			705		
Έγκυρα	629			703		
ΔΑΚΕ	147	23,4%	20	178	25,3%	22
ΔΑΣ	134	21,3%	18	131	18,6%	16
ΠΑΣΚΕ	117	18,6%	16	134	19%	16
Ενωτική Αγωνιστική Εκκίνηση	97	15,4%	13	100	14,2%	12
Συνδικαλιστική Ανατροπή	68	10,8%	9	63	8,9%	8
Παρεμβάσεις	47	7,5%	6	63	8,9%	7
ΜΕΤΑ	19	3%	3	34	4,8%	4

ΔΥΠΑ (πρώην ΟΑΕΔ)

Πλήρες φακέλωμα, στην υπηρεσία της επίθεσης στα δικαιώματα ανέργων και εργαζομένων

Ένα πλήρες φακέλωμα για τον άνεργο, ο οποίος, σαν «ένοχος», πρέπει να ν' αποδεικνύει συνεχώς πως ψάχνει για δουλειά, αποτελεί η ψηφιοποίηση όλων των συστημάτων της ΔΥΠΑ (πρώην ΟΑΕΔ). Το «Ψηφιακό Μητρώο» θα περιλαμβάνει τα προσωπικά στοιχεία, το βιογραφικό και ποιο επάγγελμα ή επαγγέλματα προτιμά κάθε άνεργος. Επιπλέον, θα έχει πληροφορίες για το αν οι εγγεγραμμένοι δικαιούνται και λαμβάνουν επίδομα ανεργίας ή άλλες παροχές και διευκολύνσεις, αν συμμετέχουν ή όχι στο Ατομικό Σχέδιο Δράσης, αν συμμετέχουν σε προτάσεις για κατάλληλες θέσεις εργασίας μέσω ΔΥΠΑ, αν συμμετέχουν σε προγράμματα απασχόλησης και δράσεις συνεχιζόμενης επαγγελματικής κατάρτισης.

Για όσους είναι εγγεγραμμένοι στο Ψηφιακό Μητρώο για περισσότερους από 12 μήνες, τα όποια βοηθήματα, παροχές και διευκολύνσεις θα καταβάλλονται πλέον με βάση εισοδηματικά και όχι περιουσιακά κριτήρια. Άλλωστε, ο Χατζηδάκης υποστηρίζει ότι στόχος είναι η φροντίδα των «πραγματικών» ανέργων καθότι υπάρχουν και κάποιοι που δηλώνουν ατομικό εισόδημα 30.000 και 40.000 ευρώ το χρόνο, παριστάνοντας τους άνεργους για να παίρνουν παροχές. Μάλιστα εκεί στο υπουργείο γνωρίζουν πολλούς άνεργους που ζουν στην Εκάλη και «...κάνουν κατάχρηση του δημόσιου χρήματος» δηλαδή των ψίχουλων που δικαιούται ένας άνεργος. Η κυβέρνηση προσπαθεί να παρουσιάσει τους άνεργους σαν βολεμένους και το επίδομα ανεργίας σαν παροχή και όχι

σαν δικαίωμα, το οποίο οι ίδιοι οι εργαζόμενοι το έχουν πληρώσει και με τις κρατήσεις στους μισθούς τους και με την υπεραξία που τους κλέβει συνοδικά το κεφάλαιο.

Το υπουργείο επιπλέον θέλει να εμφανίζεται ότι βοηθάει τους άνεργους να βρουν γρήγορα δουλειά, γι' αυτό και τους παρέχει «σύμβουλο εργασίας». Στην πραγματικότητα, πρόκειται για μηχανισμό εκβιασμού. Αν ένας άνεργος αρνηθεί τρεις προσφερόμενες θέσεις εργασίας, διαγράφεται από το Ψηφιακό Μητρώο για δύο χρόνια. Αν αρνηθεί συμμετοχή σε «δράση κατάρτισης», διαγράφεται για έξι μήνες. Και στις δύο αυτές περιπτώσεις, κάθε παροχή θα διακόπτεται. Στην πράξη, ο άνεργος πρέπει να αποδεχτεί όλους τους όρους

του εργασιακού μεσαίωνα, να δεχτεί οποιαδήποτε δουλειά με οποιουδήποτε όρους, για να μην τον πετάξουν έξω από τα μητρώα και βρεθεί με μηδενικά δικαιώματα.

Τα μέτρα αυτά δεν είναι καινούργια, όμως η κυβέρνηση πάει την επίθεση πολλά βήματα παραπέρα, βαφτιζοντάς τα «κίνητρο» και τους άνεργους «τεμπέληδες». Μ' αυτόν τον τρόπο, τους πετάει το μπαλάκι της ατομικής ευθύνης μέσω των τιμωρητικών μέτρων που τίθενται σ' εφαρμογή. Η ανεργία δεν είναι επιλογή κανενός εργαζομένου αλλά αποτέλεσμα της ίδιας της λειτουργίας του συστήματος, το οποίο την αξιοποιεί για να συμπιέσει ακόμα περισσότερο τους μισθούς και όλα τα εργασιακά δικαιώματα. Ανέναντι σ' αυτούς τους εκβιασμούς και τις απειλές, οι άνεργοι θα πρέπει να βρεθούν με τους εργαζόμενους σε κοινούς αγώνες για την πλήρη και σταθερή δουλειά για όλους, για την αύξηση του επιδόματος ανεργίας και την καταβολή του χωρίς προϋποθέσεις και περιορισμούς. Η διέξοδος βρίσκεται στους συλλογικούς αγώνες, κόντρα στην τρομοκρατία και την πτοπάθεια, κόντρα στην αναμονή για έναν καλύτερο «σωτήρα». Αγώνες στους οποίους ρόλο πρέπει να έχουν τόσο τα σωματεία όσο και κάθε δύναμη που θέλει να υπηρετήσει την υπόθεση των εργαζομένων. Βάζοντας φρένο στην αντιλαϊκή πολιτική που θέλει να τσακίσει όλα τα δικαιώματα, για όλους.

ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΕ ΑΥΤΟΥΣ ΠΟΥ ΘΕΛΟΥΝ ΝΑ ΘΑΨΟΥΝ ΚΑΙ ΝΑ ΕΞΑΡΓΥΡΩΣΟΥΝ ΤΙΣ ΕΡΓΑΤΙΚΕΣ ΔΙΑΘΕΣΕΙΣ

Με το δρόμο του αγώνα και της σύγκρουσης με τη βάρβαρη πολιτική

Θυσία στην προεκλογική περίοδο φαίνεται να γίνονται οι εργατικές ανάγκες, αλλά και οι αγωνιστικές διαθέσεις που εκδηλώθηκαν μαζικά το προηγούμενο διάστημα. Αν και τα προβλήματα για τους εργαζόμενους διογκώνονται ασταμάτητα και η κατάσταση στους χώρους δουλειάς μετατρέπεται σε εφιάλτη, όλα δείχνουν ότι οι συνδικαλιστικές ηγεσίες δεν πρόκειται να ταράξουν τις ήδη ταραγμένες αναζητήσεις του αστικού πολιτικού συστήματος για τον επόμενο διαχειριστή του. Είναι και αυτός ένας από τους ρόλους που πάντα προόριζε το αστικό σύστημα για τους εργατοπατέρες: να μπορούν να παίρνουν τα «μηνύματα» που τους στέλνει και να διαχειρίζονται τους εργαζόμενους όπως επιβάλλουν οι ανάγκες του. Δηλαδή, στις κρίσιμες περιόδους να κρατούν τους εργαζόμενους στη γωνία, στο περιθώριο.

Έτσι, η ΓΣΕΕ, πέρα από το να μας «φωτίζει» με μελέτες και αναλύσεις της κατάστασης, δεν κάνει το παραμικρό, ενώ σε αντίστοιχο μήκος κύματος κινείται και η ΑΔΕΔΥ, που μάλιστα βγήκε και από συνέδριο. Δυναμωμένη, φανταζόμαστε, αν κρίνουμε από τους πανηγυρισμούς της ΔΑΣ (της παράταξης του ΚΚΕ) για την ενίσχυσή της.

Ακόμη και η «κλιμάκωση» που υποσχόταν το ΠΑΜΕ με το συλλαλητήριο της 17^{ης} Δεκεμβρίου, μάλλον για αποκλιμάκωση και κλείσιμο έμοιαζε. Τόσο από άποψη μαζικότητας όσο και από άποψη δυναμικής και προοπτικής. Και αυτό δεν οφείλεται στην αμχανιά που προκάλεσε η ψήφιση και από το ΚΚΕ του επιδόματος των 600 ευρώ για τους μηχανισμούς καταστολής (αν και υπάρχει και μια τέτοια πτυχή) όσο στο πόσο πραγματικά εννοεί (που δεν τα εννοεί) τα περί «κλιμάκωσης» η ηγεσία του Περισοπού.

Είναι χαρακτηριστική και καθόλου τυχαία η παρακάτω αντίφαση. Σε άρθρο του Ριζοσπάστη την Τρίτη 13 Δεκεμβρίου (ένα από τα πολλά που προετοίμαζαν την «κλιμάκωση» για τις 17 Δεκεμβρίου) αναφερόταν ότι «με αφορμή τον κρατικό προϋπολογισμό - οδοστρωτήρα για τα λαϊκά νοικοκυριά, σωματεία καλούν τους εργαζόμενους, τον λαό να πάρουν τη σκυτάλη από τη μεγάλη απεργία στις 9 Νοέμβριου, να δυναμώσουν την οργάνωση και την πάλη, να θέσουν στο προσκήνιο τα αιτήματα και τις διεκδικήσεις τους και να κλιμακώσουν με νέα απεργία μέσα στον Γενάρη.» (Η υπογράμμιση δική μας)

Όμως, στην κεντρική του τοποθέτηση στο συλλαλητήριο του Συντάγματος, ο Βάλαμος Συρίγος, γενικός γραμματέας του Ομοσπονδίας Οικοδόμων, τα περιέγραψε «λίγο» διαφορετικά τα πράγματα: «Η παρακαταθήκη που άφησε η απεργία στις 9 Νοέμβριου είναι σημαντική, η επιτυχία της δείχνει τον δρόμο της κλιμάκωσης», υπογράμμισε. Η κλιμάκωση αυτή, διευκρίνισε, «δεν θα έρθει αυτόματα, με την κήρυξη της πανελλαδικής απεργίας που θα επιδιώξουμε να γίνει το αμέσως επόμενο διάστημα», αλλά με τη δουλειά των σωματείων «μέσα στους χώρους παραγωγής, εκεί που θα ξεσπάνε μικρές εστίες διεκδίκησης και αγώνα, οι οποίες θα οδηγήσουν εκ των πραγμάτων και εκ της ανάγκης σε γενικευμένο, πανελλαδικό απεργιακό αγώνα».

Προς αναζήτηση, λοιπόν, της κλιμάκωσης! Ή μάλλον, μια από τα ίδια για τους ρεφορμιστές του ΚΚΕ που αναζητούν την απόδραση από τις δεσμεύσεις που γεννά η όλη της ταξικής πάλης, η έξαρση της αντεργατικής επίθεσης, από τη μια, και η διόγκωση της οργής, από την άλλη. Απόδραση για να ριχτούν στη μάχη που ξέρουν καλά, στη μάχη των εκλογών και των κοινοβουλευτικών αυταπατών.

- Μόνο η εργατική τάξη και οι πλατιές εργαζόμενες μάζες δεν μπορούν να αποδράσουν από τη σκληρή πραγματικότητα. Την πραγματικότητα της φτώχειας, της ανεργίας, των απολύσεων, του εργασιακού μεσαίωνα, της καταστολής.

- **Αυξήθηκαν κατά 119.255 οι άνεργοι** τον Νοέμβριο σε σχέση με τον Οκτώβριο, φτάνοντας τους 1.061.419, ξεπερνώντας δηλαδή το ένα εκατομμύριο. Από αυτούς, μόλις οι 147.113 πήραν το πενιχρό επίδομα ανεργίας, δηλαδή μόλις ένας στους οκτώ!

- Εξαπλώνεται η φτωχοποίηση των εργαζόμενων στη χώρα, σε εξόφθαλμο βαθμό. Οι μετρήσεις της ΕΛΣΤΑΤ αναδεικνύουν ξεκάθαρα το πρόβλημα: Ενώ σε ονομαστικούς όρους καταγράφεται αύξηση των μισθών της τάξης του 1,7%, σε πραγματικούς όρους και με τον πληθωρισμό να διαμορφώνεται σε διψήφιο νούμερο κατα-

γράφεται μισθολογική μείωση που ξεπερνάει το επίπεδο του 8%, γεγονός που κατατάσσει την Ελλάδα στην προτελευταία θέση στην Ε.Ε. σε όρους πραγματικής αγοραστικής δύναμης. Στον αντίποδα, οι μισθοί στην Ευρωζώνη αυξήθηκαν πέντε φορές περισσότερο (4,1%) με τον πληθωρισμό να είναι χαμηλότερος (8,0%).

Αυτή η πραγματικότητα ασφαλώς και δεν μπορεί να κρυφτεί από τα κάθε λογής «pass» αλλά ούτε και από τις «επιτυχίες» που διαλαλεί η κυβέρνηση. «Συγχαρητήρια για την υπογραφή της νέας συλλογικής σύμβασης εργασίας. Πρόκειται για μεγάλη επιτυχία.» είπε ο Μητσοτάκης σε εκδήλωση του υπουργείου Τουρισμού. Αυτή η «επιτυχία», διетуός διάρκειας, προβλέπει αύξηση των βασικών μισθών κατά μόλις 5,5% για το 2023 και κατά μόλις 5% για το 2024! Και όχι μόνο αυτό. Παράλληλα, επεκτείνει τη δυνατότητα των ξενοδόχων να μην χορηγούν τα εβδομαδιαία ρεπό ξεκούρασης στα εποχικά ξενοδοχεία για ακόμη μεγαλύτερο διάστημα: από τις 15 Μάη μέχρι τις 15 Οκτώβριου! Μέχρι τώρα η περίοδος αυτή ήταν από 1 Ιούνη έως 30 Σεπτέμβριου. Μετά από μια τέτοια «επιτυχία» ο Μητσοτάκης δεν παρέλειψε να παροτρύνει τους μεγαλοξενοδόχους «να μη διστάζουν να ανταμείψουν τον κόπο και την προσπάθεια των υπαλλήλων τους χορηγώντας έξτρα μόνους». Διότι είναι γνωστό ότι οι μεγαλοξενοδόχοι φημίζονται για την... διστακτικότητά τους!

- **Σαρώνουν τα εργατικά «ατυχήματα» και οι θάνατο εργαζομένων.** Ατελείωτος ο φόρος αίματος που πληρώνει η εργατική τάξη. Νεκρός έπεσε 30χρονος εργαζόμενος στη ΒΦΛ (Λιπάσματα Καβάλας). Ένας ακόμα εργαζόμενος, σε εργοστάσιο, έχασε τη ζωή του, λόγω πτώσης από σκάλα και ενώ εκτελούσε εργασίες σε κολόνα του ΔΕΔΔΗΕ στο Περιστέρι. Σοβαρά τραυματίας κατέληξε εναερίτης εργαζόμενος του ΔΕΔΔΗΕ μέσω εργολαβίας στην Πάτρα. Ακρωτηριασμένη στο χέρι εργαζομένη στο Αγγίνιο. Και κατά τα άλλα, η Ελλάδα βαδίζει το δρόμο της ανάπτυξης.

- **Αυτή η ζοφερή πραγματικότητα δεν παραπέμπεται.** Οι εργαζόμενοι δεν μπορούν να «αποδράσουν». Και δεν έχουν περιθώριο να αναζητούν αυταπάτες και εύκολες λύσεις. Οι διάφοροι «σωτήρες» που έχουν ήδη βγει στις ρούγες, το μόνο που κάνουν είναι να τους βυθίζουν ακόμη βαθύτερα στη μοιρολατρία και την υποταγή, να ευνοχίζουν τις αγωνιστικές διαθέσεις που ήδη εκφράστηκαν. Ο δρόμος των εργαζομένων δεν είναι ο δρόμος προς τις κάλπες, αλλά ο δρόμος του αγώνα και της σύγκρουσης με αυτούς που στηρίζουν το σύστημα της εκμετάλλευσης και της καταπίεσης. Στο ταραγμένο αστικό πολιτικό προσωπικό, ως προσθέσουμε και μια ακόμη ταραχή, αυτήν που πραγματικά φοβάται: του εργαζόμενου που αγωνίζεται, που διεκδικεί, που εξεγείρεται.

Οι λαμπερές βιτρίνες των καταστημάτων δεν μπορούν να καλύψουν την τεράστια οργή που σιγοβράζει στους χιλιάδες εμποροϋπαλλήλους

το εορταστικό ωράριο, για να κάνει ακόμη πιο εξοντωτικές τις συνθήκες εργασίας τους. Εκβιασμένα χαμόγελα και γιορτινή διάθεση επιβεβλημένη με το βουρδουλά της εργοδοσίας, προκειμένου να κινηθεί η αγορά και να κερδοφορήσει το κεφάλαιο κι αυτά τα Χριστούγεννα!

Όσο κι αν προσπαθεί η κυβέρνηση και όλοι οι παράγοντες του συστήματος να παρουσιάσουν μια εικόνα ευδαιμονίας, ενόψει των γιορτών, η σκληρή καθημερινότητα τους χαλάει το παραμύθι. Γιατί η κάλυψη αυτή ευδαιμονία δεν ανταποκρίνεται ούτε στο ελάχιστο στην πραγματικότητα που βιώνει ο λαός μας, ο οποίος δίνει καθημερινά τη μάχη με την επιβίωση και τα κάθε λογής κυβερνητικά «κόλληπα», όπως η κοροϊδία του «καλαθιού του αϊ Βασίλη» δεν μπορούν να διασκεδάσουν την ανέχεια του και τη βίαιη φτωχοποίησή του. Ακόμη χειρότερη είναι η περίοδος αυτή για τους χιλιάδες εμποροϋπαλλήλους, στις πλάτες των οποίων στήνεται το κακόγουστο αυτό παραμύθι. Ένας κλάδος που κάθε χρόνο βρίσκεται αντιμέτωπος με όλο και χειρότερες συνθήκες εργασίας και την ίδια ώρα καλείται να χαμογελάει και ν' ανταποκρίνεται στο εορταστικό κλίμα που επιχειρούν οι εργοδότες να επιβάλουν μέσα στα καταστήματα.

Το γιορτινό αυτό σκηνικό αποτελεί έναν πραγματικό εφιάλτη για τους εργαζόμενους στο εμπόριο, που δουλεύουν ατέλειωτες ώρες κάτω από απάνθρωπες συνθήκες. Δεν έφτανε το μπαράζ πριν από λίγο καιρό, όταν καλέστηκαν ν' ανταπεξέλθουν στην εξοντωτική «black Friday», αμέσως μετά να δουλέψουν Κυριακή και ακριβώς την επόμενη μέρα ν' αντιμετωπίζουν τη «cyber Monday». Λίγες εβδομάδες αργότερα θα ήρθε

Οι χιλιάδες εμποροϋπάλληλοι της χώρας καθούνται και φέτος να δουλέψουν 7 μέρες τη βδομάδα με άκρως εντατικοποιημένους ρυθμούς. Οι υπερωρίες (συνήθως απλήρωτες) αποτελούν καθημερινότητα, η καταστρατήγηση της Κυριακάτικης αργίας θεωρείται δεδομένη, ενώ οι μισθοί παραμένουν καθηλωμένοι σε επίπεδα πολύ κατώτερα των αναγκών των εργαζομένων. Η εφαρμογή των σπαστών ωραρίων κι οι μετακινήσεις από κατάσταση σε κατάσταση κάνουν ακόμη πιο ασφυκτική την κατάσταση. Την ίδια ώρα, οι απειλές κι οι εκβιασμοί απ' την εργοδοσία κάθε άλλο παρά συμβαδίζουν με το γιορτινό κλίμα που αποπνέουν οι βιτρίνες. Γι' αυτό και φέτος, όπως και κάθε χρόνο, οι καταγγελίες για περιστατικά εργοδοτικής αυθαιρεσίας και τρομοκρατίας είναι δεκάδες.

Πίσω απ' την εκβιασμένη εορταστική διάθεση των εργαζομένων στο εμπόριο κρύβεται η τεράστια αγανάκτηση για την εργασιακή βαρβαρότητα που αντιμετωπίζουν. Είναι η ίδια αγανάκτηση που σιγοβράζει σ' όλη τον κόσμο της δουλειάς, που αδυνατεί να καλύψει τις βασικές ανάγκες του κάτω απ' το βάρος της ακρίβειας. Όσο λαμπερά κι αν είναι τα χριστουγεννιάτικα φωτάκια που γέμισαν τη χώρα, δεν μπορούν να καλύψουν αυτή τη δίκαιη οργή! Παρά τις προσπάθειες εκτόνωσης και καταστολής της αγωνιστικής διάθεσης που έχει εκφραστεί, αυτή όλο και πιο επιτακτικά θ' αναζητά διέξοδο στο δρόμο του αγώνα!

Προϋπολογισμός 2023

Ένα ακόμη αντιλαϊκό σχέδιο προς υλοποίηση

Το Σάββατο 17 Δεκέμβρη ψηφίστηκε στη Βουλή από την κυβέρνηση η πλειοψηφία της ΝΔ ο κρατικός προϋπολογισμός για το 2023. Ένα νέο αντιλαϊκό σχέδιο δράσης που η υλοποίησή του θα φορτωθεί στις πλάτες του εργαζόμενου λαού για την εξυπηρέτηση των συμφερόντων του ξένου και ντόπιου κεφαλαίου και των ιμπεριαλιστών πατρώνων.

Ο Μητσοτάκης κράτησε για την τελευταία μέρα της συζήτησης την ανακοίνωση για άλλη μία «ένισχυση», αυτή τη φορά για αγορά τροφίμων, εξάμηνης διάρκειας, μέσα στο 2023, που θα ξεκινήσει από τον Φλεβάρη και θα έχει συνολικό προϋπολογισμό 650 εκατομμύρια. Τα οποία θα προέλθουν από τη φορολόγηση των υπερκερδών των διυλιστηρίων που, σύμφωνα με εκτιμήσεις, μόνο για το 2022 θα ξεπεράσουν τα 3 δις. ευρώ. Πέρα από το εξευτελιστικό για το λαό «κουπόνι για τρόφιμα», που θα είναι ένα μηνιαίο επίδομα από 22 έως 72 ευρώ (για οικογένεια με τέσσερα παιδιά και πάνω), αυτό που αποκαλύπτει η ανακοίνωση του είναι το βάθος της φτώχειας και της εξαθλίωσης στο οποίο έχουν ριχτεί οι λαϊκές οικογένειες και επικειρεί να εξωραϊστεί η κυβέρνηση.

Ο Σταϊκούρας πανηγύριζε στη Βουλή για τον πρώτο «ελεύθερο» από αυστηρή επιτήρηση προϋπολογισμό ύστερα από 12 χρόνια και την ίδια στιγμή στις προβλέψεις του τίθεται στόχος για πρωτογενές πλεόνασμα 1,7 δις. με μειώσεις στις πρωτογενείς δαπάνες κατά 4,1 δις. με την αιτιολογία της «προσαρμογής στους μεσοπρόθεσμους στό-

χους της δημοσιονομικής πολιτικής». Ταυτόχρονα δεν προβλέπεται καμία αύξηση για τις αμοιβές των εργαζόμενων, ενώ σημαντική είναι η μείωση στις «κοινωνικές παροχές» για να επιβεβαιωθεί ότι η λιτότητα για το λαό αποτελεί βασική αιχμή της πολιτικής της επίθεσης. Ενώ διαφεύδονται οι προβλέψεις ότι θα χαλαρώσει η «δαμόκλεια σπάθη» της δημοσιονομικής σταθερότητας της ΕΕ τα επόμενα, από την πανδημία, χρόνια. Για εξαρτημένες χώρες όπως η Ελλάδα οι επιθυμίες της ντόπιας αστικής τάξης για «χαλάρωση» αποδεικνύονται φρούδες καθώς το δημόσιο χρέος «καλά κρατεί» και απαίτηση των ιμπεριαλιστών είναι ότι πρέπει να ανταποκριθεί στις υποχρεώσεις πληρωμής του με «ματωμένα πλεονάσματα» σε βάρος του λαού. Εξάλλου η οικονομική εξάρτηση επικυρώνεται για άλλη μία χρονιά και από τον κρατικό προϋπολογισμό που προβλέπει αύξηση στο 7,4% του ΑΕΠ για το έλλειμμα στο ισοζύγιο των τρεχουσών συναλλαγών το 2023. Στοιχεία που δείχνει ότι κυριαρχούν οι ανίστιμες οικονομικές σχέσεις με το ξένο μονοπωλιακό κεφάλαιο παρά τους κυβερνητικούς πανηγυρισμούς για τις εξαγωγές και τη «βαριά βιομηχανία» του τουρισμού, η οποία προβλέπεται να κινηθεί σε «χαμηλές πτήσεις».

Εκεί όμως που ξεσκαπίζεται πλήρως το κυβερνητικό αφήγημα των επιτυχιών και της ανάπτυξης που θα προσφέρει στο λαό το ντόπιο καπιταλιστικό σύστημα είναι η πρόβλεψη του κρατικού προϋπολογισμού για «μείω-

ση» της ανεργίας κατά... 0,1% μέσα στο 2023, από το 12,7% στο 12,6%. Είναι η ομολογία των εκπροσώπων του αστικού πολιτικού συστήματος ότι η «έκρηξη» των επενδύσεων δεν αφορά και δεν θα έχει κανένα αποτέλεσμα σε όσους εργαζόμενους βιώνουν την κόλαση της ανεργίας, αλλά θα συμβάλει αποκλειστικά στην αύξηση της κερδοφορίας του κεφαλαίου μέσα από «επενδύσεις» οι οποίες δεν προσθέτουν θέσεις εργασίας, αποδεικνύοντας τον ληστροκό και αντιπαραγωγικό χαρακτήρα τους. Και για να ενισχύσει αυτό το «μοντέλο ανάπτυξης» του ντόπιου καπιταλιστικού συστήματος η κυβέρνηση προβλέπει στον προϋπολογισμό το πρόγραμμα των δημοσίων επενδύσεων να φτάσει σε ύψος δαπανών 12 δις. ευρώ.

Λιτότητα για μισθούς και συντάξεις, κόψιμο των κοινωνικών δαπανών, αλλά οι επιδοτήσεις για το ντόπιο και ξένο κεφάλαιο αποτυπώνονται με τον πιο ξεκάθαρο τρόπο. Ενώ ταυτόχρονα η ενίσχυση των στρατιωτικών εξοπλισμών, που θα φθάσουν τα 6 δις. ευρώ, φανερώνει τη διάθεση της κυβέρνησης να εντείνει τον αντιδραστικό ανταγωνισμό με την τουρκική αστική τάξη για την απόσπαση της εύνοιας των ιμπεριαλιστών και καλύτερο ρόλο και θέση στην περιοχή. Τόσο στην εισηγητική έκθεση του προϋπολογισμού όσο και στις ανακοινώσεις του υπουργείου Οικονομικών εκφράζεται έντονα η ανησυχία ότι οι γενικότερες εξελίξεις «κάνουν αβέβαιες τις προβλέψεις για την οικονομία». Μάλιστα δίνεται ιδιαίτερη σημασία

στην εξέλιξη του πολέμου στην Ουκρανία ως ενός από τους πιο σημαντικούς παράγοντες που θα καθορίσουν την πορεία των οικονομικών μεγεθών τόσο διεθνώς όσο και στη χώρα. Είναι εξοργιστικές οι «ανησυχίες» που εκφράζονται, ιδιαίτερα για την ένταση του πολέμου στην Ουκρανία, την ίδια στιγμή που η κυβέρνηση της ΝΔ ετοιμάζεται, κατόπιν απαίτησης και εντολής ΗΠΑ-ΝΑΤΟ, να στείλει πυραύλους S-300 στην Ουκρανία. Στην πραγματικότητα, μέσα από την έκφραση των «ανησυχιών» θέλει να σκεπάσει τη δική της ευθύνη, να αιτιολογήσει την επίθεση στο λαό και να ζητήσει μεγαλύτερη «κατανόηση» από τα ιμπεριαλιστικά αφεντικά.

Η πρόβλεψη για αύξηση του ΑΕΠ κατά 1,8% το 2023 με πολλές υποθέσεις εργασίας τόσο όσον αφορά τις τιμές της ενέργειας και των καυσίμων όσο και τη γενικότερη πορεία της καπιταλιστικής οικονομίας, κυρίως στην Ευρώπη, αποκαλύπτει και τα «όρια» του ντόπιου καπιταλιστικού συστήματος, παρά το ξεζούμισμα των εργαζόμενων και την επέλαση της καπιταλιστικής ακρίβειας. Σε συνδυασμό με την παραγωγή για έναν πληθωρισμό της τάξης του 5%, που και αυτός εξαρτάται από τις εξελίξεις στην παγκόσμια καπιταλιστική οικονομία, διαμορφώνεται μία εφιαλτική προοπτική για την εργαζόμενη πλειοψηφία που ήδη βιώνει τη φτώχεια, την ακρίβεια και την ανεργία.

Και εδώ από τη μεριά της κυβέρνησης ανασύρεται η θεωρία του «εισαγόμενου πληθωρισμού» που ευθύνεται για την εκρηκτική άνοδο των τιμών σε

όλα τα είδη και τις υπηρεσίες πρώτης ανάγκης για το λαό. Μια θεωρία που θέλει να αποκρύψει ότι η ακρίβεια είναι ακριβώς αποτέλεσμα του εκμεταλλευτικού χαρακτήρα του καπιταλιστικού συστήματος το οποίο με την εκρηκτική αύξηση των τιμών αποσπά ακόμα μεγαλύτερο ποσοστό υπεραξίας από αυτό που καρπώθηκε στην παραγωγική διαδικασία. Και ταυτόχρονα να συσκοτίσει τον εξαρτημένο χαρακτήρα του ντόπιου καπιταλισμού που ακριβώς επειδή έχει αυτά τα χαρακτηριστικά αποτελεί πεδίο τεράστιας κερδοφορίας για το ξένο κεφάλαιο και ταυτόχρονα πηγή πλούτου για τον εργαζόμενο λαό.

Η ψήφιση του αντιλαϊκού προϋπολογισμού δεν είχε την απάντηση που του έπρεπε από τη μεριά του εργατι-

κού - λαϊκού κινήματος με απεργίες και κινητοποιήσεις, παρά το γεγονός ότι όλη την προηγούμενη περίοδο υπήρξαν δείγματα των αγωνιστικών διαθέσεων των εργαζόμενων και της νεολαίας τόσο στην απεργία της 9 Νοέμβρη όσο και στις πορείες για το Πολυτεχνείο, τη δολοφονία Γρηγορόπουλου και αυτές για τη δολοφονία του 16χρονου Κώστα Φραγκούλη. Σε αυτή την κατάσταση «βοήθησαν» τόσο αυτοί που σήκωσαν το χέρι τους και ψήφισαν «αναντίστοιχα» τα 600 ευρώ επίδομα στις δυνάμεις καταστολής όσο και αυτοί που μπροστά στις επερχόμενες «εκλογικές μάχες» ζυμώνονται μεταξύ τους για «ενωτικές πρωτοβουλίες» αλλά αρνούνται προτάσεις κοινής δράσης για να έχει συνέχεια η εργατική - λαϊκή αντίσταση και διεκδίκηση.

Διεργασίες διαμόρφωσης εναλλακτικών εκδοχών διακυβέρνησης

<< Σοσιαλ-Καμμένο». Μ' αυτόν τον χαρακτηρισμό αναφέρθηκε ο Μητσοτάκης στη Βουλή, στη συζήτηση για τον προϋπολογισμό, στον αρχηγό του ΠΑΣΟΚ Ν. Ανδρουλάκη. Ο πρωθυπουργός θεωρεί ΣΥΡΙΖΑ-ΠΑΣΟΚ εν δυνάμει κυβερνητικούς εταίρους. «Εάν η Νέα Δημοκρατία είναι στην αντιπολίτευση, ένας συνδυασμός κυβερνητικός υπάρχει: εσείς παρέα με τον ΣΥΡΙΖΑ. Άλλος δεν υπάρχει. Δεν υπάρχουν άλλα κόμματα. Τώρα ομολογείτε το στόχο σας: η Νέα Δημοκρατία στην αντιπολίτευση και εσείς σε ένα νέο ρόλο, τύπου σοσιαλά-Καμμένο, έτσι φαντάζεστε τον εαυτό σας».

Η επίθεση Μητσοτάκη έγινε μετά τη δήλωση Ανδρουλάκη στην ΚΕ του ΠΑΣΟΚ, ότι θα αγωνιστεί για ένα εκλογικό αποτέλεσμα «που θα στείλει τη Ν.Δ. στην αντιπολίτευση και θα δημιουργήσει μια προοδευτική κυβέρνηση με το ΠΑΣΟΚ πρωταγωνιστή». Παρά το γεγονός ότι απουσιάζει οποιαδήποτε αναφορά στον σχηματισμό κυβερνητικής-κοινοβουλευτικής συνεργασίας με τον ΣΥΡΙΖΑ, είναι ξεκάθαρο ότι έγινε ένα βήμα αποκλειόντας μετεκλογική συνεργασία με τη ΝΔ. Μάλιστα, ο Σκανδαλίδης, στέλεχος του ΠΑΣΟΚ, δήλωσε ότι «μπορεί να γίνει κυβέρνηση με κοινοβουλευτική πλειοψηφία που δε θα έχει πρωθυπουργό ούτε τον κ. Μητσοτάκη ούτε τον κ. Τσίπρα».

Είναι σαφές ότι όλα τα παραπάνω απηχούν διεργασίες που αφορούν τις εκλογές και τα αποτελέσματά τους. Κέντρα έξω και μέσα στη χώρα αναζητούν εναλλακτικές εκδοχές στη διαχείριση του συστήματος, με κυβερνητικές λύσεις μέσω αναδιάταξης και σύμπραξης δοκιμασμένων κομμάτων. Σε καμιά περίπτωση δεν επιθυμούν ακυβερνησία, κομματίσιμα ή διάλυση του υπάρχοντος πολιτικού προσωπικού σε ένα έδαφος αστάθειας και απρόβλεπτων γεωπολιτικών και οικονομικών εξελίξεων. Έτσι, η εκδοχή για μετεκλογική συνεργασία ΣΥΡΙΖΑ-ΠΑΣΟΚ προβάλλεται και σαν παράγοντας σταθερότητας για το πολιτικό σύστημα, με την αποφυγή δεύτερων εκλογών.

Μυρίζει εκλογές και αναπόφευκτα υπάρχει επιτάχυνση της διαμόρφωσης των όρων μετάβασης για την επόμενη μέρα. Από το κάδρο δεν λείπει και ο σκεπτικισμός εντός της ΝΔ. Η σκέψη για να τελειώσει ο Μητσοτάκης πριν τις εκλογές δεν φαίνεται σήμερα ότι μπορεί να προχωρήσει, μετά και τη δήλωση Σαμαρά για ενότητα του κόμματος. Μάλιστα, η δήλωσή του, ότι η συγκυβέρνηση με τον Βενιζέλο αποτελεί σημαντική παρακαταθήκη, είναι ενδεικτική της αναγκαιότητας για ενότητα και ομοψυχία των κομμάτων. Κάποια δεξιά έντυπα και ιστοσελίδες που αναζητούν τους... σωτήρες της χώρας καταλήγουν στην τριάδα Καραμανλής-Σαμαράς-Βενιζέλος. Κανείς, βέβαια, παράγοντας του συστήματος δε χάνεται, αλλά αποτελεί και μια τεράστια ομολογία που προβληματίζει το σύστημα στη χώρα με το πολιτικό του προσωπικό. Όσο για τον λαό, δε μπορεί να ξεχαστεί τι έχουν κάνει στη ζωή του ΝΔ-ΣΥΡΙΖΑ-ΠΑΣΟΚ. Καλένας εγκλωβισμός, καμιά αυταπάτη.

Αυτή η προοπτική ενισχύθηκε το τελευταίο διάστημα και δημοσκοπικά. Ακόμα ο ΣΥΡΙΖΑ παραμένει δεύτερος, μειώνοντας βέβαια τη διαφορά με τη ΝΔ και με το σύνθημα του «δικαιοσύνη παντού» να ξεπερνά το αντίστοιχο αίτημα Μητσοτάκη για «σταθερότητα». Όμως, άλλα είναι τα δημοσκοπικά στοιχεία που σπρώχνουν τη

Υποκλόπες

Μοχλός αναδιάταξης του αστικού πολιτικού σκηνικού

Ερμαιο των αποκαλύψεων γύρω από το λεγόμενο σκάνδαλο των υποκλόπων έχει καταστεί η κυβέρνηση. Από τα μέσα του Αυγούστου διακατέχεται από έναν διαρκή αφιρνδιασμό και πανικό, τρέχει ασθμαίνοντας πίσω από τις εξελίξεις, αδυνατεί να διαχειριστεί την κατάσταση. Ακόμη και ο ποιο φανατικός νεοδημοκράτης αποδέχεται ότι το Μαξίμου και ο Κ. Μητσοτάκης Βρίσκονται στο επίκεντρο των ευθυνών.

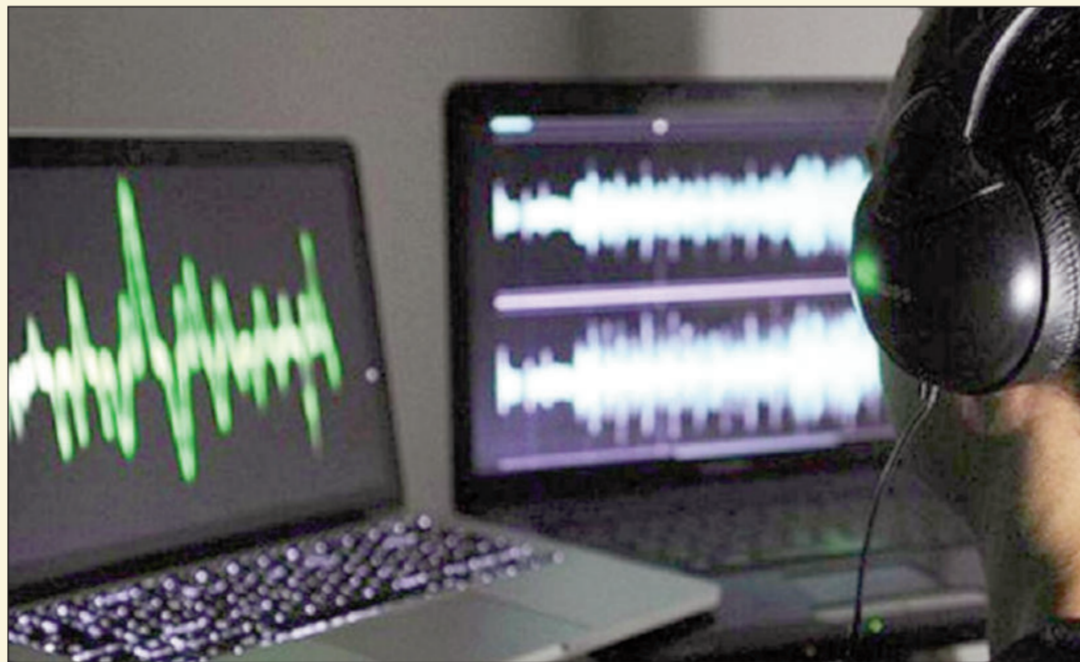
Οι αποκαλύψεις παίρνουν τη μορφή χιονοστιβάδας, με το Documento αλλά και τα ΜΜΕ του ομίλου Μαρινάκη να δημοσιεύουν κάθε λίγο δεκάδες ονόματα, από πολιτικούς αντίπαλους και επιχειρηματίες μέχρι τους αρχηγούς των ενόπλων δυνάμεων. Ακόμη και πρωτοκλασάτα στελέχη της ΝΔ, αλλά και υπουργοί της κυβέρνησης φηγογράφουν στις λίστες των παρακολουθήσεων και έχουν καταπεί τη γλώσσα τους χωρίς να βγάδζουν λέξη.

Σε μια προσπάθεια να κερδίσει χρόνο, η κυβέρνηση παραπέμπει τα πάντα στην «ανεξάρτητη» δικαιοσύνη, η οποία, με πρώτο Βιολί τον εισαγγελέα του Αρείου Πάγου Ντογιάκο, ερευνά από πού έγιναν οι διαρροές και όχι ποιος ενορχήστρωσε τις παρακολουθήσεις, ποιος και πώς παρακολουθούσε ποιον. Την ίδια στιγμή, βέβαια, κυβέρνηση, Μαξίμου και Κ. Μητσοτάκης όχι μόνο δεν έχουν διαφεύξει τίποτα, αλλά υποκρεωθήκαν να επιβεβαιώ-

σουν δημοσίευμα των NY Times ότι το υπουργείο Εξωτερικών έδωσε δυο άδειες στην Intellexa για την εξαγωγή του «κακόβουλου» λογισμικού σε ξένες χώρες. Η αποκάλυψη για την παρακολούθηση του τηλεφώνου του προέδρου του ΠΑΣΟΚ στα μέσα του περασμένου Αυγούστου σηματοδοτούσε μια νέα κατάσταση για το αστικό πολιτικό σκηνικό και τη ΝΔ, ποιητικά διαφορετική από τις αποκαλύψεις των υποθέσεων των δημοσιογράφων Σταύρου Μαλικούδη (Νοέμβριος του 2021) και Θανάση Κουκάκη (Απρίλιος του 2022) που πέρασαν στα ψιλά.

Αυτών των ιμπεριαλιστικών χωρών οι μυστικές υπηρεσίες και οι πράκτορες αλωνίζουν τη χώρα και τους κρατικούς μηχανισμούς. Οι «σοβαρές υπηρεσίες», που λέει και ο Κ. Καραμανλής. Αλήθεια, ποιος παρακολουθεί την ΕΥΠ; Ποιος διοχετεύει επιλεκτικά και φιλτραρισμένα τις πληροφορίες και τα στοιχεία των αποκαλύψεων στη δημοσιογραφική «έρευνα»; Προφανώς υπάρχουν και τα «ιδιωτικά συμφερόντα», στα οποία αναφέρθηκε ο Κ. Μητσοτάκης, δηλαδή μερίδες της ντόπιας αστικής τάξης που «ρίχτηκαν» στη μορσασιά έναντι άλλων, και αναζητούν μια άλλη κυβερνητική λύση ή μια νέα συμφωνία με τη ΝΔ. Η διάρκεια, το βάθος και η έκταση του «σκανδαλού», κυρίως όμως των ιμπεριαλιστικών απαιτήσεων, δείχνει να ξεπρνάει την εσωτερική διάσταση.

Προσσότερο φαίνεται πως τέτοιες μερίδες επιχειρούν να αξιοποιήσουν προς όφελός τους την ιμπεριαλιστική παρέμβαση. Υποκλόπες, Πάτσας, Σπυράκη, ακόμη και Καϊλή έχουν ήδη μεταβάλει τα δεδομένα και αναδιαμορφώνουν συνεχώς το αστικό πολιτικό σκηνικό. Ο δημοσκοπικός καλψασμός της ΝΔ επιβραδύνεται, κλείνει η ψαλίδα μεταξύ σε

αυτήν και τον ΣΥΡΙΖΑ, χωρίς να έχει πωληθεί το κλίμα και χωρίς να έχει ξεσπάσει δημοσιά η εσωκομματική κόντρα στο εσωτερικό της. Αν, σύμφωνα με τον Μ. Κωττάκη, τον Κ. Καραμανλή «τον δολοφόνησαν πολιτικά ξένα κέντρα», για τον Κ. Μητσοτάκη και το σύνολο του αστικού πολιτικού σκηνικού φαίνεται να πέφτουν, προς το παρόν, προειδοποιητικά πυρά.

Αυτή η προοπτική ενισχύθηκε το τελευταίο διάστημα και δημοσκοπικά. Ακόμα ο ΣΥΡΙΖΑ παραμένει δεύτερος, μειώνοντας βέβαια τη διαφορά με τη ΝΔ και με το σύνθημα του «δικαιοσύνη παντού» να ξεπερνά το αντίστοιχο αίτημα Μητσοτάκη για «σταθερότητα». Όμως, άλλα είναι τα δημοσκοπικά στοιχεία που σπρώχνουν τη

ΝΤΙΛΗΨΕΙΣ

ιδεολογίας και πολιτικής

#JoinAUnion

Τους τελευταίους μήνες βλέπουμε ένα κύμα κινητοποιήσεων εργαζομένων στην Ευρώπη και κυρίως στην Αγγλία, με τελευταίο παράδειγμα τις απανωτές απεργίες που είτε έχουν γίνει είτε έχουν προκηρυχθεί στον τομέα της υγείας, της εκπαίδευσης, στα ταχυδρομεία, σε εταιρείες τρένων, ενέργειας κ.ά.

Τα μέχρι τώρα δεδομένα δείχνουν ότι αυτό το κύμα είναι -και- αποτέλεσμα της ανοδικής τάσης των τελευταίων χρόνων στη συμμετοχή νέου κόσμου στα σωματεία. Η αυξητική τάση φαίνεται να είναι ανάλογη αυτής που υπήρχε την εποχή της επέλασης της Θάτσερ. Πιο συγκεκριμένα, ύστερα από μια συνεχή πτώση των 30 τελευταίων χρόνων, το 2020 αυξήθηκαν (για 4η συνεχόμενη χρονιά) κατά 118.00 οι νέες συμμετοχές, φτάνοντας το συνολικό 6,6 εκατομμύρια. Ωστόσο, για να υπάρχει ένα μέτρο σύγκρισης, να πούμε πως το μέγιστο που είχαν φτάσει ήταν τα 13,2 το 1979[1]. Η αύξηση αυτή ωστόσο έρχεται μετ'εμποδίων διότι, πέρα από το γενικό αντι-οργανωτικό αφήγημα που υπάρχει και εκεί, υπάρχουν και οι νέες σχέσεις εργασίας, οι «ενοικιαζόμενοι εργαζόμενοι», οι οποίοι δεν έχουν το δικαίωμα να μπουν στο σωματείο και πλέον αποτελούν σημαντικό ποσοστό των εργαζομένων.

Η παραπάνω τάση φαίνεται να είναι αποτέλεσμα της προηγούμενης περιόδου: Κατά τη διάρκεια της πανδημίας έγινε φανερό η ανάγκη οργάνωσης των εργαζομένων απέναντι στις σκληρές συνθήκες εργασίας που διαμορφώθηκαν. Συνθήκες όπως η τηλεργασία, τα ανύπαρκτα μέτρα προστασίας στους χώρους δουλειάς, η έλλειψη οικονομικής και ιατρικής κάλυψης σε περίπτωση νόσησης, καθώς και η εργασιακή αβεβαιότητα σε περιπτώσεις και τομείς όπου σταμάτησε η εργασία λόγω του ιού. Στη συνέχεια ο πληθωρισμός και η ακρίβεια είχαν σαν αποτέλεσμα το κόστος ζωής να ανεβαίνει όλο και περισσότερο, ενώ την ίδια στιγμή γίνονταν γνωστά τα όλο και μεγαλύτερα κέρδη των εταιρειών.

Φυσικά, οι εργασιακές συνθήκες δεν ήταν πολύ καλύτερες πριν από την πανδημία. Εδώ και χρόνια η Rolls Royce και άλλοι εργοδότες χρησιμοποιούν τα διαβόητα «zero-hour contracts»[2]. Η συγκεκριμένη είναι μια ελαστική σχέση εργασίας, όπου ο εργαζόμενος έρχεται να καλύψει κενά σε βάρδιες ή και αλλαγές της τελευταίας στιγμής. Παρουσιάζεται και εδώ πως δίνει μια ελαστικότητα στον εργαζόμενο, ξέρουμε όμως τι σημαίνει αυτό. Βασικά χαρακτηριστικά αυτής της θέσης είναι: μη σταθερό ωράριο, προσαρμοσμένο στις ανάγκες της εταιρείας (γιατί όταν το έχεις ανάγκη θα πάρεις όποια ώρα δουλειάς είναι διαθέσιμη), μη σταθερό εισόδημα, δεν υπάρχει αποζημίωση στην περίπτωση απόλυσης κ.ά. Η συνεχόμενη επίθεση των τελευταίων χρόνων στην Αγγλία φαίνεται να βρίσκει μια μαζική αντίσταση από τους εργαζομένους σήμερα.

Χαρακτηριστικό αυτής της μαζικότητας ίσως είναι και τίτλοι στην Guardian το καλοκαίρι σαν αυτόν: «*Δεν πιστεύεις ότι οι απεργίες είναι η λύση; Ποια είναι;*»[3]. Χαρακτηριστική ηγετική φυσιογνωμία αποτελεί ο Mick Lynch, ο οποίος είναι στο συνδικάτο των εργαζομένων στα τρένα. Έχοντας μεγάλη απήχηση στα social media και με μερικές ενδιαφέρουσες τοποθετήσεις κατά καιρούς, έχει τη δυνατότητα να επηρεάζει και να εκφράζει τους εργαζόμενους. Ενδεικτικό ότι η μεγαλύτερη «κατηγορία» που του απευθύνουν στα κανάλια είναι πως είναι μαρξιστής, κομμουνιστής κ.λπ. Ενδεικτικό, βέβαια, του έντονου αντικομμουνισμού που διέπει το αγγλικό κράτος.

Θα λέγαμε πως και στο παρελθόν υπήρξαν «ανήσυχτοι» οι βρετανοί εργαζόμενοι, ειδικότερα θυμόμαστε την εποχή της Θάτσερ που ο λαός είχε προβάλει σθεναρή αντίσταση στην πολιτική της. Το ζήτημα είναι προς τα πού στοχεύει κάθε φορά αυτή η «ανησυχία», τα αιτήματα δηλαδή που μπαίνουν μπροστά σε κάθε τέτοια κινηματική περίοδο. Είναι γεγονός ότι ιστορικά η ιδεολογική βάση συγκρότησης των βρετανικών -και όχι μόνο- συνδικάτων (τρεϊντιγιουνιονισμός) έχει δεχτεί σφοδρή αντιπαράθεση από το κομμουνιστικό κίνημα και τον Λένιν. Ο ρεφορμισμός δηλαδή που αποδέχεται τις καπιταλιστικές σχέσεις παραγωγής σαν θέσφατο και αναζητά μόνο τη βελτίωση, μέσω μεταρρυθμίσεων, των όρων πώλησης της εργατικής δύναμης των εργατών και των οργανωμένων μέσα στα συνδικάτα. Αυτή η ιδεολογική βάση συνέβαλε καθοριστικά και στα όρια της πάλης της εργατικής τάξης στην Αγγλία, ιδιαίτερα το πρώτο μισό του 20ού αιώνα.

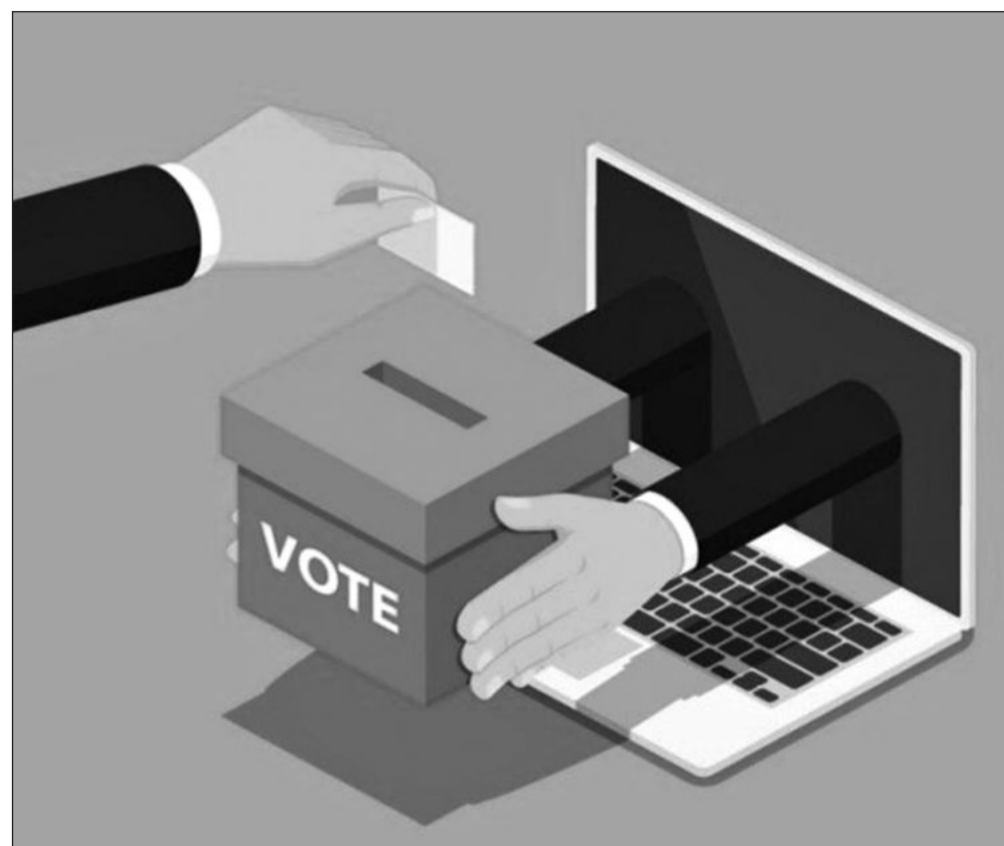
Σίγουρα η τάση νέων εργαζομένων για εγγραφή στα συνδικάτα στην Αγγλία δεν μπορεί να ιδωθεί έξω από τις σημερινές συνθήκες. Της ανάγκης οργάνωσης του λαού και απάντησής τους συλλογικά στην επίθεση του συστήματος. Γι' αυτό αποτελεί θετικό δείγμα. Στην κατεύθυνση της πρωτόλειας συγκρότησης των εργαζομένων.

Α.Π.

[1] <https://www.theguardian.com/politics/2021/may/27/membership-of-uk-trade-unions-rises-for-fourth-year-in-a-row>

[2] <https://www.theguardian.com/business/2016/mar/09/zero-hour-contract-is-not-flexibility-but-exploitation-and-its-rising>

[3] <https://www.theguardian.com/uk-news/2022/aug/23/mick-lynch-rmt-work-dignity-union-power>

Συμβούλια φοιτητών... συμβούλια επίθεσης του συστήματος στους φοιτητές!

Το τελευταίο διάστημα σε μια σειρά από σχολές τόσο στην Αθήνα (Αρχιτεκτονική, ΑΣΟΕΕ, ΠΑΔΑ κ.α.) όσο και πανελλαδικά (Πολυτεχνείο Ειρήνης, Πολυτεχνείο Κρήτης κ.α.) έχει ανοίξει ένα ακόμη ζήτημα της εφαρμογής του νόμου Πλαίσιο για τα πανεπιστήμια που ψηφίστηκε το καλοκαίρι. Το ζήτημα των ηλεκτρονικών εκλογών για την ανάδειξη των συμβουλίων φοιτητών. Τα συμβούλια φοιτητών έρχονται να καταργήσουν τα συνδικαλιστικά δικαιώματα των φοιτητών όπως τα ήξεραν. Είναι ένα μέτρο ανταγωνιστικό στους ίδιους τους φοιτητικούς συλλόγους. Που έρχεται να τους καταργήσει ως τα μέσα πάλης που είχαν οι φοιτητές στη διάθεσή τους για να παλεύουν μαζικά και να υπερασπίζονται τα δικαιώματά τους.

Ο στόχος της κυβέρνησης προφανής. Να ξεμπερδέψει επιτέλους με τις μαζικές συλλογικές διαδικασίες των φοιτητών, τις φοιτητικές παρατάξεις και σχήματα και τους μαζικούς αγώνες. Όπως ακριβώς και στα εργασιακά έτσι και στα φοιτητικά, το σύστημα φοβάται τη δύναμη της μαζικής οργάνωσης και πάλης και θέλει να βάλει φραγμό ακριβώς σε αυτή τη δυνατότητα των φοιτητών να οργανώνονται και να διεκδικούν.

Οι «νέες» φοιτητικές εκλογές, όπως έχει ανακοινωθεί, θα γίνονται με ενιαίο ψηφοδέλτιο. Το γεγονός αυτό, το ότι δηλαδή θα αναμετρώνται πρόσωπα και όχι πολιτικές γραμμές και αντιλήψεις τις καθιστά αμέσως απολίτικες, αφού ακόμη περισσότερο τώρα οι φοιτητές θα καλούνται να επιλέξουν τι θα ψηφίσουν με βάση τη δημοφιλία ή την όποια εκδούλευση (σημειώσεις κ.λπ.) μπορεί να τάξει ο κάθε υποψήφιος και όχι με βάση την πολιτική γραμμή που καταθέτει. Τα συμβούλια φοιτητών καμιά σχέση δεν (θα) έχουν με τα ΔΣ των φοιτητικών συλλόγων, αφού δεν θα σχετίζονται ούτε θα λογοδοτούν σε συλλογικές διαδικασίες, όπως π.χ. τις γενικές συνελεύσεις. Δεν θα έχουν καμιά σχέση με την οργάνωση του αγώνα των

φοιτητών. Ο ρόλος τους θα είναι να συνδιαλέγονται με το καθηγητικό κατεστημένο και να δημιουργούν μια ψευδαίσθηση δημοκρατίας μέσα στα πανεπιστήμια. Μόνο στόχος θα είναι να περνούν χωρίς αντιδράσεις την επίθεση του συστήματος και το κάθε αντιλαϊκό μέτρο και να δίνουν μια εικόνα συμφωνίας των φοιτητών με αυτές τις πολιτικές που καταστρέφουν τη ζωή και το μέλλον της νεολαίας.

Δεν είναι δυνατόν βέβαια να παραλείψουμε και τον τρόπο εκλογής αυτών των συμβουλίων, τις ηλεκτρονικές ψηφοφορίες, που πέρα από ζητήματα τεχνικής υφής (π.χ. δυνατότητα έξωθεν παρέμβασης στο αποτέλεσμα και όχι μόνο) ανοίγουν και πολιτικά ζητήματα, όπως για παράδειγμα το γεγονός ότι ένας φοιτητής δεν θα εμπλέκεται με την προσωπική του στάση και συμμετοχή στη διαδικασία των εκλογών αλλά απλά ως ένας παθητικός δέκτης θα πατάει ένα κουμπί.

Τα συμβούλια φοιτητών έρχονται με πιο αναβαθμισμένο και συγκροτημένο τρόπο να συνεχίσουν και να καθιερώσουν αυτό που τόσα χρόνια προσπαθούσε να κάνει το σύστημα μέσα από τη λεγόμενη συνδιοίκηση. Να χτυπήσει και να υποκαταστήσει (αν είναι δυνατόν) τις φοιτητικές συλλογικές διαδικασίες και να δώσει επίφαση δημοκρατίας στις αποφάσεις που θα παίρνουν οι διοικήσεις των ιδρυμάτων με την καθοδήγηση του κράτους.

Είναι μεγάλη ανάγκη το φοιτητικό κίνημα να υπερασπιστεί την οργάνωσή του και τα κεκτημένα του. Πρέπει οι φοιτητικοί σύλλογοι να ενεργοποιηθούν σε μια κατεύθυνση αγωνιστική, μέσα από τις συλλογικές τους διαδικασίες, μέσα από τις γενικές τους συνελεύσεις, κόντρα σε λογικές ανάθεσης που οι δυνάμεις της ρεφορμιστικής αριστεράς καλλιεργούν ήδη μέσω της συνδιοίκησης. Μόνο μέσα από τη συλλογική και οργανωμένη πάλη οι φοιτητές μπορούν να ανατρέψουν την επίθεση και να διεκδικήσουν ένα μέλλον με δικαιώματα.

Ξύλο, τραμπουκισμοί και μαφιόζικες πρακτικές Καμία σχέση και θέση με τους φοιτητικούς συλλόγους

Την τελευταία βδομάδα εξελίσσεται στις σχολές της Αθήνας (με προεκτάσεις στις σχολές όλης της χώρας) μια οργανωτικού τύπου αντιπαράθεση ανάμεσα στις δυνάμεις της ΚΝΕ και της ΑΡΑΣ με αφορμή την ψήφιση (και) από το ΚΚΕ στη Βουλή του επιδόματος για τα σώματα ασφαλείας.

Όσο και αν καθεμία από αυτές τις δυνάμεις προσπαθεί να φανεί ως το «θύμα» αυτής της αντιπαράθεσης ή «αυτός που δεν έριξε την πρώτη μπουνιά», φέρουν και οι δύο τεράστιες ευθύνες και για τα περιστατικά αυτά καθαυτά και για την αποσυγκρότηση και τη «νηνεμία» που χαρακτηρίζει το φοιτητικό κίνημα στην παρούσα φάση συνολικότερα. Οι οργανωτικές αντιπαράθεσεις έρχονται ως αποτέλεσμα της ανικανότητας των δυνάμεων αυτών να αντιπαρατεθούν πολιτικά. Είναι άμεσο

επακόλουθο της ιδιοκτησιακής λογικής για το φοιτητικό κίνημα και τους φοιτητικούς συλλόγους τόσο από την ΚΝΕ όσο και από τα ΕΑΑΚ. Λογική που θεωρούν ότι τους επιτρέπει στο όνομα των φοιτητικών συλλόγων να ανοίγουν κεφάλια και να στέλνουν στο νοσοκομείο φοιτητές.

Τέτοιες αντιπαράθεσεις έρχονται μόνο να βλάψουν τους φοιτητικούς συλλόγους και τις διαδικασίες τους. Είναι αποκρουστικές για κάθε προοδευτικό φοιτητή που κάνει τα πρώτα του βήματα στο φοιτητικό κίνημα, απωθούν, απογοητεύουν και στέλνουν τον φοιτητόκοσμο σπίτι του. Δεν έχουν καμία σχέση με την αριστερά και το κίνημα, ούτε και με τον τρόπο με τον οποίο θα έπρεπε αυτή να παλεύει, να διαδηλώνει και να αντιπαρατίθεται. Εκτός όλων των άλλων ρίχνουν νερό στους μύλους

του συστήματος το οποίο ακόμα πιο άνετα θα μιλάει για άσυλο βίας και ανομίας, ακόμα πιο γρήγορα θα προχωράει τη διάλυση των φοιτητικών συλλόγων, το πέταγμα της αριστεράς έξω από τα πανεπιστήμια.

Σίγουρα δεν είναι ούτε η πρώτη φορά που εμφανίζονται τέτοια περιστατικά στους χώρους ασύλου ούτε η πρώτη φορά που τα καταγγέλλουμε. Αυτές οι πρακτικές άλλωστε έχουν και την ιστορική και την πολιτική τους μήτρα. Είναι η συνέχηση της δράσης των λεγόμενων «ΚΝΑΤ» της ΚΝΕ πριν από δεκαετίες. Δράση που υιοθετήθηκε και από τα υπόλοιπα κομμάτια της ρεφορμιστικής αριστεράς μετέπειτα. Και σίγουρα δεν χρειάζεται να ανατρέξουμε πολλά χρόνια πίσω για να θυμηθούμε τα ξύλα και τους τραμπουκισμούς ανάμεσα σε διάφορες κατά καιρούς οργανώσεις που συμμετεί-

χαν και συμμετέχουν στα ΕΑΑΚ. Είτε αυτά αφορούσαν ένα συντονιστικό πόλης είτε το μίσθωμα της πρώτης αλυσίδας. Αυτά από την αριστερά που ορκίζεται στο όνομα της ενότητας...

Κάθε αγωνιστής και νεολαίος που θέλει να παλέψει για τα δικαιώματά του πρέπει απέναντι σε τέτοια περιστατικά να κρατήσει συγκεκριμένη στάση. Όχι στάση δεισιπνούς, παίρνοντας το μέρος κάποιου, αλλά στάση καταγγελίας. Για την ανασυγκρότηση του φοιτητικού κινήματος, την εμπλοκή του φοιτητόκοσμου στις συλλογικές διαδικασίες απαιτείται πολιτική και όχι οργανωτική αντιπαράθεση. Για να ξεσπάσουν νέες εστίες αντίστασης και αγώνα, για να κερδηθούν τα δικαιώματα που τσακίζει το σύστημα, πρέπει οι νέοι αγωνιστές να περιθωριοποιηθούν και να καταγγείλουν αυτές τις πρακτικές.

Καρδίτσα

Η ανταγροτική πολιτική έβγαλε ξανά τα τρακτέρ στους δρόμους

Για άλλη μια χρονιά φέτος, τα προβλήματα έβγαλαν ξανά τους αγρότες της Καρδίτσας στους δρόμους. Από τις 8 Δεκέμβρη και για 12 μέρες, δεκάδες τρακτέρ και γεωργικά μηχανήματα από τα χωριά της Καρδίτσας συγκεντρώθηκαν σε παράδρομο της εθνικής οδού Ε-65 μετά από κάλεσμα της Ομοσπονδίας Αγροτικών Συλλόγων.

Δεν ήταν «μια από τα ίδια» ή άλλη μια «εθιμική» κινητοποίηση, όπως ίσως βιαστούν κάποιοι να πουν. Στην Καρδίτσα, έναν αγροτικό νομό και με μικρό μέσο κλήρο, η πλειοψηφία των αγροτικών νοικοκυριών εξαρτάται από τη βαμβακοκαλλιέργεια. Και φέτος, μια χρονιά που λόγω και της «διατροφικής κρίσης» είχαμε αυξήσεις τιμών σε προϊόντα όπως σιτηρά, καλαμπόκι κ.λπ., στο βαμβάκι είχαμε μείωση της τιμής περίπου 10 λεπτά ανά κιλό. Πέρυσι τέτοια εποχή οι αγρότες πουλούσαν περίπου με 0,79€ το κιλό, ενώ φέτος πουλάνε με 0,68€ το κιλό. Και ενώ από τη μια έχουμε μείωση στην τιμή, από την άλλη έχουμε κατακόρυφη αύξηση στο κόστος καλλιέργειας. Το λίπασμα από 24-28€ που είχε πέρυσι, φέτος ξεπέρασε τα 45-50€ το σακί. Το κόστος συλλογής από 20-22€ το στρέμμα πέρυσι, φέτος ανέβηκε στα 30-32€ το στρέμμα. Το πετρέλαιο από 1,30€ ξεπέρασε τα 2€ το λίτρο. Το ρεύμα έφτασε στα 0,21€/Κwh από 0,07€/Κwh πέρυσι. Μιλάμε, δηλαδή, για εκτόξευση του κόστους παραγωγής. Και αυτά τα οξυμένα προβλήματα, το εξοντωτικό κόστος παραγωγής από τη μια και οι χαμηλές τιμές από την άλλη, είναι που έβγαλαν τους αγρότες στον δρόμο. Μαζί μ' αυτά είναι και τα «κακά μαντάτα» για τη νέα ΚΑΠ 2023-2027, που φέρνει κι άλλη μείωση εισοδήματος για τους μικρομεσαίους αγρότες, με αυστηρότερες προϋποθέσεις και νέες μειώσεις στις επιδοτήσεις.

Η φετινή κινητοποίηση δεν είχε, βέβαια, τη μεγάλη μαζικότητα που είχαν παλιότερα αγροτικά συλλαλητήρια

στην Καρδίτσα, αλλά σίγουρα είχε καλύτερη συμμετοχή από τις κινητοποιήσεις των τελευταίων 3-4 χρόνων. Και μπορεί μέχρι στιγμής να μην είχαμε τα πολλά μπλόκα ανά την Ελλάδα που είχαμε σε παλιότερες χρονιές, αλλά η κινητοποίηση των αγροτών της Καρδίτσας δείχνει ότι τα προβλήματα είναι οξυμένα. Μέσα στους φτωχομεσαίους αγρότες διογκώνεται η δυσαρέσκεια, η οργή και η αγανάκτηση για την ανταγροτική πολιτική κυβέρνησης-ΕΕ. Η κυβέρνηση θέλει να προλάβει αυτή την οργή και την αγανάκτηση και να την εκτονώσει, πριν απλωθεί η σπίθα που άναψαν οι Καρδίτσιώτες αγρότες. Γι' αυτό και ο υπουργός Αγροτικής Ανάπτυξης, Γεωργαντάς, δέχτηκε συνάντηση μαζί τους, χωρίς όμως να ικανοποιήσει ούτε ένα από τα αιτήματά τους. Αντίθετα, είναι εμπαιγμός και κοροϊδία π.χ. τη στιγμή που το λίπασμα ακρίβυνε πάνω από 20€ το σακί, η κυβέρνηση να «ενισχύει» τους αγρότες με 11,59%, δηλαδή 5-6€ το σακί!

Όσο για την ΚΑΠ 2023-2027, δεν πρόκειται καθόλου για μια «νέα» ΚΑΠ, όπως θέλει να την παρουσιάζει η κυβέρνηση, αλλά αποτελεί συνέχεια της γνωστής ΚΑΠ που εφαρμόζεται χρόνια τώρα και έφερε φτωχοποίηση και ξεκλήρισμα της φτωχής και μεσαίας αγροτιάς, εγκατάλειψη και ερήμωση των χωριών και της υπαίθρου, συγκέντρωση και συγκεντροποίηση της αγροτικής γης, των καλλιεργειών, των εκμεταλλεύσεων και της παραγωγής, ελλειμματικό αγροτικό ισοζύγιο, βάθεμα της διατροφικής εξάρτησης της χώρας κ.ά. Μόνο στην τελευταία 10ετία, σύμφωνα με την απογραφή γεωργίας-κτηνοτροφίας 2021 της ΕΛΣΤΑΤ, είχαμε:

- μείωση 30% των κατ' αποκλειστικότητα αγροτών και κτηνοτρόφων (από 875.563 το 2009 μειώθηκαν σε 615.520 το 2020)

- μείωση 27% των γεωργικών εκμεταλλεύσεων (από 723.006 το 2009 μειώθηκαν σε 530.679 το 2020)

- μείωση 18% της χρησιμοποιούμε-

νης γεωργικής έκτασης (ΧΓΕ)

- μείωση της καλλιεργούμενης έκτασης: -41% στα αμπέλια, -11% σε δενδρώδεις καλλιέργειες και θερμοκήπια, -22% στις λοιπές καλλιεργούμενες εκτάσεις

- μείωση του αριθμού των ζώων: -26,7% στα πουλερικά, -25,3% στα αιγοειδή, -21,6% στους χοίρους, -15,7 στα προβατοειδή, -3,7% στα βοοειδή κ.λπ.

Με την ΚΑΠ 2023-2027 αυτή η ανταγροτική πολιτική θα συνεχιστεί και θα δυναμώσει. Μέσα από διάφορα «κανάλια» και μηχανισμούς («οικολογικά σχήματα», «σύγκλιση επιδοτήσεων» κ.λπ.) έχουμε μειώσεις και στις επιδοτήσεις, που στην 5ετία θα φτάσουν πάνω από 70%! Για παράδειγμα, στις αροτραίες καλλιέργειες, η βασική ενίσχυση από τα 45€ το στρέμμα που ήταν μέχρι σήμερα θα μειωθεί σταδιακά έως το 2027 στα 21,5€/στρέμμα.

Για την πλειοψηφία των αγροτικών νοικοκυριών υπάρχει θέμα επιβίωσης. Για να ανακοπεί η φτωχοποίηση και το ξεκλήρισμα της φτωχομεσαίας αγροτιάς, απαιτείται σύγκρουση με την

ανταγροτική πολιτική. Να μην εκτονωθεί στις κάλπες η οργή και η αγανάκτηση των αγροτών, αλλά να υπάρχει αγωνιστική διέξοδος και κλιμάκωση. Δεν βοηθάνε «συμβολικές» κινητοποιήσεις, αλλά απαιτείται μαζικό αγροτικό κίνημα σε κοινό μέτωπο με τα άλλα κομμάτια του εργαζόμενου λαού. Δεν βοηθάνε αγροτικοί σύλλογοι-σφραγίδες, που είναι κομματικά παραμάγαζα, αλλά απαιτείται να συγκροτηθούν «από τα κάτω» πραγματικά όργανα πάλης των αγροτών. Δεν βοηθάνε «κατεβατά» αιτημάτων-προεκλογικά προγράμματα, αλλά αιτήματα και διεκδικήσεις αιχμής που να ανακουφίζουν και να συσπειρώνουν την πλειοψηφία. Για αναπλήρωση εισοδήματος. Για τιμές-εισόδημα που να καλύπτουν το κόστος ζωής των φτωχών και μεσαίων αγροτών.

Μετά από 12 μέρες στον δρόμο, τα τρακτέρ ξαναγύρισαν στα χωριά. Τα προβλήματα, όμως, είναι εδώ. Και έχουμε σίγουρο ότι αυτά τα προβλήματα θα ξαναβάλουν τους αγρότες στον δρόμο. Σ' αυτό οφείλει να συμβάλει κάθε δύναμη, κάθε αγωνιστής αγρότης.

Εντάσεις μεταξύ Σερβίας - Κοσόβου

Ποιος κερδίζει χρόνο; Σε ποιον λιγοστεύει;

«Αυτή η δήλωση της Μέρκελ αλλάζει ριζικά την κατάσταση από όλες τις απόψεις, πάνω απ' όλα στην πολιτική, και για μένα είναι ένα σαφές μήνυμα ποιον να μην εμπιστευτώ», τόνισε ο Σέρβος πρόεδρος Βούτσιτς σε ομιλία του, απαντώντας σε δήλωση της πρώην καγκελαρίου για τις Συμφωνίες του Μινσκ. Πρόσθεσε ότι «αυτό επηρεάζει σοβαρά τη στάση της Σερβίας στο Κοσσυφοπέδιο»!

Σε συνέντευξή της στην εφημερίδα Zeit, που δημοσιεύθηκε στις 7 Δεκεμβρίου, η Μέρκελ είπε ότι οι Συμφωνίες του Μινσκ «έδωσαν στην Ουκρανία ανεκτίμητο χρόνο για να γίνει ισχυρότερη, όπως φαίνεται σήμερα... η Ουκρανία του 2014-2015 δεν είναι η σύγχρονη Ουκρανία!». Επίσης αμφέβαλε αν τα κράτη του NATO θα μπορούσαν να υποστηρίξουν το Κίεβο όπως το κάνουν τώρα!

Η δήλωση Μέρκελ δείχνει προθέσεις, αλλά δεν σημαίνει πως οι εξελίξεις (όπως ολοκληρωθούν) θα ανταποκρίνονται στους αρχικούς σχεδιασμούς. Ο παράγων χρόνος και η αξιοποίησή του δεν προσδιορίζουν μονοσήμαντα την έκβασή τους. Το Μινσκ, έστω, έγινε για να προετοιμάσει την Ουκρανία για έναν πόλεμο. Παρέβλεψε ωστόσο ότι η Ρωσία θα χρησιμοποιούσε τον ίδιο χρόνο για να προχωρήσει και σε πόλεμο.

Το Κόσοβο βρίσκεται πλέον ένα βήμα από την ανάφλεξη, 23 χρόνια μετά τον πόλεμο του NATO και το κτίσιμο ενός προτεκτοράτου στα πλευρά της Σερβίας, με μόνιμη επιτήρηση από τη νατοϊκή KFOR. Σήμερα δεν αναγνωρίζεται ως ανεξάρτητο κράτος (εκτός από Σερβία και Ρωσία), από 5 μέλη της ΕΕ (μεταξύ τους και η Ελλάδα) και περισσότερες από εκατό ακόμη χώρες. Η Συμφωνία των Βρυξελλών, τον Απρίλη του 2013, δημιούργησε τα σημερινά δεδομένα αστάθειας. Σύμφωνα με αυτήν, η Κοινότητα Σερβικών Δήμων θα αποτελεί αυτοδιοικητικό όργανο Σέρβων. Το Βελιγράδι δηλώνει ότι έχει εκπληρώσει το μέρος των συμφωνιών των Βρυξελλών, ενώ η Πρίστινα ανέστειλε τη διαδικασία.

Αφορμή των τελευταίων συγκρούσεων ήταν η σύλληψη ενός Σέρβου πρώην αστυνομικού (με κατηγορίες για τρομοκρατική δράση) στο φόντο της μόνιμης αντιπαράθεσης των τελευταίων μηνών για την απόφαση της Πρίστινας να αποσύρει όλες τις σερβικές πινακίδες κυκλοφορίας για τα Ι.Χ. Ως γνωστόν, η παρέμβαση της ΕΕ έδωσε μια μικρή ανακωχή, αλλά παραμένει σε εκκρεμότητα η λειτουργία των θεσμικών οργάνων του βόρειου Κοσόβου. Σέρβοι δήμαρχοι, οι τοπικοί δικαστές και περίπου 600 αστυνομικοί παραιτήθηκαν τον περασμένο μήνα, σε ένδειξη διαμαρτυρίας για το θέμα των πινακίδων. Οι νέες εκλογές που προγραμματίστηκαν για 18 του Δεκέμβρη αναβλήθηκαν από την πρόεδρο Οσμάνι για τον Απρίλιο, με τη δικαιολογία της εκτόνωσης της έντασης στην περιοχή, αφού το βασικό σερβικό κόμμα ανήγγειλε ότι θα τις μοϊκοτάρει.

Ακολουθεί ωστόσο κάτι πιο περίεργο. Ο Βούτσιτς ζητά από την KFOR (τη δύναμη του NATO) την «άδεια να ασκήσει το δικαίωμα» που χορηγήθηκε από το ψήφισμα 1244 του ΣΑ ΟΗΕ, με το οποίο η Σερβία μπορεί να στείλει δύναμη 1.000 αστυνομικών στην περιοχή. Πρόκειται για το ψήφισμα που ακολούθησε τη λεγόμενη «Τεχνική Συμφωνία» αποχώρησης των Σέρβων, την 9η Ιουνίου του 1999, και σήμανε το «τέλος του πολέμου». Ο Βούτσιτς ισχυρίζεται ότι το αίτημα στοχεύει να μειωθούν οι εντάσεις(;), αν και πιστεύει ότι η KFOR πιθανότατα δεν θα το αποδεχτεί. Μια τέτοια μονομερής κίνηση, ακόμα και με επίκληση ψηφίσματος του ΣΑ, θα ανέβαζε επίπεδο στην ένταση. Γι' αυτό πολλοί εκτιμούν ότι η κίνηση αυτή έγινε για να ακουστεί ότι υπάρχει τέτοιο ψήφισμα ή λόγω του ότι οι Αλβανοί έστειλαν 1.000 δικούς τους στο σερβικό θήλακα.

Αλλά και ο Κούρτι έκανε αίτημα και μάλιστα επίσημο! Απευθυνόμενος στην τσεκική προεδρία, ζήτησε να λάβει το Κόσοβο το χαρακτηρισμό της υποψήφιας χώρας για ένταξη στην ΕΕ! Σίγουρα, και όλοι ξέρουν, πρόκειται για πυροτέχνημα, που όμως αθροίζεται στις προκλήσεις απέναντι στη Σερβία.

Τους τελευταίους μήνες στο Κόσοβο οι εντάσεις διαδίδονται η μία την άλλη. Και όπως φαίνεται, τα πιο ακραία στοιχεία της Πρίστινας, και βέβαια ο Κούρτι, κινούνται σαν να θέλουν να προκαλέσουν την επέμβαση των Σέρβων, θεωρώντας ότι αυτή θα προκαλέσει εμπλοκή του NATO. Το ερώτημα αφορά το ανεκτό εύρος από τους Να-

τοϊκούς των κινήσεων της αλβανικής ηγεσίας του Κοσόβου, που δεν πρέπει να ξεφύγει από τους ειδικότερους σχεδιασμούς των ΗΠΑ, ωθούμενο και από προσωπικές φιλοδοξίες και από διάφορα κέντρα και παράκεντρα της Δύσης. Και κάποιες κινήσεις πρέπει να σχετίζονται με αυτό. Χαρακτηριστική περίπτωση η καταδίκη, σε κάθειρξη 26 ετών, του πρώην στρατιωτικού διοικητή του UCK, Σαλίχ Μουσταφά, από το Ειδικό Δικαστήριο για το Κόσοβο στη Χάγη, για ανθρωποκτονία και βασανιστήρια την περίοδο 1998-99. Επίσης, υπάρχει παραδοχή ύπαρξης διαφθοράς και διαμορφώνεται κλίμα μη ανοχής της! Με παρέμβασή του, ο πρέσβης των ΗΠΑ στα Τίρανα, Κιμ, έστειλε σαφές μήνυμα ότι οι ΗΠΑ θα συνεχίσουν να εντείνουν τις προσπάθειες για την αντιμετώπιση της διαφθοράς και να απαιτούν να λογοδοτήσουν διεφθαρμένοι παράγοντες σε Αλβανία, Κόσοβο και Β. Μακεδονία!

Αυτές οι κινήσεις των ΗΠΑ καταδεικνύουν πραγματικούς φόβους πως οι εσωτερικές εξελίξεις στις χώρες των Δυτικών Βαλκανίων εγκυμονούν κινδύνους ανεξέλεγκτης αποσταθεροποίησης. Αντιμέτωποι με αυτή τη πιθανότητα, ακόμη και άμεσης εμπλοκής των σερβικών ενόπλων δυνάμεων -δηλαδή με πόλεμο-, κορυφαίοι αξιωματούχοι της ΕΕ (Μπορέλ) και του NATO (γγ Στόλτενμπεργκ) ζήτησαν «αυτοσυγκράτηση» και «αποκλιμάκωση» και από τα δύο μέρη.

Πόσο έτοιμη είναι όμως η Δύση για μια νέα εμπλοκή κλίμακας στα Βαλκάνια; Μια δεύτερη εστία θερμής αντιμετώπισης στην περιοχή ταυτόχρονα με την Ουκρανία θα αποτελούσε ακόμη μεγαλύτερη δοκιμασία στην ενότητα της Δύσης. Αλλά, από την άλλη, τι μπορούν να κάνουν οι Σέρβοι σε αυτή την κατάσταση που διαμορφώνεται στο Κόσοβο; Η Σερβία βρίσκεται βαθιά μέσα σε έδαφος του NATO, περικυκλωμένη από όλες τις πλευρές. Και αυτό γίνεται πολύ χειρότερο από τις πολιτικές «πολλαπλών κατευθύνσεων», ακόμη και της σημερινής κυβέρνησης Βούτσιτς η οποία, από τη μια, δείχνει να επιδιώκει ένταξη και υποστήριξη από την ΕΕ και, από την άλλη, έχει να αντιμετωπίσει μια «κοινή γνώμη» όχι τόσο ευνοϊκή σε αυτό. Πάντως τελευταία προβάλλονται ιδιαίτερα έντονα από τα δυτικά ΜΜΕ κινήσεις μονάδων (στρατού και αστυνομίας) της Σερβίας στα σύνορα με το Κόσοβο, που εδώ και βδομάδες βρίσκονται σε κατάσταση αυξημένης ετοιμότητας.

Ενώ συμβαίνουν όλα αυτά, στο παρασκήνιο κορυφώνονται οι διπλωματικές προσπάθειες ΕΕ και NATO για μια «λύση» της τελευταίας στιγμής. Πριν από λίγες μέρες συναντήθηκαν στο Βελιγράδι με τον Βούτσιτς ο διαμεσολαβητής της Ευρωπαϊκής Ένωσης, Λάιτσακ, και ο ειδικός απεσταλμένος των ΗΠΑ, Εσκομπάρ, αφού προηγήθηκε επίσκεψη στην Πρίστινα. Το κλίμα ήταν βαρύ και έλειψαν ανακοινώσεις, αλλά από διαρροές λέγεται ότι στο τραπέζι των διαπραγματεύσεων βρίσκεται ξανά η γνωστή γαλλογερμανική πρόταση που βασίζεται στο μοντέλο των δύο Γερμανιών του 1971: εξομάλυνση των σχέσεων χωρίς αμοιβαία αναγνώριση.

Το Κόσοβο παραμένει μια θνησιγενής κατασκευή και άρα όλοι θέλουν κέρδιμα χρόνου για... το κέρδιμα της περιοχής. Και όλοι νιώθουν αυτή η πίεση να εντείνεται από την πορεία του πολέμου στην Ουκρανία. Οι Αμερικανονατοϊκοί μάλλον είναι απίθανο να έχουν όλα όσα χρειάζονται για να (ξανα)επιτεθούν στη Σερβία. Και επανεκτιμούν τα διαθέσιμα μέσα για να εμποδίσουν τη Ρωσία να προσφέρει οποιαδήποτε άλλη μορφή υποστήριξης εκτός από τα λόγια, δηλαδή τους διάφορους τρόπους έκφρασης πολιτικής υποστήριξης, προς το Βελιγράδι. Μπορεί σήμερα η υποστήριξη της Σερβίας από τη Ρωσία να έχει ζητήματα δύσκολα να ξεπεράσει, αλλά και η ΕΕ, ως προκάλυμμα της επέκτασης του NATO, δείχνει να πιάνει τα όριά της, πράγμα που υποδηλώνει πως και οι ΗΠΑ κινδυνεύουν να χάσουν ένα τόσο βολικό «φύλλο συκής». Η ΕΕ έχει ξεθωριάσει στα μάτια πολλών Βαλκανίων.

Πρόσφατα, ο ρώσος πρέσβης στο Βελιγράδι, Χερτσένκο, παραλληλίστηκε τις συμφωνίες των Βρυξελλών για το Κοσσυφοπέδιο με τις συμφωνίες του Μινσκ. Υπάρχουν συχνόι παραλληλισμοί μεταξύ της κατάστασης στην Ουκρανία και της κατάστασης στο Κόσοβο, αφού η περίοδος στην οποία έχουμε εισέλθει οδηγεί όλο και περισσότερο στην κλιμάκωση των αντιπαράθεσεων παρά στην αποκλιμάκωση. Όμως η επέκταση του πεδίου αναμέτρησης Ανατολής - Δύσης από την ανατολική και νότια Ουκρανία στα δυτικά Βαλκάνια μέσω του Κοσόβου εγκυμονεί κινδύνους αποσταθεροποίησης της ευρύτερης περιοχής, με όσα αυτό μπορεί να συνεπάγεται για την εύφλεκτη, ούτως ή άλλως, Ν.Α. Μεσόγειο...

X.B.

ΟΥΚΡΑΝΙΑ

Η πυκνή και παράλληλη εξέλιξη των στρατιωτικών και πολιτικών κινήσεων με κέντρο τον πόλεμο στην ή καλύτερα για την Ουκρανία (και όχι μόνο) αναδεικνύει ξανά και ξανά πως «ο πόλεμος είναι η συνέχιση της πολιτικής με άλλα μέσα», που στη συγκεκριμένη περίπτωση αφορά την πολιτική και τις παγκόσμιες επιδιώξεις των μεγάλων ιμπεριαλιστικών δυνάμεων που συμμετέχουν άμεσα (Ρωσία) ή έμμεσα (ΗΠΑ-NATO) στη μεγαλύτερη, από τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο και έπειτα, σύγκρουση στην ευρωπαϊκή ήπειρο. Γι' αυτό και γίνονται τόσο ευδιάκριτα όχι μόνο τα αντιτιθέμενα συμφέροντα των αντίπαλων μερών αλλά και οι ενυπάρχουσες αντιθέσεις σε κάθε πλευρά. Άλλο τόσο γίνονται ευδιάκριτοι οι σοβαροί προβληματισμοί και τα αδιέξοδα που διαπιστώνουν δυνάμεις του συστήματος μπροστά στα επικίνδυνα, για την ίδια του την ύπαρξη, όρια στα οποία συνεχώς πλησιάζει αυτή η σύγκρουση. Προβληματισμοί και αδιέξοδα που μέχρι στιγμής δεν κατορθώνουν να ανασχέσουν τη βασική ροπή προς το βάθεμα και πλάτεμα της σύγκρουσης.

«Διάλογος» με βόμβες και όπλα

Νομίζουμε ότι έχει γίνει φανερό πως οι τρεις επιθέσεις του καθεστώτος του Κιέβου με σαφή -αν και υπόγεια- την αμερικανοNATOϊκή ιμπεριαλιστική υποστήριξη βαθιά μέσα στο ρωσικό έδαφος (έως και 700 χιλιόμετρα από τα δυτικά σύνορα της Ρωσίας), που περιελάμβαναν μεταξύ άλλων και την αεροπορική βάση Ένγκελς όπου σταθμεύουν τα στρατηγικά βομβαρδιστικά των ρωσικών αεροδιαστημικών δυνάμεων, δεν ήταν μόνο ή και κυρίως απάντηση στους σαρωτικούς βομβαρδισμούς του ενεργειακού δικτύου της Ουκρανίας από τη Ρωσία. Περισσότερο αποτελούσε «απάντηση» σε έναν ιδιότυπο «διάλογο» που διεξάγεται στα πλαίσια της Δύσης συνολικά και των ΗΠΑ ιδιαίτερα και αφορούσε ειδικά μια «απάντηση» στο δυνάμωμα τελευταία των φωνών για διαπραγματεύσεις. «Διάλογο» στον οποίο συμμετέχει και επεμβαίνει και η Ρωσία, ενώ και η ίδια αντιμετωπίζει στο εσωτερικό της και στις διεθνείς σχέσεις της πιέσεις ανάλογου χαρακτήρα. Φυσικά, όπως ο πόλεμος έτσι κι αυτός ο «διάλογος» συνεχίζεται αμείωτα...

Έτσι είχαμε άλλα δύο - τρία κύματα βομβαρδισμών του ρωσικού ιμπεριαλισμού με το κύμα της 16ης Δεκέμβρη (ένα το από την έναρξή τους στις αρχές φθινοπώρου) να είναι το πιο συντριπτικό. Βομβαρδισμοί που συνεχίζουν να σμπαραλιάζουν το ενεργειακό δίκτυο της Ουκρανίας

Περιμένοντας τα χειρότερα

και να καθιστούν μη λειτουργικά σημαντικά τμήματα του σιδηροδρομικού δικτύου της Κεντρικής Ουκρανίας, γεγονός που έχει ήδη τον αντίκτυπό του στο μέτωπο του Ντονμπάς. Βομβαρδισμοί που αυξάνουν την εσωτερική πολιτική και κοινωνική πίεση στο καθεστώς του Κιέβου, ενώ δίνουν ακόμη μεγαλύτερο έδαφος στις ενστάσεις των ευρωπαϊών ιμπεριαλιστών όσον αφορά την αντιρωσική επιθετική γραμμή των ΗΠΑ με την οποία αναγκάζονται εν πολλοίς να συντάσσονται. Βομβαρδισμοί που συνδυάζονται με μια -ύστερα από αρκετό καιρό- αργή προέλαση των ρωσικών στρατιωτικών δυνάμεων στο βασικό μέτωπο του Ντονμπάς, γεγονός που υποδεικνύει εκτός των άλλων ότι έχουν αρχίσει να παίζουν ρόλο οι ξεκούραστες εφεδρείες που στάλθηκαν εκεί.

Στο Ντονμπάς οι ρωσικές δυνάμεις έχουν περικυκλώσει και είναι στην τελική ευθεία της κατάληψης μερικών σημαντικών πόλεων - φρουριών του Κιέβου (Μπακχμούτ, Σολεντάρ, Μαρίινκα), κρίσιμων κόμβων της πυκνής οχυρωματικής γραμμής που είχε φτιαχτεί με τη βοήθεια των δυτικών προστατών την περίοδο 2014-2022 στην περιοχή. Εξελίξεις που ασκούν επιπλέον πίεση εξίσου στην κατεύθυνση της αναζήτησης μιας κάποιας εκχειρίδας και στην κατεύθυνση παραπέρα ενίσχυσης του Κιέβου.

Αντιθέσεις και σταθερές στη Δύση

Εκ παραλλήλου και μετά τις δηλώσεις Μακρόν και Μπάιντεν αλλά και του Σολτς που εξέφρασε την «ανάγκη» η «Ευρώπη να ξαναγυρίσει στην ειρηνική τάξη πραγμάτων», και αφού το Κρεμλίνο ανταπάντησε πως δεν έχει νόημα η συζήτηση με τις ΗΠΑ μιας και αυτές δεν αναγνωρίζουν «νέα εδάφη που τώρα ανήκουν στη Ρωσία», ο υπέργηρος αλλά μάλλον απόλυτα διαυγής Κίσιγκερ επανήλθε για μια ακόμη φορά στο καυτό ζήτημα. Με βάση έναν ρεαλιστικό κυνισμό που τον διακρίνει, τα προτεινόμενα από αυτόν μέτρα αποτελούν μια προσπάθεια αντιστοίχισης των αποτελεσμάτων στο στρατιωτικό και πολιτικό πεδίο. Σε άρθρο του στο περιοδικό «The

Spectator» που έχει τίτλο «*Πώς να αποφύγουμε έναν νέο Παγκόσμιο Πόλεμο*», καλεί σε αμοιβαίες υποχωρήσεις/κατοχωρήσεις για τον αντίπαλο. Έτσι προτείνει την κατοχύρωση του Ντονιέτσκ, του Λουγκάνσκ και φυσικά της Κριμαίας στη Ρωσία και διενέργεια δημοψηφισμάτων «στις άκρως αμφισβητούμενες περιοχές που έχουν αλλάξει πολλές φορές χέρια κατά τη διάρκεια των αιώνων» (αναφέρεται φανερά σε Χερσώνα, Ζαποριζιέ). Παράλληλα θεωρεί πως δεν έχει πια νόημα η συζήτηση για την «ουδετερότητα» της Ουκρανίας και πως αυτό που πρέπει να μπει στο τραπέζι είναι το είδος της σχέσης της με το ΝΑΤΟ. Επιστέγασμα των προτάσεών του, αφενός η αναγνώριση του ρόλου της Ρωσίας και αφετέρου το κτίσιμο, όπως γράφει, πάνω «στις στρατηγικές αλλαγές που έχουν ήδη συντελεστεί, ενσωματώνοντάς τες σε μια νέα δομή, για να πετύχουμε ειρήνη μέσω των διαπραγματεύσεων». Φυσικά η «υποδοχή» των προτάσεών του από το καθεστώς Ζελένσκι ήταν η αναμενόμενη.

Στο μεταξύ, με τους Δυτικούς να έχουν δώσει έως τώρα 40 δισ. δολάρια, όσα σχεδόν ο ετήσιος αμυντικός προϋπολογισμός της Γαλλίας, και ενώ η ΕΕ ψήφισε πρόσφατα το ένατο πακέτο κυρώσεων αλλά και νέες χορηγίες στο Κίεβο (άλλα 2 δισ. ευρώ) για στρατιωτικό εξοπλισμό, οι κόντρες μεταξύ ΗΠΑ και Ευρωπαϊκής Ένωσης συνεχίζονται. Το «Ουκρανικό» κυρίως αλλά και ο νόμος IRA τροφοδοτούν ακατάπαυστα την αντιπαράθεση και τις δυσარέσκεις των ευρωπαϊών ιμπεριαλιστών. Ο Μακρόν κατά τη διάρκεια της επίσκεψής του στην Ουάσινγκτον υπογράμμισε την ανάγκη στρατηγικού διαλόγου των δύο πλευρών και τόνισε με νόημα πως λόγω της πολιτικής των ΗΠΑ να κοιτάζουν πρώτα τον εαυτό τους και μετά την αντιπαλότητά τους με την Κίνα, «η Ευρώπη, άρα και η Γαλλία μετατρέπεται σε ένα είδος μεταβλητής προσαρμογής» για αυτές.

Παράλληλα βέβαια οι ΗΠΑ, όπως επίσης έδειξε η επίσκεψη Μακρόν στην Ουάσινγκτον, συνεχίζουν να βάζουν τις σφήνες τους στις σχέσεις Γαλλίας-Γερμανίας. Έτσι δίνουν μεσολαβητικό ρόλο στο Παρίσι που επιπλέον επιχειρεί με όπλο τη

γεωπολιτική του ισχύ να υπονομεύσει την οικονομική-πολιτική πρωτοκαθεδρία του Βερολίνου στην ΕΕ. Αντίστοιχα το Βερολίνο συνοδεύει τις διακηρύξεις για τη δημιουργία από μέρους του του μεγαλύτερου στρατού στην Ευρώπη με βαθύτερες -αν και καθόλου εύκολα επιτεύξιμες- επιδιώξεις. Έτσι ο Σόλτς με άρθρο του στο «Foreign Affairs» δηλώνει την πρόθεση της Γερμανίας να «γίνει ο εγγυητής της ευρωπαϊκής ασφάλειας (...) και υπέρμαχος πολυμερών λύσεων σε παγκόσμια προβλήματα.»

Οι αμερικάνοι ιμπεριαλιστές μέσω του ΝΑΤΟ, της πρόθυμης Βρετανίας που αναζητά ρόλο στη σκιά του «αμερικάνου αδελφού» και των χωρών της «Νέας Ευρώπης», συνεχίζουν να οικοδομούν σταθερά τη διεύρυνση της στρατιωτικοπολιτικής τους παρουσίας στα δυτικά πλευρά της Ρωσίας και στην καρδιά της ευρωπαϊκής ηπείρου. Σ' αυτή την κατεύθυνση, από τις εξελίξεις διαγράφεται η «απόδοση» μεγαλύτερου ρόλου στην Πολωνία για να εξυπηρετηθεί η περικύκλωση της Ρωσίας, ρόλο που η αστική τάξη της Πολωνίας υιοθετεί φανερά μέσω της σημαντικής ενίσχυσης του στρατού της και ευελπιστώντας σε αναβάθμιση της θέσης της στην περιοχή. Ίσως δεν είναι μόνο προπαγάνδα οι αναφορές στα ρώσικα ΜΜΕ ότι η Βαρσοβία εποφθαλμιά κάποια από τα τμήματα της Δυτικής Ουκρανίας (που κάποτε ανήκαν στο Πολωνο-Λιθουανικό Βασίλειο). Το «δώρο» με τα εκρηκτικά που ουκρανός αξιωματούχος παρέδωσε στον αρχηγό της πολωνικής αστυνομίας μήπως ήταν μια προειδοποίηση εκ μέρους του Κιέβου;

Ρώσικες δηλώσεις και διπλωματικές κινήσεις

Έχοντας ανακτήσει ξανά την πρωτοβουλία στο πεδίο των μαχών η Ρωσία στο πολιτικό και το διπλωματικό πεδίο από τη μια ενισχύει τις φυγόκεντρες τάσεις στη Δύση και από την άλλη επιμένει στην προβολή των ευρασιατικών χωρών που σχηματίζουν, όπως λέει, «μια νέα παγκόσμια πλειοψηφία.» Όχι γιατί έχει αυταπάτες για τα όρια των κοινών συμφερόντων τους, αλλά γιατί θεωρεί πως

μπορεί να εκμεταλλευτεί τη δυσάρεσκεια πολλών αστικών τάξεων από την αποικιοκρατική και ιμπεριαλιστική καταπίεση αιώνων από τους δυτικούς «ιδιοκτήτες» του πλανήτη. Παράλληλα προσπαθεί να συγκροτήσει παραπέρα τις συμμαχίες της και να τις χρησιμοποιήσει -όσο είναι αυτό δυνατόν- στη σύγκρουση με ΗΠΑ-ΝΑΤΟ στην (ή για την) Ουκρανία, αναδεικνύοντας τα ευρύτερα διακυβεύματά της.

Όπως υπογράμμισε και ο επικεφαλής του Οργανισμού Συνθήκης Συλλογικής Ασφάλειας (CSTO), του «αμυντικού συμφώνου» της Ρωσίας, το αποτέλεσμα του πολέμου στην Ουκρανία και οι όροι των ειρηνευτικών συμφωνιών που θα ακολουθήσουν «θα καθορίσουν σε μεγάλο βαθμό την κατάσταση ασφαλείας σε ολόκληρη την Ανατολική Ευρώπη και στον ευρασιατικό χώρο γενικά, και ίσως την αρχιτεκτονική της διεθνούς ασφαλείας». Ενώ ο Πούτιν σε μήνυμά του προς τη Σύνοδο των υπουργών Άμυνας του Οργανισμού Συνεργασίας της Σανγκάης (SCO) και της Κοινοπολιτείας Ανεξάρτητων Κρατών (CIS) των πρώην σοβιετικών δημοκρατιών τόνισε μεταξύ διαπίστωσης και απειλής πως «η πιθανότητα σύγκρουσης στον κόσμο αυξάνεται ως άμεση συνέπεια των προσπαθειών της Δύσης να διατηρήσει την κυριαρχία της με οποιοδήποτε μέσο».

Χαραμάδες αισιοδοξίας δεν υπάρχουν

Τις τελευταίες μέρες έχει αναζωπυρωθεί η συζήτηση στο πλαίσιο της Δύσης για την αποστολή πυραύλων PATRIOT μεγάλου βεληνεκού από τις ΗΠΑ στο καθεστώς του Κιέβου. Άραγε οι ΗΠΑ θα προχωρήσουν σε μια κίνηση που δεν σπάει απλώς μία ακόμη κόκκινη γραμμή όσον αφορά την έμμεση εμπλοκή τους στον πόλεμο, αλλά θα δώσει τη δυνατότητα στο Κίεβο να απειλήσει άμεσα τη Ρωσία με χτυπήματα στις μεγάλες πόλεις της; Οπότε οι αμφίσημη σημασίας αλλά πάντως άκρως ανησυχητικές δηλώσεις του Μετβέντεφ για νόμιμους νατοϊκούς στόχους αποτελούν μία ακόμη έκφραση των υπερβολικών και πολλές φορές χωρίς αντίκρουσμα τοποθετήσεών του ή στέλνουν προειδοποιητικό μήνυμα προς τους αμερικανούς ιθύνοντες για τις συνέπειες που θα έχει μια τέτοια κίνηση από μεριάς τους;

Την ώρα που γράφονταν αυτές οι γραμμές, έβγαιναν και οι πρώτες ειδήσεις για την επίσκεψη Πούτιν στη Λευκορωσία. Οι ανακοινώσεις Πούτιν και Λουκασένκο για το βάθεμα της συνεργασίας των δυο χωρών δεν μας διαφώτισαν παραπέρα και ούτε αναμενόταν άλλωστε για το περιεχόμενο των συνομιλιών. Άλλωστε τα ρωσικά ΜΜΕ αρχικά και έπειτα και τα δυτικά έχουν προκαταβολικά ρίξει την προσοχή τους στις βαρυσήμαντες, όπως γράφουν, δηλώσεις στις οποίες θα προχωρήσει ο Πούτιν μέσα στην εβδομάδα αυτή, πιθανότατα την Πέμπτη 22 του Δεκέμβρη. Σε κάθε περίπτωση, τα χαρακτηριστικά των ιμπεριαλιστών και οι επιδιώξεις τους δεν μας αφήνουν χαραμάδες αισιοδοξίας για το τι μέλλει γενέσθαι.

Περού

Αμερικανοκίνητο θεσμικό πραξικόπημα της Δεξιάς Ο λαός στους δρόμους

Εδώ και είκοσι ημέρες, η πολιτική κατάσταση στο Περού χαρακτηρίζεται από μέγιστη αναταραχή και ακραία πόλωση. Το Κογκρέσο της χώρας, όπου επικρατούν οι δεξιές και ακροδεξιές παρατάξεις, αποφάσισε στις 7 του Δεκέμβρη να καθαιρέσει τον εκλεγμένο πρόεδρο Πέντρο Καστίγιο, με την αιτιολογία της «ηθικής ανεπάρκειας», σύμφωνα με το άρθρο 113 του Συντάγματος και να ορίσει την αντιπρόεδρο Ντίνα Μπολουάρτε στη θέση του. Με πρόσχημα την προσπάθεια διάλυσης του κοινοβουλίου από τον καθαιρεθέντα πρόεδρο, που ήθελε να προλάβει μια τέτοια εξέλιξη, τα κόμματα της δεξιάς αντιπολίτευσης, με την αρωγή του στρατού και τη συναίνεση του αμερικάνικου παράγοντα, υποστήριξαν το κοινοβουλευτικό πραξικόπημα. Μάλιστα, η πρέσβειρα των ΗΠΑ στο Περού, γνωστή πρώην πράκτο-

ρας της CIA, δήλωσε απερίφραστα πως «οι Ηνωμένες Πολιτείες προτρέπουν τον πρόεδρο Καστίγιο να ανατρέψει την προσπάθειά του να διαλύσει το Κογκρέσο και να επιτρέψει στους δημοκρατικούς θεσμούς του Περού να λειτουργήσουν σύμφωνα με το Σύνταγμα». Όπως βλέπουμε, τη σημερινή ημέρα η ανάμιξη των ιμπεριαλιστών για τη διαφύλαξη των συμφερόντων τους δεν γίνεται πλέον με αιματηρά στρατιωτικά πραξικοπήματα (όπως συνηθίζονταν τις περασμένες δεκαετίες στη Λατινική Αμερική και αλλού), αλλά με την κάλυψη του «θεσμικού» και κοινοβουλευτικού μανδύα. Δεν είναι η πρώτη φορά που ο πρόεδρος Καστίγιο απειλείται με βίαιη καθαίρεση. Από τότε που ο συγκεκριμένος αγωνιστής του συνδικαλιστικού κινήματος ανέλαβε την προεδρία της χώρας, τον Ιούλιο του 2021, με οριακή πλειοψηφία, ως απάντηση των

λαϊκών μαζών στην καταστροφική διακυβέρνηση του Αλμπέρτο Φουτζιμόρι και στη συνέχεια του Μαρτίν Βισκάρρα, βρίσκεται στο στόχαστρο των ξένων πολυεθνικών και των ντόπιων υποτακτικών τους, μεγαλοτσιφλικών και μεγαλοβιομηχάνων. Είναι γεγονός ότι η αντιδραστική καθεστηκία τάξη εξακολουθεί να κρατά τα ηνία της εξουσίας, παρά και ενάντια στη θέληση των μαζών.

Και σε άλλες χώρες της Λατινικής Αμερικής έγιναν κατά καιρούς, και συνεχίζουν να γίνονται, προσπάθειες να μπει φραγμός στην αναδυόμενη, «αναμορφωμένη» σοσιαλδημοκρατία. Στη Βολιβία του Μοράλες, στην Αργεντινή της Κίρσνερ, στη Βραζιλία της Ντίλμα Ρουσέφ. Η δικαιολογία (ή μάλλον, το πρόσχημα) πάντα η ίδια: «ηθική ανεπάρκεια», εμπλοκή σε σκάνδαλα διαφθοράς, πραγματικά ή μη, προσπάθεια αμφισβήτησης της «παραδοσιακής» σχέσης εξάρτησης με τον προστάτη «μεγάλο αδελφό του Βορρά» (τον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό). Ο πραγματικός λόγος: δεν μπορεί να γίνει ανεκτή η παραμικρή απειλή, ακόμη και εν μέρει, ενάντια στο παγιωμένο καθεστώς κυριαρχίας των μεγαλοαστών και του ιμπεριαλισμού. Οι κοινωνικές ανισότητες και η καταπίεση των ιθαγενών πληθυσμών πρέπει να διατηρούνται, ως προϋπόθεση για την καταλίστευση των φυσικών πόρων και το αβγάτισμα των κερδών της ολιγαρχίας.

Στην περίπτωση του Περού, ωστόσο, η απάντηση των λαϊκών μαζών στο πραξικόπημα ήταν άμεση και καταγιστική. Τα ίδια στρώματα των αγροτών και των ιθαγενών, που τους προηγούμενους μήνες διαδήλωναν κατά του Καστίγιο, επειδή θεωρούσαν πως η κυβέρνησή του δεν προχωρούσε στις μεταρρυθμίσεις με τον

απαιτούμενο ρυθμό, συνειδητοποίησαν πως η νέα «πρόεδρος» Μπολουάρτε επιδιώκει την οπισθοδρόμηση, στηριζόμενη στην ακροδεξιά πλειοψηφία στο Κογκρέσο. Ξεκίνησαν διαδηλώσεις σε ολόκληρη τη χώρα, που δέχθηκαν βίαιη καταστολή από τις δυνάμεις της αστυνομίας και του στρατού. Ο αριθμός των νεκρών και τραυματιών πολλαπλασιάζεται, ειδικά στην επαρχία Απουρίμακ, τόπο καταγωγής του Καστίγιο. Η Μπολουάρτε, σε συγχωροδία με τους «θεσμικούς» παράγοντες και τους εκπροσώπους των ξένων μεγάλων δυνάμεων, καταγγέλλει τον «αυταρχισμό» της Αριστεράς και αποκαλεί τους διαδηλωτές «τρομοκράτες», που δεν δέχονται το αποτέλεσμα μιας «φυσιολογικής κοινοβουλευτικής διαδικασίας». Έτσι λέγονται τώρα τα πραξικοπήματα... Ταυτόχρονα, προκηρύσσει πρόωρες εκλογές στα τέλη του 2023 και απευθύνει έκκληση για «εθνική ομοψυχία», ώστε να υπάρξει εθνικός διάλογος για συνταγματική μεταρρύθμιση (δηλαδή για επιστροφή στο αυταρχικό καθεστώς του Φουτζιμόρι).

Το μέλλον των κινητοποιήσεων θα κριθεί από την αποφασιστικότητα του περουβιανικού λαού, που καιρός είναι να συνειδητοποιήσει ότι καμία αλλαγή προς όφελός του δεν μπορεί να καρποφορήσει χωρίς την ενεργό συμμετοχή των μαζών. Σε μια ήπειρο όπου το βαθύ κράτος της εξαρτημένης από τους ιμπεριαλιστές ολιγαρχίας έχει προαιώνια και γερά θεμέλια, καμία σοσιαλδημοκρατία δεν θα πετύχει στηριζόμενη στις «θεσμικές κοινοβουλευτικές διαδικασίες» (τις οποίες, άλλωστε, επικαλούνται και οι πραξικοπηματίες). Το παράδειγμα του Αλιέντε στη Χιλή, πριν από 50 χρόνια, αποτελεί τρανή απόδειξη.

Οι εργαζόμενοι στη Βρετανία μάς δείχνουν το δρόμο της διεκδίκησης

Μπορεί οι ποδοσφαιριστές της Αγγλίας να μην κατάφεραν για άλλη μια φορά να φέρουν στο «σπίτι του» το πολυπόθητο παγκόσμιο κύπελλο ποδοσφαίρου, όμως η βρετανική εργατική τάξη δείχνει να επανέρχεται δριμύτερη, φέρνοντας στη χώρα ένα πρωτόγνωρο κύμα απεργιών ενάντια στους χαμηλούς μισθούς, τις συνθήκες εργασίας και τις απολύσεις.

Η εργατική τάξη στη Βρετανία, όπως και στην Ελλάδα και άλλα μέρη του κόσμου, υποφέρει από μειώσεις της πραγματικής αξίας των μισθών ως αποτέλεσμα των ακαλίπτων αυξήσεων των τιμών. Όταν οι τιμές των τροφίμων και της ενέργειας αυξάνονται ταχύτερα από τους μισθούς, μένουν λιγότερα στο πορτοφόλι στο τέλος του μήνα, και για όσους ήταν ήδη φτωχοί τώρα γίνεται δύσκολο να αντέξουν οικονομικά ακόμη και τα απαραίτητα.

Το κόστος ζωής στο Ηνωμένο Βασίλειο έχει αυξηθεί δραματικά τον τελευταίο χρόνο. Με βάση τα στοιχεία του ΟΟΣΑ, οι τιμές των τροφίμων στην Αγγλία αυξήθηκαν κατά 16,4% και οι τιμές της ενέργειας κατά 58,6%. Ο πληθωρισμός είναι στο 11% (ο υψηλότερος των τελευταίων 40 χρόνων). Πολλοί είναι αυτοί που πρέπει τώρα να επιλέξουν μεταξύ της θέρμανσης του σπιτιού τους ή του φαγητού για τους ίδιους και τις οικογένειές τους.

Ως απάντηση στις υψηλές τιμές, μια

σειρά από συνδικάτα οργανώνουν απεργίες και απαιτούν πραγματικές αυξήσεις μισθών. Από το καλοκαίρι εκατοντάδες χιλιάδες εργαζόμενοι σε ταχυδρομεία και σε σιδηρόδρομους, σε συγκοινωνίες, μεταφορές και τελωνεία, εκπαιδευτικοί και εργαζόμενοι διαφόρων ειδικοτήτων στο δημόσιο σύστημα Υγείας της Βρετανίας (νοσηλεύτριες και νοσηλευτές, μαίες και ειδικευόμενοι υγειονομικοί, πληρώματα ασθενοφόρων, χειριστές κλήσεων κ.ά.) συμμετέχουν στις απεργιακές κινητοποιήσεις οι οποίες μέρα με τη μέρα διευρύνονται σε όλο και περισσότερους κλάδους.

Αρκετές απεργίες ήταν επιτυχείς και οδήγησαν σε πραγματικές αυξήσεις μισθών. Αρχές Νοέμβρη, οι λιμενεργάτες στο Λίβερπουλ εξασφάλισαν αυξήσεις μισθών μεταξύ 14% και 18% ύστερα από απεργία δύο εβδομάδων κατά της Peel Ports, μιας από τις μεγαλύτερες εταιρείες λιμένων της Βρετανίας. Ενώ οι οδηγοί λεωφορείων στο Hull, έπειτα από ένα μήνα στάσεων εργασίας, ανάγκασαν την Stagecoach να συμφωνήσει σε 20% αύξηση των μισθών.

Ποια είναι η απάντηση της συντηρητικής κυβέρνησης; Αφενός, η κυβέρνηση Σούνακ, «για να αποτρέψει την παράλυση της κοινωνίας», καταφεύγει στη συκοφάντηση των εργατικών αγώνων και επιστρατεύει το στρατό και δημόσιους υπαλλήλους για να ενεργήσουν ως απεργο-

στάστες σε τομείς που θεωρούνται στρατηγικής σημασίας, όπως οι μεταφορές, τα ασθενοφόρα ή τα σύνορα, ή ακόμη και, αν το κρίνει απαραίτητο, να στρατιωτικοποιήσει ορισμένους από τους απεργιακούς τομείς. Ο στρατός είχε και στο παρελθόν αναπτυχθεί για τη μεταφορά καυσίμων. Αφετέρου, απορρίπτει τα αιτήματα των εργαζομένων και επεξεργάζεται σχέδια περαιτέρω χτυπήματος του δικαιώματος στην απεργία. Στηρίζει τα μονοπώλια και ξεοδεύει δισεκατομμύρια στον πόλεμο κατά της Ρωσίας.

Με τις απεργίες και τις διαδηλώσεις η ταξική πάλη οξύνεται και η οικονομι-

κή κρίση δημιουργεί τη βάση για πολιτική κρίση τη στιγμή που η νέα κυβέρνηση Σούνακ προσπαθεί να εδραιωθεί. Το κύμα των κινητοποιήσεων που έχει ξεσπάσει σε όλο το νησί φέρνει κοντά πολλούς και διαφορετικούς κλάδους, χωρίς ωστόσο να μπορούμε να μιλήσουμε για γενική απεργία. Η απουσία της πολιτικής οργάνωσης που θα μπορούσε να καθοδηγήσει αυτό το ξέσπασμα είναι εμφανής. Οι εργαζόμενοι στη Βρετανία μάς δείχνουν καθημερινά, ωστόσο, το δρόμο της διεκδίκησης και ότι είναι δυνατό να μπουν στην ημερήσια διάταξη τα εργατικά ζητήματα.

Τάαλ, Λουζόν, Φιλιππίνες

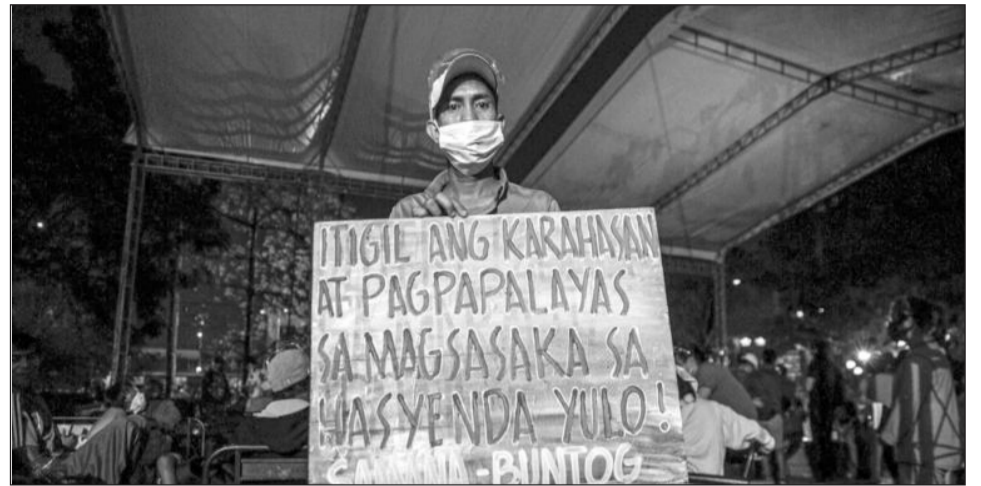
Το ηφαίστειο και οι άνθρωποι

Το Τάαλ, στο Λουζόν, πολύ κοντά στην πρωτεύουσα Μανίλα, είναι ένα από τα ενεργά ηφαίστεια, επίφοβο για νέες καταστροφικές εκρήξεις στην ηφαιστειογενή νησιώτικη χώρα του Ειρηνικού. Από το 1572 που ξεκινούν οι ιστορικές καταγραφές, το Τάαλ παραμένει ζωντανό και απειλητικό, προξενώντας μερικές φορές μεγάλες καταστροφές. Από τις μεγαλύτερες ήταν αυτή του Ιανουαρίου του 1911, όταν η έκρηξη γέννησε εκατοντάδες σεισμούς, σκόρπισε τη στάχτη σε μια ακτίνα δυο χιλιάδων χιλιομέτρων και σκότωσε περισσότερους από χίλιους ανθρώπους. Τότε οι κοινότητες των φτωχών αγροτών που βρίσκονταν κοντά στο ηφαίστειο, στις όχθες των λιμνών που περιέβαλλαν τον κρατήρα, αναγκάστηκαν να μεταναστεύσουν Βόρεια. Εγκαταστάθηκαν στο σημερινό Σίτιο Μπουντόγκ στο Κανλουμπάνγκ της επαρχίας Λαγκούνα. Εκεί ξεκίνησαν να καλλιεργούν καρύδες, καφέ, καλαμπόκι, ρύζι και διάφορα λαχανικά, ξεχειρώνοντας και ξεβοτανίζοντας τη γη.

Η περιοχή, μια τεράστια κασιέντα στην αποικιακή περίοδο, ανήκε σε Ισπανούς γαιοκτήμονες και αργότερα σε καθολικούς μοναχούς ως τις αρχές της δεκαετίας του 1920, που πέρασε στα χέρια της αμερικανικής κατοικικής κυβέρνησης. Αυτή την πούλησε σε έναν ξένο επιχειρηματία, ο οποίος μετέτρεψε ένα μεγάλο μέρος της έκτασης σε φυτεία ζαχαροκάλαμου, δίνοντας τους μικρούς αγρότες από τα χωριά τους. Επικεφαλής της Εθνοσυνέλευσης πριν τον πόλεμο, ανώτατος δικαστής στην εποχή της γαπωνέζικης κατοχής και δικηγόρος που εκπροσωπούσε πιστά τα συμφέροντα των ξένων γαιοκτημόνων που αγόραζαν διαδοχικά την έκταση, ο Χοσέ Γιούλο περίμενε υπομονετικά. Το 1948, όταν ο τελευταίος γαιοκτήμονας αποφάσισε να την πουλήσει, άρπαξε την ευκαιρία παρά το γεγονός ότι οι φτωχοί αγρότες είχαν ξεσηκωθεί και ζητούσαν αγροτική μεταρρύθμιση και διανομή της γης. Ο επιτήδειος δικηγόρος φρόντισε να τα έχει καλά με την κυβέρνηση και να κάνει ένα γάμο συμφέροντος, συγγενεύοντας με την οικογένεια των γαιοκτημόνων Αρανέτα. Ο Δον Χοσέ Γιούλο από την μια άρπαζε βίαια την γη των αγροτών προ-

σθέτοντας χιλιάδες στρέμματα στην ιδιοκτητή κασιέντα του, ενώ από την άλλη η Δόνα Σεσίλια Αρανέτα έκτιζε εκκλησίες, έκανε αγαθοεργίες και μοίραζε υποσχέσεις. Ο Δον Γιούλο έφτασε στο σημείο στα 1961, χρησιμοποιώντας εξαγορές και απειλές, να αναγκάσει αρκετούς αγρότες και εργάτες γης να πάρουν μέρος σε διαμαρτυρία ενάντια στην αγροτική μεταρρύθμιση γιατί, τάχα, καλοπερνούσαν στο λατιφούντιό του! Όσοι αρνήθηκαν να το κάνουν αντιμετώπισαν διωγμούς. Την εποχή της δικτατορίας του Φερντινάντ Μάρκος, ο Γιούλο, που διορίστηκε για λίγο και υπουργός Δικαιοσύνης, διαφέριε με απεριόριστη σκληρότητα τη ζωή και τη γη χιλιάδων ανθρώπων που δούλευαν γι' αυτόν, μιας και εξαιρέθηκε ακόμη και από αυτήν την περιορισμένη αγροτική διανομή που έκανε ο δικτάτορας. Η κασιέντα έφτασε να περιλαμβάνει τρεις μεγάλες πόλεις στη επαρχία Λαγκούνα!

Η διαρκής αναμέτρηση ανάμεσα στους γαιοκτήμονες και τους φτωχούς αγρότες στην κασιέντα Γιούλο πέρασε από διαδοχικές ιστορικές φάσεις, αλλά δεν σταμάτησε ως τα σήμερα και φυσικά δεν είναι η εξαίρεση. Μια ελάχιστη μειοψηφία μεγάλων γαιοκτημόνων, στενά δεμένων με το μετά-αποικιακό καθεστώς, είχε στην ιδιοκτησία της το μεγαλύτερο τμήμα της εύφορης γης σε όλα τα μεγάλα νησιά του αρχιπελάγους. Σε πολλές περιπτώσεις, πολιτικοί και γαιοκτήμονες ήταν τα ίδια πρόσωπα, όπως στην περίπτωση της οικογένειας Ακίνο. Το ζήτημα της γης αποτέλεσε κεντρικό διακύβευμα στους αγώνες του λαϊκού κινήματος στις Φιλιππίνες και αποτέλεσε αφορμή για το ξέσπασμα πολλών τοπικών εξεγέρσεων, οι οποίες συνήθως τέλειωναν μέσα σε λουτρό αίματος. Ακριβώς μέσα σε αυτές τις εξεγέρσεις, με την συνδρομή φοιτητών και διανοούμενων από τις πόλεις, γεννήθηκε η ιδέα για αντάρτικο των Φιλιππίνων κομμουνιστών στις δεκαετίες του '60 και του '70, χρησιμοποιώντας θετικά και αρνητικά διδάγματα από τη νίκη της Κινέζικης επανάστασης και την αιματηρή καταστολή της εξέγερσης στην Ινδονησία. Το 1969, ύστερα από μια μακρόχρονη εσωκομματική διαπάλη στο Φιλιππινέζικο κομμουνιστικό κίνημα, ιδρύθηκε ο

Πηγές και προτάσεις

ΔΙΑΒΑΣΤΕ για τις πρόσφατες επιθέσεις σε βάρος των αγροτών στη κασιέντα Γιούλο
urpbperspective.org/2020/08/28/matapos-i-haras-mga-residente-tatlong-bahay-sinunog-sa-hacienda-yulo
www.bulatlat.com/2010/06/11/peasants-in-hacienda-yulo-vow-to-continue-fighting-for-the-land-they-till
ΔΕΙΤΕ ένα χάρτη με τις μεγάλες γαιοκτησίες
www.ibon.org/large-landholdings-amid-peasant-landlessness
ΕΠΙΣΚΕΦΤΕΙΤΕ την ιστοσελίδα της αγροτικής ένωσης KMP, peasantmovementph.com

atheatoskosmosps.blogspot.com

αντάρτικος Νέος Λαϊκός Στρατός από το νεοορυσταθέν Κ.Κ. Φιλιππίνων, με καθοριστική την συμβολή του νεαρού τότε Χοσέ Μαρία Σισόν. Έκτοτε το αντάρτικο, σε συνδυασμό με πλήθος κοινωνικών οργανώσεων στις πόλεις, πρωταγωνίστησε στους αγώνες ενάντια στη δικτατορία Μάρκος, κόντρα στον αμερικανικό ιμπεριαλισμό και την ντόπια αστικο-φεουδαρχική ολιγαρχία. Παρά την αιματηρή καταστολή, την επιδείνωση του διεθνούς συσχετισμού ύστερα από την καπιταλιστική παλινόρθωση στην Κίνα και την Ινδοκίνα και τις αναπόφευκτες διαψεύσεις και αποτυχίες, οι Φιλιππινέζοι κομμουνιστές άντεξαν συνεχίζοντας περισσότερο από μισό αιώνα ένοπλης πάλης.

Αντίθετα με τις μεγάλες προσδοκίες που γέννησε η ανατροπή της δικτατορίας Μάρκος ύστερα από τη μεγάλη λαϊκή εξέγερση το 1986, ελάχιστα άλλαξαν στην Φιλιππινέζικη κοινωνία. Η ολιγαρχία προσαρμόστηκε στις προδιαγραφές μιας ανάπηρης κοινοβουλευτικής δημοκρατίας και βρήκε νέους τρόπους για να αναπαράγει την εξουσία της. Οικογένειες σαν αυτήν του Δον Χοσέ Γιούλο προσαρμόστηκαν στα νέα δεδομένα, ίδρυσαν σύγχρονα πολυκλαδικά μονοπώλια και επεκτάθηκαν στις επενδύσεις ακινήτων και τη μετατροπή της κλεμμένης γης των αγροτών σε βιομηχανικές ζώνες και οικιστικές περιοχές για καπιταλιστική εκμετάλλευση. Τα παλιά χωράφια έχουν γίνει γήπεδα γκολφ, βιομηχανικά πάρκα, τουριστικά καταλύματα και κέντρα αναψυχής. Ένα πράγμα μόνο δεν άλλαξε! Η συνεχής επιδίωξή τους να ξεκληρίσουν τους φτωχούς αγρότες και να τους μετατρέψουν σε φτηνούς εργάτες, σε εφεδρικό στρατό ανέργων και μετανάστες για εξαγωγή. Μόλις πέρσι, τον Ιανουάριο του 2021, ένοπλοι μπάβοι των εταιριών της οικογένειας Γιούλο, με την ανοχή των κρατικών αρχών, επιτέθηκαν σε αγροτικό οικισμό αντιστεκόμενων χωρικών και έκαψαν αρκετά σπίτια για να τους αναγκάσουν να φύγουν από την πατρογονική γη. «*Τα νύχια της αποικιοκρατίας, του ιμπεριαλισμού*

και του γραφειοκρατικού καπιταλισμού είναι μπηγμένα βαθιά στο σώμα του αγροτικού πληθυσμού του Κανλουμπάνγκ, καθώς αντιμετωπίζουν την αναγκαστική έξωση σε μια γη που καλλιεργούν για περισσότερο από έναν αιώνα!» έγραφε στην οργισμένη ανακοίνωσή της η SAMANA-Buntog, μια τοπική αριστερή αγροτική ένωση, τμήμα της Kilusang Magbubukid ng Pilipinas (KMP), μιας μετωπικής πανεθνικής αγροτικής ομοσπονδίας που πρόσκειται στο Κ.Κ. Φιλιππίνων.

Το υπουργείο Άμυνας, εκφράζοντας την άποψη της φιλιππινέζικης ολιγαρχίας, στην είδηση του θανάτου του Χοσέ Μαρία Σισόν σχολίασε πως βγήκε από τη μέση το μεγαλύτερο εμπόδιο για την ειρήνη και κάλεσε τους αντάρτες του Νέου Λαϊκού Στρατού να παραδώσουν τα όπλα! Μια νέα εποχή ξημερώνει για τις Φιλιππίνες, συμπλήρωσε η αλαζονική ανακοίνωση των στρατιωτικών, οι οποίοι βαρύνονται με αμέτρητα εγκλήματα σε βάρος των Φιλιππινέζων. Στο ίδιο μήκος κύματος ο φασίστας πρώην πρόεδρος Ροντρίγκο Ντουτέρτε δήλωσε πως ο θάνατος του Σισόν σηματοδοτεί το «τέλος μιας εποχής» και γεννά ελπίδες για το «τέλος των εξεγέρσεων στις Φιλιππίνες»! Ευσεβείς πόθοι ασεβών και ανιστόρητων! Ο Σισόν μπορεί να έπαιξε σημαντικό ρόλο στην σύγχρονη ιστορία της επαναστατικής πάλης των Φιλιππινέζων, αλλά δεν ήταν αυτός που την υποκίνησε. Τέτοιας έκτασης και βάθους κοινωνικές διεργασίες και εκρήξεις δεν προκαλούνται από τη βούληση ενός ή ακόμη και μιας ομάδας ανθρώπων. Γεννιούνται στο έδαφος των κοινωνικών αντιθέσεων και τέτοιες έχει πολλές και μεγάλες η νησιώτικη χώρα του Ειρηνικού. Τα ηφαίστεια, όπως είναι γνωστό, δεν μπορούν να σταματήσουν να εκρήγνυται όσο κάτω από την επιφάνεια τους το μάγμα παραμένει καυτό. Και η ζωή τους είναι απείρως μεγαλύτερη από τη σύντομη διαδρομή ενός ανθρώπου, όσο επιδραστικός και αν ήταν αυτός και οι ιδέες του στις συνειδήσεις των σύγχρονών του.

Ανακοίνωση του ΚΚΕ(μ-λ) για τον θάνατο του σ. Jose Maria Sison

Ο Ka Joma ζει στους αγώνες των λαών

Με μεγάλη θλίψη πληροφορηθήκαμε ότι ο σύντροφος Jose Maria Sison δεν είναι πια μαζί μας. Ο θάνατος του Ka Joma είναι μεγάλη απώλεια για τον φιλιππινέζικο λαό και το Κομμουνιστικό Κόμμα Φιλιππίνων. Η συμβολή του Jose Maria Sison στην ίδρυση και την πορεία του ΚΚΦ ήταν αδιαμφησβήτητη σπουδαία και καθόρισε ιδεολογικά και πολιτικά το προφίλ και την ταυτότητα του κόμματος. Η αντιπαράθεσή του με το καπιταλιστικό ιμπεριαλιστικό σύστημα αλλά και με τη ρεβιζιονιστική γραμμή ήταν καθοριστική και ουσιαστική για να δημιουργηθεί το σημερινό Κομμουνιστικό Κόμμα. Ακόμα και τις τελευταίες δεκαετίες της ζωής του, που έμενε σαν πολιτικός πρόσφυγας στην Ευρώπη, συνέχιζε την ιδεολογική πολιτική δουλειά για το κόμμα του και η συνεισφορά του παρέμενε σημαντική.

Με τον σύντροφο Sison και τους συντρόφους του ΚΚΦ συναντηθήκαμε σε διεθνείς επιτροπές, διοργανώσεις εκδηλώσεων για ιδεολογικά ζητήματα και στην ILPS, στην οποία συμμετείχαμε πριν κάποια χρόνια. Η συνεισφορά του στην υπόθεση των λαών και του κομμουνιστικού κινήματος είναι σημαντική και σίγουρα δεν περνάει απαρατήρητη.

Στους συντρόφους του Κομμουνιστικού Κόμματος Φιλιππίνων, στην Κεντρική Επιτροπή του Κόμματος, αλλά και στη γυναίκα του Julieta de Lima εκφράζουμε τα βαθιά μας συλλυπητήρια και στέλνουμε συντροφικούς και ρετιρισμούς εκ μέρους του Καθοδηγητικού Οργάνου του ΚΚΕ(μ-λ).

Ακροβασίες της Αναρχίας/Αυτονομίας στο έδαφος της ήττας και των αδιεξόδων

Δημοσιεύουμε αποσπάσματα της τοποθέτησης του ΚΚΕ(μ-λ) που γράφτηκε με αφορμή το κείμενο «Σχετικά με την ανακοίνωση του ΚΚΕ(μ-λ) για τη διαδήλωση της 6ης Δεκεμβρη και την απόφαση -μέρους- της εξωκοινοβουλευτικής Αριστεράς για "πολιτικό διαχωρισμό από τα αναρχικά μπλοκ"» που δημοσιεύτηκε στο Efodos.net με την υπογραφή «Αναρχικοί/ες, Κομμουνιστές/στριες που συμμετείχαμε στη διαδήλωση της 6ης Δεκεμβρη».

Ολόκληρη η τοποθέτηση είναι αναρτημένη στην ιστοσελίδα του ΚΚΕ(μ-λ) www.kkeme.gr.

Κομμουνισμός και αναρχία: ρεύματα ασυμβίβαστα και ανταγωνιστικά μεταξύ τους

«Ο αναρχισμός ήταν συχνά ένα είδος τιμωρίας για τα σορτοουνιστικά αμαρτήματα του εργατικού κινήματος. Και τα δύο αυτά εκτρώματα αλληλοσυμπληρώνονταν».

Στη ρήση αυτή του Λένιν μπορεί μέχρι και σήμερα κάποιος να αναζητήσει την ερμηνεία της πολιτικής βάσης αναπαγωγής και ανάπτυξης των αναρχικών/αυτόνομων ομαδοποιήσεων στις σύγχρονες συνθήκες. Πράγματι, η ήττα του εργατικού-επαναστατικού-κομμουνιστικού κινήματος και η αστικορεφορμιστική κυριαρχία που είχε ως συνέπεια, παράλληλα με την εμφανή αδυναμία των επαναστατικών δυνάμεων να καθορίσουν καταστάσεις, έχουν αφήσει το πεδίο ελεύθερο στην αναρχική δράση και ιδεολογία. Έτσι, τα ξεπουλημένα αγώνων από τον επίσημο -και μη- ρεφορμισμό, οι κοινοβουλευτικές αυταπάτες, η ξέφρενη εκλογολαγνεία, η γραμμική της ταξικής συνεργασίας, η ποικιλόμορφη συμμόρφωση στην αστική νομιμότητα, η συνεχής και καθημερινή δυσφήμιση του «κόκκινου», των κομμουνιστικών συμβόλων και ιδανικών από αυτούς που ψευδολογούν και καταχρηστικά τα επικαλούνται (το 600άρι στους μπάτσους από το ΚΚΕ είναι ένα πρόσφατο και κραυγαλέο παράδειγμα, αλλά όχι το μόνο), οδηγούν ένα ολόκληρο αγωνιστικό δυναμικό αηδισμένο στην αγκαλιά της αναρχίας/αυτονομίας. Δεν του είναι άμεσα ορατό, βέβαια, ότι με αυτή του την επιλογή καταλήγει τελικά στα ίδια και χειρότερα αδιέξοδα!

Ασφαλώς, στο παραπάνω συμβάλλει καθοριστικά και ο κυρίαρχος αστικός αντικομμουνισμός, που αποτελεί κεντρικό φυσιογνωμικό στοιχείο και τον ακρογωνιαίο λίθο της αναρχικής θεώρησης. Και ας θυμήθηκαν οι συντάκτες του κειμένου... τον Μάο! Γιατί τι άλλο είναι η πρόθυμη και αυτούσια αναπαραγωγή κάθε αστικής χυδαιότητας για το κομμουνιστικό κίνημα του προηγούμενου αιώνα από τα μέλη του «χώρου»; Τι άλλο είναι το αντιαριστερό μένος με το οποίο κινούνται τμήματα της αναρχίας ενάντια σε δυνάμεις και αγωνιστές της αριστεράς σε διαδικασίες του κινήματος, που πολλές φορές φτάνει μέχρι και σε ανοιχτούς τραμπουκισμούς; Τι άλλο είναι η άρνηση και καταγγελία της πολιτικής οργάνωσης ως «εξουσιαστικής κατασκευής» και τα έξαλλα αντικομματικά-αντιπαραταξιακά κηρύγματα, και μάλιστα σε μια συγκυρία ανελέητης επίθεσης του συστήματος στην οργανωμένη πάλη, που φτάνει μέχρι και στην επιδίωξη της ποινικοποίησης της (όπως χαρακτηριστικά, μεταξύ άλλων, δείχνουν τα μέτρα που προ-

ωθούνται για τις παρατάξεις στα πανεπιστήμια); [...]

Στην πραγματικότητα, το πλήγμα που έχουν δεχτεί στη σημερινή εποχή οι αριστερές ιδέες και αξίες της οργάνωσης, της συλλογικότητας και της αλληλεγγύης παρέχει ένα προνομιακό πεδίο για την εξάπλωση της αναρχικής ιδεολογίας, ακόμα και αν συλλογικότητες του α/α χώρου εμφανίζονται να ομνούν σε κάποιες από αυτές τις έννοιες. Στον πυρήνα της αναρχικής κοσμοθεώρησης, άλλωστε, βρίσκεται η αποθέωση της ατομικότητας, η αυτονομία του μεμονωμένου ανθρώπου, η αυτενέργεια της μονάδας. Αυτό είναι απόλυτα συμβατό από κοινωνική άποψη με την ψυχολογία και την οπτική των μικροαστικών στρωμάτων, των οποίων ο α/α χώρος αποτελεί πολιτική έκφραση. Ειδικά σε συνθήκες κρίσης και καταβύθισης τους, ορισμένα από τα τμήματα αυτών των στρωμάτων ριζοσπαστικοποιούνται και αναζητούν διέξοδο, που -ελλείψει σύνδεσης με μια συγκροτημένη εργατική τάξη και την κομμουνιστική κατεύθυνση- καταλήγει, στην καλύτερη περίπτωση, σε μια ανώδυνη φασαρία.

[...] Ολόκληρη η διαδρομή του κομμουνιστικού κινήματος στηρίχθηκε στο εξής κοσμοϊστορικό γεγονός, που καθόρισε τις εξελίξεις σε παγκόσμιο επίπεδο για πάνω από έναν αιώνα: τη συνένωση της κομμουνιστικής απελευθερωτικής ιδεολογίας με το κίνημα της εργατικής τάξης. Στη βάση αυτής της σχέσης πολιτικού και κοινωνικού υποκειμένου πραγματοποιήθηκαν οι έφοδοι των μαζών, γκρεμίστηκαν τα παλιά καθεστώτα, ανατράπηκε η αστική εξουσία και η ιμπεριαλιστική επικυριαρχία σε μια σειρά από χώρες, οικοδομήθηκαν νέες κοινωνίες, άλλαξε η όψη του κόσμου, μέχρι να αναστραφεί αυτή η πορεία από την ήττα και την καπιταλιστική παλινόρθωση.

Πώς, ακριβώς, απαντάει η α/α το ερώτημα του υποκειμένου; Οι περιπλανήσεις που έχει κάνει ιστορικά, από τις θεωρητικές συλλήψεις για μια «ξεχειλωμένη» εργατική τάξη μέχρι και τις αναζητήσεις για νέα επαναστατικά υποκείμενα στο «περιθώριο» και σε διάφορες επιμέρους κοινωνικές κατηγορίες, αποδεικνύουν ότι δεν μπορεί.

Δεν μπορεί διότι, σε αντιδιαστολή με τον μαρξισμό που απάντησε αυτά τα ζητήματα από τον 19ο αιώνα, αδυνατεί να κατανοήσει τους ιστορικούς όρους και τη νομοτέλεια ανάπτυξης των κοινωνιών, την ταξική πάλη ως «μηχανισμό» της κοινωνικής εξέλιξης. Έχει να επιδείξει μόνο θεωρητική-πολιτική φτώχεια σε ό,τι αφορά την προσέγγιση της ουσίας της κεφαλαιοκρατικής εκμετάλλευσης και, σε συνάρτηση με αυτό, ούτε θέλει ούτε μπορεί να καταπιαστεί στα σοβαρά με το ζήτημα του ποια είναι και πού εντοπίζεται η πρωτοπόρα τάξη της κοινωνίας.

[...] Δεν υπάρχει, επομένως, η τάξη και η πάλη της. Υπάρχει το «ανταγωνιστικό κίνημα» (της κοινωνίας με το κράτος; των εξεγερμένων με τους εξουσιαστές; ποιοι είναι αυτοί που ανταγωνίζονται;). Ακόμα και όταν α/α συλλογικότητες αναφέρονται διακηρυκτικά στον «κοινωνικό και ταξικό πόλεμο», δυσκολεύονται να προσδιορίσουν ανάμεσα σε ποιους διεξάγεται. Δεν υπάρχει ο υπολογισμός του επιπέδου συγκρότησης και των διαθέσεων των μαζών για τον καθορισμό αιτημάτων, στόχων και μορφών πάλης. Υπάρχει μόνο η άκρατη βουλησιαρχία και οι επιθυμίες των μεμονωμένων «εξοργισμένων» ατόμων, που με

ακτιβισμούς και παραδειγματικές ενέργειες, κυνηγητό με τις δυνάμεις καταστολής, συμβολικά σπασίματα ή ακόμα και ατομικό τρομορισμό, θα «διεγείρουν» τον «κοιμισμένο» λαό. Και ας επιβάλλεται αυτό στο σύνολο των περιπτώσεων με τον πιο άθλιο «εξουσιαστικό» τρόπο, στις πλάτες ολόκληρων μαζικών διαδικασιών και πορειών του κινήματος, κόντρα στη συλλογική θέληση των συμμετεχόντων και αφήνοντάς τους πλήρως εκτεθειμένους στη μανία της κρατικής τρομοκρατίας.

[...] Το θεωρητικό-πρακτικό έκτρωμα της καθεστωτικής αριστεράς, που εκφράζεται με το «ένα είναι το κόμμα» του ΚΚΕ και την ταύτιση του με το κίνημα, αλληλοσυμπληρώνεται με το αντίστοιχο της αναρχίας, που δεν αναγνωρίζει ως κίνημα οτιδήποτε βρίσκεται έξω από τα όρια των ομάδων, των συνελεύσεων βάσης, των καταλήψεων και του ευρύτερου κομματικού μηχανισμού (ναι, τέτοιος είναι, και ας τον βαφτίζουν αλλιώς) και του τρόπου δράσης της α/α.

[...] Έτσι κι αλλιώς, ο απόφοιτος ρεφορμισμός αποτελεί την πεμπουσία του α/α σώματος θέσεων και πρακτικών. Αυτό ακριβώς, και τίποτε περισσότερο, είναι η πρόταση για τη δημιουργία «νησίδων ελευθερίας» σε συνθήκες καπιταλιστικών σχέσεων παραγωγής και αστικής πολιτικής κυριαρχίας. Ελάχιστα διαφέρει από την κλασική μεταρρυθμιστική λογική της σταδιακής «άλωσης» του αστικού κράτους και των «μετασχηματισμών» και «τομών» που βαθμιαία θα οδηγήσουν στη γέννηση της νέας κοινωνίας από τα σπλάγχνα της παλιάς. Ο κοινός παρονομαστής δεν είναι άλλος από την παραίτηση από την προοπτική της κεντρικής αναμέτρησης με το σύστημα και του επαναστατικού τσακίσματος της αστικής κρατικής μηχανής. Άλλωστε, φάνηκε ιστορικά ότι κάτι τέτοιο οδηγεί στην ανάγκη εγκαθίδρυσης μιας νέας εξουσίας και στη δικτατορία του προλεταριάτου, μιας έννοιας απαγορευμένης στη σκέψη και τον λόγο αναρχικών και ρεφορμιστών.

Η μόνη ειδοποιός διαφορά, ίσως, είναι ότι οι α/α ομάδες καυχούνται πως υλοποιούν αυτό το «όραμα» στον παρόντα χρόνο, «εδώ και τώρα», εντός των καταλήψεων και των «αυτοδιαχειριζόμενων δομών». Πέρα από το ότι η κατάληψη τέτοιων εγχειρημάτων είναι απλώς η καθημερινή διαχείριση της μιζέριας και της απελπισίας εντός των σχέσεων μιας κοινωνίας εκμετάλλευσης και καταπίεσης από τις οποίες δεν μπορεί κανείς να ξεφύγει, το γεγονός αυτό έχει ένα κρίσιμο επακόλουθο για τις α/α ομάδες: την εξάρτηση των όποιων δυνατοτήτων τους να συμβιώνουν «εναλλακτικά» από τον βαθμό ανοχής που στην εκάστοτε φάση επιδεικνύει απέναντι σε αυτές τις δομές το αστικό κράτος.

Επομένως, όταν τα περιθώρια ανοχής εξαντλήθηκαν και το κράτος αποφάσισε να δείξει τα δόντια του, ο χώρος της α/α βρέθηκε σε εξαιρετικά δυσμενή θέση. Η πίεση αυτή, σε συνδυασμό με τη λαθεμένη ανάγνωση των χαρακτηριστικών και της φάσης του καπιταλιστικού-ιμπεριαλιστικού συστήματος, τον έκανε επιρρεπή σε αυταπάτες μιας πιο «ήπιας διαχείρισης». Στη βάση αυτή, λοιπόν, σαν έτοιμος από καιρό, ρυμουλκήθηκε από την κυβερνητική λύση του ΣΥΡΙΖΑ το 2015, στη συντριπτική του πλειοψηφία τον στήριξε εκλογικά, ενώ τάσεις του τον ακολούθησαν μέχρι και στο κάλπικο δημοψήφισμα, προσδοκώντας μια άλλου

είδους αντιμετώπιση. Για άλλη μια φορά, διαφεύστηκε. [...]

Ποιον κοροϊδεύουν οι θιασώτες της «ενότητας»;

[...] Αλήθεια, ήταν προσκεκλημένες οι πολιτικές οργανώσεις της αριστεράς στην αναρχική «Ανοιχτή Συνέλευση για την 6η Δεκεμβρη» ή και σε οποιαδήποτε άλλη διαδικασία για την οποιαδήποτε άλλη κίνηση, για να συνδιαμορφώσουν και να συναποφασίσουν; Πώς χαράσσει σχεδιασμό ο α/α χώρος, αν όχι με την παραδοσιακή μικρογεγονοστική τακτική του «αποφασίζουμε εν κρυπτώ και ανακοινώνουμε»; Κινήθηκε ποτέ με την παραμικρή κοινοδρασιακή λογική ή προτιμάει πάντα να τα κανονίζει όλα εντός του «μαγαζιού»;

Αν η συλλογική, ανοιχτή και συνειδητή επιλογή αριστερών οργανώσεων για τη συγκρότηση μιας διακριτής πορείας από τα μπλοκ του α/α χώρου εκλαμβάνεται από ορισμένους περίπου ως casus belli, τότε πώς πρέπει να εκληφθούν:

- Τα συνεχή αναρχικά σαμποταρίσματα και οι αντιαριστερές απαγορεύσεις των εκδηλώσεων του εορτασμού του Πολυτεχνείου;

- Το δολοφονικό καρτέρι ενάντια στη συγκέντρωση οργανώσεων και συλλογικοτήτων κατά την έναρξη του Πολυτεχνείου του 2015, με αρκετά από τα μέλη τους να καταλήγουν στο νοσοκομείο;

- Οι πρακτικές τρομοκρατίας και επιθέσεων ενάντια σε μη αρεστά μπλοκ σε διαδηλώσεις;

- Η διαρκής παρενόχληση και φήμιση αριστερών σχημάτων από ομάδες της αναρχίας σε σχολές, όπως στην ΑΣΟΕΕ;

- Η επίθεση αναρχικών στο μπλοκ του ΚΚΕ(μ-λ) το 2010, την ίδια στιγμή που δεχόταν τις εφόδους των μηχανοκίνητων δολοφόνων της ομάδας ΔΙΑΣ, με διακινδύνευση της σωματικής ακεραιότητας των μελών του, στη μεγάλη λαϊκή διαδήλωση της 5ης του Μάη;

- Το πέσιμο σε αριστερές δυνάμεις έξω από το κάτω Πολυτεχνείο στην κατάληξη μαθητικής πορείας το 2019;

- Το παρόμοιο χαρακτήρα πέσιμο την ίδια χρονιά, λίγες μέρες πριν από τη 17 Νοέμβρη, πάλι σε αριστερές δυνάμεις, αφού πρώτα αυτές είχαν φάει ξύλο και πολιορκούνταν στην ΑΣΟΕΕ για ώρες από τις δυνάμεις καταστολής;

- Οι τραμπουκικές ενέδρες που στήνουν κατά καιρούς αναρχικοί σε μέλη αριστερών οργανώσεων που έχουν στοχοποιήσει; [...]

Ο Δεκέμβρης δεν έχει «ιδιοκτήτες»

[...] Ο Δεκέμβρης, ως μαζικό ξέσπασμα, ξεπέρασε το σύνολο των δυνάμεων με αναφορά στο κίνημα, αριστερών και αναρχικών. Παρόλα αυτά, ο αυθόρμητος χαρακτήρας του, καθώς και η εμφάνιση σε ευρεία κλίμακα πρακτικών εκτόνωσης και τυφλής βίας από σημαντικά κομμάτια που συμμετείχαν σε αυτόν, θεωρήθηκαν από την α/α ως «δικαίωση». Αυτοί που ξημεροβραδιάζονταν οικτρώοντας τις λαϊκές μάζες που ήταν «στα κλουβιά τους», όταν τελικά τις είδαν αιφνιδιασμένοι να ξεσπάνε κατά χιλιάδες, βάζοντάς τους τα γυαλιά, πίστεψαν ότι έφτασε «η στιγμή τους». Και πράγματι, ο α/α χώρος είδε στον Δεκέμβρη την ενσάρκωση των πιο άγριων ονείρων του, την πραγμάτωση των γραφικών του «εξεγερτικών» κραυγών, το ζωντανέμα των φιλοδοξιών του, ▶

Μην γράψετε λάθος ...γράψτε αναντίστοιχο

Τον Δεκέμβρη του 2008 και εν μέσω των συγκλονιστικών κινητοποιήσεων για τη δολοφονία του Αλ. Γρηγορόπουλου από τον ειδικό φρουρό Επ. Κορκονέα, ο Ριζοσπάστης κυκλοφόρησε στις σελίδες του ένα διήγημα με τίτλο «Το λάθος τηλεφώνημα ενός φονιά». Εν ολίγοις, μέσα σε εκείνες τις ταραγμένες μέρες της εξέγερσης, το ΚΚΕ αποφάσισε να δώσει ανθρώπινο πρόσωπο στον φονιά Κορκονέα και να εξηγήσει γιατί το παιδί της παραδουλεύτρας, το οποίο έχει μεγαλώσει μέσα σε συνθήκες ψυχολογικής, οικονομικής και κοινωνικής πίεσης, δεν φταίει ουσιαστικά για αυτό που έκανε, αλλά άλλοι όπλισαν το χέρι του. Λίγο πολύ, το ρεζουμέ ήταν ότι «παιδί του λαού είμαι και εγώ, δεν φταίω, το σύστημα φταίει!».

Τις ίδιες μέρες, μόνιμο θέμα στα κανάλια ήταν το ζήτημα της βίας. Το σύστημα, που μόλις είχε δολοφονήσει έναν 16χρονο, επίμονα και συστηματικά απαιτούσε από όλους τους εκπροσώπους της Αριστεράς εκείνη την περίοδο να καταδικάσουν την βία από όπου και αν προέρχεται. Ήταν η επιτομή της ειρωνείας, οι δολοφόνοι και οι υπαίτιοι να ζητάνε από αυτούς που οργίζονταν και ξεσηκώνονταν καταδίκη της βίας. Τότε ήταν που το ΚΚΕ έδωσε για μια ακόμα φορά τα διαπιστευτήριά του στο σύστημα και κάτω από τις πιέσεις των ημερών, δια στόματος της τότε Γ.Γ. δήλωνε στη Βουλή ότι «Με την πραγματική λαϊκή εξέγερση δεν θα σπάσει ούτε ένα τζάμι».

Φυσικά, έχουν προηγηθεί παρεμβάσεις σε συλλαλητήρια και εκλογές των σωμάτων ασφαλείας, ημερίδες για το ζήτημα (Φλεβάρης 1999) με καλεσμένους ακαδημαϊκούς, ΠΑΣΟΚους βουλευτές και... κάθε καρδιάς καρύδι, όπου ευθαρσώς και όχι για πρώτη φορά γίνονται δηλώσεις από τον Σ. Κόρακα, βουλευτή του ΚΚΕ, ότι «επιβάλλεται να ενταθούν παραπέρα οι προσπάθειες και για τον εκδημοκρατισμό και για τον αναπροσανατολισμό των Σωμάτων Ασφαλείας, ώστε να γίνουν πραγματικά ο δώκτης του εγκλήματος και όχι καταστολέας, όπως θέλει η κυβέρνηση να τα χρησιμοποιεί, για την εφαρμογή της αντιλαϊκής της πο-

λιτικής, όπως αυτή απαγορεύεται από τα γνωστά αντιλαϊκά κέντρα».

Είναι, λοιπόν, προφανές ότι η υπερψήφιση του επιδόματος των 600 ευρώ δεν είναι κάτι καινούργιο, δεν είναι ένα λάθος και δεν είναι κάτι έξω από την αντίληψη του ΚΚΕ. Αντίθετα, είναι απότοκο της αντίληψης του ειρηνικού περάσματος, της υποταγής στην αστική νομιμότητα με την οποία είναι συνυφασμένο αυτό το κόμμα και της άποψής του ότι αυτή η κοινωνία μεταρρυθμίζεται, αρκεί να είναι η σωστή καθοδήγηση στο τιμόνι. Έτσι, λοιπόν, αμετανόητοι δολοφόνοι σαν τον Κορκονέα, τον Σαραλιώτη, τον δολοφόνο του Κώστα Φραγκούλη είναι εν δυνάμει σύμμαχοι του λαού και πολύ περισσότερο είναι παιδιά του, που πρέπει να τα νουθετήσουμε, γιατί το σύστημα αυτό τους έχει διαφθείρει. Να σημειώσουμε εδώ ότι η οποία αυτοκριτική έγινε δια στόματος Κουτσούμπα για την ψήφιση του επιδόματος δεν αλλάζει τίποτα από τα παραπάνω. Αντίθετα, τα ενισχύει και αναδεικνύει και την προεκλογική προεμύρα που έχει πιάσει τα επιτελεία του ΚΚΕ. Άλλωστε, όχι μόνο δεν θεωρείται λάθος και εκτός αντίληψης η οικονομι-

κή ενίσχυση των σωμάτων ασφαλείας, αλλά απλά θεωρείται αναντίστοιχη, με βάση τη συγκυρία της δολοφονίας του 16χρονου Φραγκούλη. Και πώς θα μπορούσε να είναι αλλιώς, αφού όλο το προηγούμενο διάστημα, με αφορμή το αφήγημα της τουρκικής επιθετικότητας που το ΚΚΕ αναπαράγει μαζί με το σύστημα, αναδεικνύει συνέχεια το ζήτημα του αξιόμαχου των ενόπλων δυνάμεων. Ούτε, βέβαια, σώζεται η κατάσταση από τις όποιες διορθωτικές δηλώσεις του Κουτσούμπα στον Ασπρόπυργο, που θέλει τα σώματα καταστολής να μην παίρνουν ούτε μισθό. Αλήθεια, τα στελέχη της αστυνομίας που στις διαδηλώσεις καθοδηγούν την καταστολή, το λιμενικό που ανά καιρούς κάνει τα γνωστά push-backs και πνίγονται μετανάστες ή καταστέλλει με ξύλο και χημικά τις απεργίες των ναυτεργατών, αυτοί να παίρνουν; Οι τόσοι άλλοι ένστολοι, που θα βρεθούν απέναντι στον λαό και δεν ανήκουν άμεσα στα σώματα καταστολής, αλλά εξυπηρετούν την ίδια βασική αρχή, ότι δηλαδή διαφυλάσσουν το σύστημα της άρχουσας τάξης και τις λειτουργίες του, αυτοί να τα πάρουν;

Είναι προφανές ότι ένα κόμμα το

οποίο έχει αποκοπεί πλήρως από την όποια επαναστατική ιστορία είχε, δεν μπορεί να αντιπαρατεθεί στα σοβαρά με το σύστημα της εκμετάλλευσης και της καταπίεσης. Άραγε, τι χρειάζεται η επανάσταση και το τσάκισμα του αστικού κράτους, αν τα σώματα ασφαλείας και ο κρατικός μηχανισμός αποτελείται από παιδιά του λαού, που μπορούν να έρθουν με το λαϊκό κίνημα; Τι να την κάνουμε τη βίαιη ανατροπή του συστήματος της εκμετάλλευσης, αν μπορούμε απλά να κάνουμε πέρα τα σώματα καταστολής και να «σωφρονίσουμε» τους υπόλοιπους; Μήπως τελικά οι «πιο τιποτένιοι αστυνομικοί υπηρέτες», που έλεγε και ο Ένγκελς, δεν είναι τόσο τιποτένιοι, αλλά εν δυνάμει σύμμαχοί μας; Κατανοούμε το ΚΚΕ και τις πιέσεις που του ασκούνται από το εσωτερικό και από το κίνημα, ειδικά όσο πλησιάζει και η μητέρα των μαχών για αυτό το κόμμα... οι εκλογές. Όμως, επίσης κατανοούμε ότι δεν είναι καινούργια αυτή η στάση του, αλλά όσο θυμόμαστε εμείς, είναι η πάγια και διαρκής του θέση, από τη στιγμή που αποφάσισε (πριν πολλές δεκαετίες) να είναι νεροκουβαλητής του συστήματος της εκμετάλλευσης και της καταπίεσης.

► την προσέγγιση των έσχατων ορίων μέχρι τα οποία μπορεί να φτάσει ο πολιτικός του ορίζοντας. Για μερικές εβδομάδες, στις πλάτες της μαζικής κίνησης (ως συνήθως) του επιτράπηκε να ζήσει μέσα στην παραζάλη των φαντασιώσεων του, να βιώσει την «ουτοπία», να απογειωθεί τελείως και να χάσει κάθε επαφή με την πραγματικότητα. Μέχρι να προσγειωθεί επώδυνα στη συνέχεια, όταν το κίνημα ξεφούσκωσε, και να αρχίσει ξανά το γνωστό μονότονο τροπάρι για τους «εκλεκτούς» και τους «βουλευμένους».

Ούτε κατά διάνοια δεν ανήκει ο Δεκέμβρης στην αναρχία, όπως και σε κανέναν. Επί της ουσίας, η α/α ούτε μπορούσε να προσδιορίσει τα αίτια αυτών που συνέβαιναν, ούτε είχε άποψη για τους στόχους και το περιεχόμενο που θα τα αναβαθμίσουν, ούτε ήταν ικανή και πρόθυμη να χαράξει κατεύθυνση για τη συνέχειά τους. Κινήθηκε αποθεώνοντας το αυθόρμητο και με αποκλειστική επικέντρωση στις δυνάμεις καταστολής, προτάσσοντας ένα στενό αντικαταστατικό πλαίσιο απόψεων και πρακτικών, που το μόνο σίγουρο είναι ότι δεν μπο-

ρούσε να δώσει τα αναγκαία πολιτικά καύσιμα για να πάει παραπέρα η υπόθεση του αγώνα. [...]

Η κρατική καταστολή στοχεύει τον «εχθρό-λαό»

[...] Φρίττουν οι συντάκτες του κειμένου, επειδή κάναμε λόγο για τον «πολιτικά ευάλωτο χαρακτήρα» της α/α απέναντι στην καταστολή. Και ευθύς αμέσως, σπεύδουν να δικαιώσουν τον χαρακτηρισμό μας, αναφερόμενοι στις επιθέσεις που δέχονται δήθεν γιατί είναι πιο γενναίοι και χρησιμοποιούν «τα υλικά των εξεγέρσεων»! Ας το ξεκαθαρίσουμε μια και καλή: η πολιτική ευαλωτότητα του χώρου της α/α συνίσταται ακριβώς σε αυτή του την απόλυτη αυτοαναφορικότητα, καθώς και την πλήρη αποσύνδεση της τακτικής του από τις διαθέσεις των μαζών.

Όταν κάνεις σημαία σου το ότι η καταστολή είναι δήθεν αποκλειστικά δικό σου προνόμιο, αντικειμενικά στενεύεις την πολιτική-κινηματική βάση απάντησης στην καταστολή. Όταν ως χώρος έχεις συνηθίσει να περιστρέφεται μονά-

χα γύρω από τον εαυτό σου, επίσης, αρνούμενος επίμονα τη λογική της μαζικής απεύθυνσης, τότε έχεις απολέσει και τη σημαντικότερη ασπίδα αλληλεγγύης και προφύλαξης στην οποία μπορούν και πρέπει στις σημερινές συνθήκες κλιμακούμενης φασιστικοποίησης να προσβλέπουν οι αγωνιστές: τη στήριξη από την εργατική τάξη, τον λαό και τη νεολαία απέναντι στις επιθέσεις του αστικού κράτους. [...]

Πατώντας σε δυο βάρκες, θα πέσεις στο νερό

[...] Στη σημερινή φάση, σε μια εποχή σύγχυσης και ιδεολογικής θολούρας, υπάρχουν αγωνιστές, δυνάμεις και τάσεις που επιλέγουν να κρατούν μια ενδιάμεση στάση. Δεν έχουμε σκοπό να αμφισβητήσουμε τις καλές προθέσεις που έχουν πολλοί από αυτούς. Δεν μας διαφεύγει, βέβαια, και το ομορτυνιστικό ψάρεμα στα θολά νερά του μικροαστικού ριζοσπαστισμού και της απογοήτευσης που χαρακτηρίζει άλλους.

[...] Σε τελική ανάλυση, υπηρετεί αυ-

τή η επιλογή τον λαό; Πιστεύουν πραγματικά ότι μπορεί να συμβάλει στην υπόθεση της ανασυγκρότησης της εργατικής τάξης και του κομμουνιστικού κινήματος; Να δώσει απαντήσεις στο κορυφαίο ζήτημα των όρων και των αιτιών της καπιταλιστικής παλινδρόμησης; Να οριοθετηθεί με καθαρό τρόπο απέναντι στο καπιταλιστικό-ιμπεριαλιστικό σύστημα και με αυτόν τον τρόπο να προσδιορίσει και τους πραγματικούς εχθρούς που έχει να αντιμετωπίσει στη μακρά του διαδρομή το εργατικό και λαϊκό κίνημα; Να συνεισφέρει στη χάραξη αιτημάτων και κατευθύνσεων πάλης; Να ανοίξει δρόμους για την επαναστατική στρατηγική του κινήματος, τους στόχους της Ανεξαρτησίας και του Σοσιαλισμού; Ή -και ακριβώς επειδή εδράζεται σε σαθρές βάσεις- θα καταλήξει στην ανακύκλωση -σε ανώτερο επίπεδο και με νέα μορφή- των ίδιων ανυπέβλητων αδιεξόδων και αντιφάσεων;

Για εμάς, πάντως, αυτά είναι τα αποφασιστικά κριτήρια!

ΚΚΕ(μ-λ), Δεκέμβρης 2022

ΟΙΚΟΝΟΚΟΣΜΟΣ

Τον Οικονοκόσμο γράφει ο Δημήτρης Μάνος

Παγκόσμια στρογγυλή τράπεζα για το παγκόσμιο δημόσιο χρέος!

Εν μέσω παρόξυνσης των παγκόσμιων αντιθέσεων και έντασης της γεωπολιτικής αντιπαράθεσης, σε έναν πόλεμο -όπως λέγεται- «όλων εναντίον όλων», αποτελεί μία κατά κάποιον τρόπο έκπληξη η ανακοίνωση της επικεφαλής του ΔΝΤ Γκεοργκίεβα για τη δημιουργία ενός «χώρου», μιας στρογγυλής τράπεζας (που στην πορεία μπορεί να γίνει και πραγματική παγκόσμια τράπεζα) για το παγκόσμιο δημόσιο χρέος.

Ακόμα μεγαλύτερη έκπληξη αποτελεί το γεγονός πως, σύμφωνα με την ανακοίνωση της επικεφαλής, η συμφωνία για τη δημιουργία ενός τέτοιου «χώρου» επιτεύχθηκε κυρίως με την Κίνα. Η Γκεοργκίεβα, ο πρόεδρος της Παγκόσμιας Τράπεζας David Malpass και άλλοι οικονομικοί ηγέτες συναντήθηκαν στην κινεζική επαρχία Αηχουί, με αξιωματούχους της Λαϊκής Τράπεζας της Κίνας, του υπουργείου Οικονομικών της Κίνας, της EXIM Bank και της China Development Bank. Η τελευταία έχει εξελιχτεί στον κορυφαίο πιστωτή του κόσμου.

Η συνάντηση είχε συγκεκριμένο «πρότζεκτ», σχετικό με την ανάγκη επιτάχυνσης της ελάφρυνσης του χρέους για χώρες όπως η Ζάμπια και η Σρι Λάνκα. Τον διάλογο με τους Κινέζους η Γκεοργκίεβα τον παρουσίασε ως μία «γόνιμη ανταλλαγή απόψεων». Μετά τη συνάντηση, η Γκεοργκίεβα δήλωσε ότι έλαβε διαβεβαίωση από τους Κινέζους ηγέτες για το θέμα του χρέους κατά τη διάρκεια των συναντήσεων της, μετά από επανειλημμένες εκκλήσεις για μεταρρυθμίσεις, ώστε να επιταχυνθούν οι επεξεργασίες στο πλαίσιο της G20, για να συμπεριλάβουν ακόμη και χώρες μεσαίου εισοδήματος.

Επανελημμένα έχει επικριθεί η Κίνα ότι κωλυσιεργεί στο να αποδεχτεί μεταρρυθμίσεις αντιμετώπισης τους παγκόσμι-

ου χρέους, τόσο στα πλαίσια των G20, όσο και στην επέκτασή του σε χώρες μεσαίου ή και μικρότερου οικονομικού και γεωπολιτικού «βεληνεκούς». Τόσο η υπουργός Οικονομικών των ΗΠΑ Γιέλεν, όσο και γενικότερα δυτικά αξιωματούχοι έχουν επικρίνει την Κίνα για αυτή την «κωλυσιεργία».

Οι Κινέζοι από τη μεριά τους έχουν θέσει ως όρο για τη συμμετοχή τους σε ένα τέτοιο πλαίσιο, γενναίο και πραγματικό κούρεμα για τους ιδιώτες και τις πολυμερείς «αναπτυξιακές τράπεζες», που διακρατούν μεγάλο μέρος του χρέους, προκειμένου η διαδικασία να είναι «πιο δίκαιη». Ας σημειωθεί εδώ πως κρατικές είναι οι κινέζικες τράπεζες που διακρατούν επίσης από τη μεριά τους ένα μεγάλο όγκο -τον μεγαλύτερο- του παγκόσμιου δημόσιου χρέους. Άρα η επικεφαλής του ΔΝΤ συναντήθηκε με ένα από τα μέλη που έχουν αναφορά στο «πρόβλημα». Επιδιώκεται σε δεύτερη φάση (ή... παράλληλα;) και συνάντηση με τους παγκόσμιους ιδιώτες πιστωτές.

Σίγουρα το ζητούμενο και το επίδοκο δεν είναι -για κανένα από τα «μέρη»- η... δικαιοσύνη και το ενδιαφέρον για τις χώρες «μεσαίου εισοδήματος». Το πραγματικό ζήτημα, βέβαια, που υπάρχει εκεί έχει να κάνει με την επιδείνωση των όρων δανεισμού για τις χώρες, καθώς επιλέγεται η αύξηση των επιτοκίων. Αυτό είναι κάτι που μπορεί να προκαλέσει διαδοχικές αδυναμίες εξυπηρέτησης του δημόσιου χρέους και αναταράξεις στις παγκόσμιες αγορές. Τη δεκαετία του '70, το πρόβλημα είχε πάρει τη μορφή του «τεράστιου χρέους του τρίτου κόσμου». Αιώνια επιστροφή;

Από την άλλη, η εκτίναξη του παγκόσμιου χρέους (ιδιωτικού και δημόσιου) έφθασε στο επίπεδο-ρεκόρ των 235

τρис. δολαρίων το 2021, αν και μειώθηκε ως ποσοστό του ΑΕΠ, λόγω ανάκαμψης της παγκόσμιας οικονομίας από τη μεγάλη ύφεση που προκάλεσε η πανδημία το 2020, σύμφωνα με στοιχεία του Διεθνούς Νομισματικού Ταμείου. Συγκεκριμένα, σε σχέση με το 2020 μειώθηκε κατά 10 ποσοστιαίες μονάδες στο 247% του παγκόσμιου ΑΕΠ, αλλά παρέμεινε υψηλότερο κατά 19 μονάδες σε σχέση με τα προ της πανδημίας επίπεδα.

Το συνολικό ιδιωτικό χρέος, που περιλαμβάνει το χρέος των εταιρειών και των νοικοκυριών, μειώθηκε κατά 6 μονάδες στο 153% του ΑΕΠ, ενώ το δημόσιο χρέος μειώθηκε κατά 4 μονάδες στο 96% του ΑΕΠ. Οι ασυνήθιστα μεγάλες διακυμάνσεις του λόγου χρέους/ΑΕΠ προκύπτουν λόγω της ανάκαμψης από την πανδημία και της ταχείας αύξησης του πληθωρισμού που ακολούθησε, σημειώνει το Ταμείο.

Η δυναμική του χρέους ήταν πολύ διαφορετική μεταξύ των ομάδων χωρών. Η μείωση ήταν μεγαλύτερη στις αναπτυγμένες οικονομίες, όπου τόσο το ιδιωτικό όσο και το δημόσιο χρέος μειώθηκαν κατά 5% του ΑΕΠ το 2021, αναστρέφοντας σχεδόν το ένα τρίτο της εκτίναξης που καταγράφηκε το 2020. Η περίφημη «άνιση ανταλλαγή» εκδηλώνεται και εδώ...

Ο πληθωρισμός, αν και μειώνει ονομαστικά το ποσοστό του χρέους (αφού αυξάνει το ΑΕΠ και μειώνει τον λόγο χρέους/ΑΕΠ) δεν μπορεί να θεωρηθεί σαν μία ασφαλιστική δικλίδα. Κάθε άλλο. Όχι μόνο γιατί -καθώς δείχνει σημάδια «μονιμοποίησης»- οι δανειστές θα ζητήσουν να αυξηθούν οι επισφάλειες μπροστά σε αυτό που κυρίως φοβούνται: Αν «προκληθούν», δηλαδή, αυξήσεις των μισθών...

Αλλά και γιατί τον ακολουθεί -απ' ό,τι δείχνουν τα πράγματα- κρίση ύφεσης.

Το συμπέρασμα από όλα τα παραπάνω είναι, λοιπόν, ότι οι κινήσεις της Γκεοργκίεβα κάθε άλλο παρά είναι προσηματικές. Εκφράζουν πραγματικές αγωνίες των οικονομικών κέντρων του συστήματος και των διαχειριστών του. Οι δηλώσεις της το επιβεβαιώνουν: «*Συμφωνήσαμε ότι θα πρέπει να σχηματίσουμε μια παγκόσμια στρογγυλή τράπεζα για το δημόσιο χρέος σε ανώτατο επίπεδο - (να συμμετέχουν) οι βασικοί πιστωτές, ορισμένοι από τους δανειολήπτες, ο ιδιωτικός τομέας- με συνδιοργανωτές την Παγκόσμια Τράπεζα, το ΔΝΤ και την προεδρία της G20*», είπε.

Ο Κέβιν Γκάλαχερ, διευθυντής του Κέντρου Πολιτικής Παγκόσμιας Ανάπτυξης του Πανεπιστημίου της Βοστώνης, δήλωσε ότι χρειάζεται σαφώς μια ευρύτερη, πιο συστημική λύση. «*Μια συστημική λύση θα μπορούσε να είναι "μουσική στα αυτιά" όλων μας, αν αυτό σημαίνει ότι θα πρέπει πραγματικά να συγκεντρώσουμε όλες τις διαφορετικές κατηγορίες πιστωτών, συμπεριλαμβανομένων των πολυμερών αναπτυξιακών τραπεζών, αλλά κυρίως των ιδιωτών ομολογιούχων και των Κινέζων*», δήλωσε. «*Χρειαζόμαστε αυτό το μέρος... Δεν μπορούμε να έχουμε λύσεις για τον συστημικό κίνδυνο, με τα μέρη αυτής της λύσης να βρίσκονται σε διαφορετικά δωμάτια και να μην μιλούν μεταξύ τους ταυτόχρονα. Αυτό δεν μπορεί να συμβεί*».

Το ζήτημα είναι ότι οι εξελίξεις στον παγκόσμιο... χώρο δεν δείχνουν να υννοούν μία τέτοια συνεύρεση που όλοι ομολογούν και κρίνουν ως αναγκαία.

Πάντα για το καλό των χωρών «μεσαίου εισοδήματος» βεβαίως, βεβαίως.

Θεσσαλονίκη, Σφεντόνα

Εκδήλωση για το σμυρναϊκό τραγούδι με αφορμή τα 100 χρόνια από τη Μικρασιατική Καταστροφή

Την περασμένη Κυριακή πραγματοποιήθηκε στη Σφεντόνα το αφιέρωμα στο σμυρναϊκό τραγούδι. Η εκδήλωση περιλάμβανε όχι μόνο πολιτική/πολιτιστική εισήγηση, αλλά και μουσική για όλο το μεσημέρι και φαγητό που μαγείρεψαν οι καλεσμένοι.

Η εισήγηση έπιασε το ζήτημα της απαρχής του τραγουδιού στη Σμύρνη, ξεκινώντας από τις ρίζες του πριν από τη δισκογραφική καταγραφή των αρχών του περασμένου αιώνα. Αναφέρθηκε στις κοινωνικές αιτίες εξέλιξης, ανάπτυξης και παρακμής του, καθώς και στη σχέση του με το ρεμπέτικο (αστικό λαϊκό τραγούδι με βάση τον Πειραιά). Μιλήσαμε για τα μουσικά είδη και τις κομπανίες που αναπτύχθηκαν, όπως οι καντάδες, οι αμανέδες των καφέ αμάν και οι εστουδιαντίνες.

Σημαντικό σημείο υπήρξε το θέμα της εθνικής συγκρότησης σε Ελλάδα και Τουρκία, που με τη δυτικοτροπή τάση των ντόπιων αστικών τάξεων χτυπήθηκαν τα ανατολικά στοιχεία του τραγουδιού των κατοίκων της Σμύρνης και ειδικότερα ο αμανές και μάλιστα από τα ίδια τα καθεστώτα με λογοκρισία και απαγορεύσεις. Και, τέλος, έγινε αναφορά στις πιθανές αιτίες παρακμής του ύφους αυτού αλλά και στις επιρροές που αυτή η μουσική έχει μέχρι και σήμερα. Στη συνέχεια ακολούθησε το μουσικό μκομμάτι, πιάνοντας όλο το φάσμα του σμυρναϊκού τραγουδιού ιστορικά και υφολογικά, από τα παραδοσιακά και τη μουσική πριν από το '22 μέχρι και την προσφυγιά και τις μεταξικές απαγορεύσεις.

Στην εκδήλωση παραβρέθηκε πλή-

θος κόσμος που συμμετείχε σε πολύ μεγάλο βαθμό ενεργά και στο μαγείρεμα των εδεσμάτων που συνόδευσαν το κυ-

ριακάτιο αυτό μεσημέρι, ενώ το γλέντι κράτησε ως αργά το απόγευμα.

Δ.Π.

Οι Ρομά στην Αντίσταση

Στις 16 Δεκεμβρίου 1942, πριν από 80 χρόνια, ο Χάινριχ Χίμλερ, ο ανώτατος αρχηγός των Ες Ες, ο άνθρωπος που οργάνωσε το Ολοκαύτωμα των Εβραίων, διέταξε να μεταφερθούν οι Ρομά από τα γκέτο στο στρατόπεδο συγκέντρωσης του Άουσβιτς. Ήταν το μεγαλύτερο στρατόπεδο συγκέντρωσης στη ναζιστική Γερμανία και η εντολή για την ίδρυσή του, το 1940, δόθηκε από τον ίδιο. Από τότε ξεκίνησε το σχέδιο για τη μαζική εξόντωσή τους.

Το Ολοκαύτωμα των Ρομά

Η «Τελική Λύση», όπως ονομάστηκε από τους Ναζί η συστηματική εξόντωση των Εβραίων, περιελάμβανε και άλλες μειονότητες, όπως οι Ρομά αλλά και σλαβικής καταγωγής πληθυσμοί (κυρίως Πολωνοί και Σοβιετικοί αιχμάλωτοι πολέμου), ομοφυλόφιλοι, ανάπηροι, μάρτυρες του Ιεχωβά, κομμουνιστές.

Σίγουρα το Ολοκαύτωμα των Ρομά στον Δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο δεν είναι από τα γνωστά γεγονότα. Βέβαια, με αφορμή την τελευταία μαζική εκτέλεση περίπου 3.000 Ρομά στους θαλάμους αερίων στις 2/8/1944, η 2 Αυγούστου τιμάται, ανεπίσημα, με πρωτοβουλία μη κυβερνητικών οργανώσεων, ως Παγκόσμια Ημέρα του Ολοκαυτώματος των Ρομά. Πολύ σπάνια όμως θα δούμε αναφορές στο συγκεκριμένο γεγονός.

Οι συστηματικές διώξεις των Ρομά από το ναζιστικό καθεστώς ξεκίνησαν το 1935, στο 7ο Συνέδριο του Εθνικοσοσιαλιστικού Κόμματος, με τους νόμους της Νυρεμβέργης. Τότε οι Ρομά συμπεριλήφθηκαν στις μη γερμανικές -άρα και επικίνδυνες για το «καθαρό» γερμανικό αίμα- φυλές. Οι ισχυρισμοί ενισχύθηκαν με τα αποτελέσματα «ερευνών» ναζιστών γιατρών που «αποδείκνυαν» τη γενετική τους προδιάθεση για εγκληματικές ενέργειες. Το 1939 ανακοινώθηκε διάταξη που απαγόρευε στους Ρομά να μετακινούνται από τον τόπο κατοικίας τους. Το 1940 διατυπώθηκε επίσημα για πρώτη φορά η ανάγκη να μεταφερθούν σε στρατόπεδα εργασίας. Κι αυτό αφορούσε τους Ρομά όλης της κατεχόμενης Ευρώπης από τους Ναζί. Ένα από αυτά ήταν στην Πολωνία, κοντά στο χωριό Κέλμνο, όπου εξοντώθηκαν 5.000 με μονοξείδιο του άνθρακα.

Όταν ξεκίνησε η συγκέντρωσή τους στο Άουσβιτς άρχισε και η συστηματική τους εκμετάλλευση σε καταναγκαστικά έργα, αλλά και σε ιατρικά πειράματα από τον Γιόζεφ Μένγκελε με εισαγωγή θανατηφόρων μικροβίων στο σώμα, επώδυνες στερώσεις και άλλες απίστευτης αγριότητας ενέργειες. Τα βασανιστήρια ήταν φριχτά και οι εκτελέσεις χιλιάδες κάθε μέρα. Υπήρχαν ειδικοί θάλαμοι αερίων και κρεματορία για τους Ρομά.

Μέσα σε λίγα χρόνια υπολογίζεται ότι τα θύματα των Ρομά (από πείνα, βασανιστήρια και εκτελέσεις) ήταν 500.000, αν και νεότεροι υπολογισμοί ανεβάζουν τον αριθμό τους σε πάνω από 1.000.000. Το Ολοκαύτωμα των Ρομά αποσιωπήθηκε σε πολλές χώρες, ανάμεσά τους και στην Ελλάδα όπου για πολλά χρόνια δεν γινόταν καμιά αναφορά σ' αυτό. Καθόλου παράξενο βέβαια αν σκεφτούμε την πολιτική ελέγχου, απομόνωσης και γκετοποίησής τους που έχουν ακολουθήσει οι κυβερνήσεις όλα τα χρόνια μέχρι και τις μέρες μας. Για παράδειγμα, μόλις το 1985 η κυβέρνηση της Γερμανίας αναγνώρισε τη μαζική εξόντωση των Ρομά.

Στην Ελλάδα αναγνωρίστηκαν ως έλληνες πολίτες το 1979.

Στην Ελλάδα της Κατοχής

Λιγοστά είναι τα στοιχεία για τους Ρομά την περίοδο της Κατοχής στην Ελλάδα. Άνθρωποι που δεν ήταν καταγεγραμμένοι πουθενά, βρέθηκαν έρμια στα ορέξεις των κατακτητών και των ελλήνων συνεργατών τους. Ειδικά οι τελευταίοι αποδείχθηκαν αμείλικτοι διώκτες τους. Οι περισσότεροι υπέφεραν από την πείνα και τις αγγαρείες στις οποίες υποβάλλονταν. Πολλοί προσπάθησαν να επιβιώσουν μέσω μικροσυναλλαγών και εκδουλεύσεων που έκαναν για τους Γερμανούς, χωρίς όμως να καταφέρουν να αποφύγουν τα χειρότερα. Ψυλοδαρμοί, βασανισμοί, βιασμοί ακόμα και μικρών κοριτσιών συνόδευσαν τις εισβολές των Ναζί στους τσιγγάνικους καταυλισμούς. Σε πολλές περιπτώσεις δημιουργήθηκαν στρατόπεδα συγκέντρωσης όπως αυτό της Σίνδου, δίπλα στον Γαλλικό ποταμό. Τα χρόνια μετά τη λήξη του πολέμου δημιουργήθηκε καταυλισμός Ρομά σε κοντινή περιοχή και αργότερα μεταφέρθηκε στα Διαβατά, στον σημερινό οικισμό Αγία Σοφία.

Υπάρχει όμως και η άλλη πλευρά της ιστορίας. Δεν ήταν λίγοι οι Ρομά που αρνήθηκαν να υποταχθούν, συμμετείχαν στην Αντίσταση και βγήκαν στο βουνό, επανδρώνοντας τις τάξεις του ΕΛΑΣ. Σε χωριά των Σερρών πολλοί Ρομά εντάχθηκαν στο ΕΑΜ και τον ΕΛΑΣ. Για τον λόγο αυτό κυνηγήθηκαν από Ταγματασφαλίτες και ΠΑΟτζήδες και καταδικάστηκαν σε έκτακτα στρατοδικεία ως κομμουνιστές.

Πολύ χαρακτηριστική περίπτωση είναι αυτή του Βασιλή Μήτρου (καπετάν Γύφτος) που έδρασε στην Εύβοια. Ατρόμητος, ριψοκίνδυνος, πραγματικό παλικάρι, δεν δίσταζε μπροστά στο θάνατο. Είχε γίνει ο φόβος και ο τρόμος των Γερμανών και των Ταγματασφαλιτών. Πολεμούσε πάντα ακάλυπτος και όρθιος με το αυτόματο, θερίζοντας τους κατακτητές. Είχε κερδίσει την εκτίμηση των Ελλήνων και όποτε περνούσε από τα χωριά έτρεχαν να τον γνωρίσουν.

Αξίζει να αναφερθεί ένα από τα σημαντικότερα κατορθώματά του, η ανατίναξη ενός μεγάλου ταχύπλοου γερμανικού σκάφους στο λιμάνι της Κύμης που εμπόδιζε το πέρασμα των βρετανικών πλοίων αλλά και του ΕΛΑΝ τα οποία μετέφεραν αντάρτες και πολεμικό υλικό σε άλλες περιοχές. Μόνος του πήγε μέσα στο σκάφος και τοποθέτησε εκρηκτικό μηχανισμό που τον πυροδότησε ο ίδιος.

Μια ιστορική μάχη στην οποία συμμετείχε και έμελλε να είναι η τελευταία του ήταν η μάχη της Λαμπούσας, κοντά στο Αλιβέρι. Η μάχη αυτή έγινε ως απάντηση του ΕΛΑΣ στην πυρπόληση του χωριού Κακολύρι-Ταξιάρχες και την εκτέλεση 30 κατοίκων του από τους Ναζί το Μάιο του 1944. Στη μάχη της Λαμπούσας σκοτώ-

θηκαν ή αιχμαλωτίστηκαν σχεδόν όλοι οι Γερμανοί από τους 140 της μηχανοκίνητης φάλαγγας. Ήταν από τις σημαντικότερες μάχες του ΕΛΑΣ γιατί κατάφερε να ελέγξει την Εύβοια και τον Ευβοϊκό κόλπο, με αποτέλεσμα να αποκλειστεί μια δίοδος διαφυγής των Γερμανών που κινδύνευαν να αποκοπούν.

Παραθέτουμε μια αναφορά στην μάχη της Λαμπούσας και στον Β. Μήτρο από την ιστοσελίδα του Δήμου Κύμης-Αλιβερίου. «Στις 3 Σεπτεμβρη 1944 στην Λαμπούσα γράφτηκε μία από τις χρυσές σελίδες στην εποποιία της Εθνικής Αντίστασης. Τα ηρωικά παλικάρια του 3ου Τάγματος του 7ου Συντάγματος του ΕΛΑΣ με την ηγεσία του Προκόπη Τζάνου ή Λόγγου έδωσαν ένα καθοριστικό κτύπημα στους Γερμανούς κατακτητές, "απάντησαν" στην ναζιστική θηριωδία που προηγήθηκε λίγους μήνες πριν, τον Μάιο του '44, στο Κακολύρι. Έδωσαν δύναμη και αισιοδοξία στο σκλαβωμένο λαό της Καρυστίας, ανάσα ελπίδας στα χωριά μας. [...] Αξίζει να σταθούμε στον Βασίλη Μήτρου. Ο Καπετάνιος του ο Θανάσης Τζάνος γράφει γι' αυτόν: "Άξιος και φιλότιμος καθώς ήταν ο Βασίλης πήρε την πρώτη θέση στη δουλειά της οργάνωσης και έτρεχε στις πιο επικίνδυνες αποστολές που τον έστελναν. Μα ο Βασίλης ήταν ανήσυχος. Η δουλειά της πολιτικής οργάνωσης δεν τον ικανοποιούσε, ήθελε να ανέβει στο βουνό να γίνει ανάρτης, να πολεμήσει τους Γερμανούς με το όπλο στο χέρι. Στην μεγάλη του όμως επιμονή αναγκάστηκαν να τον αφήσουν και ο Βασίλης έτρεξε όσο μπορούσε γρήγορα για να βρεθεί εκεί που τον έπρωχνε η καρδιά του, στον ΕΛΑΣ. Και εκεί δεν άργησαν να τον γνωρίσουν, γι' αυτό πολύ γρήγορα τον αγάπησαν και τον εκτίμησαν. Τον έμαθαν σε λίγο τα χωριά, τον έμαθαν οι ταγματασφαλίτες, τον έμαθαν οι Γερμανοί. "Έρχεται ο Γύφτος", έλεγαν οι τσολιιάδες και έτρεχαν να κρυφτούν. "Πέρασε ο Γύφτος", έλεγαν στις γειτονιές και έτρεχαν να τον γνωρίσουν. Απέραντη αγάπη από τους σκλαβωμένους και τους φίλους, άσβεστο μίσος από τους Γερμανούς και τους Προδότες". Αυτός ήταν ο ηρωικός Βασίλης Μήτρου ο μοναδικός Έλληνας νεκρός της Μάχης της Λαμπούσας».

Ο καπετάν Γύφτος πολέμησε στη μάχη αυτή μέχρι να του έπρωχνε οι

σφαίρες. Τότε όρμησε πάνω σε έναν Γερμανό για να πάρει το όπλο του, αλλά δέχτηκε μια σφαίρα που τον τραυμάτισε θανάσιμα. Τέλος, να αναφέρουμε ότι όλη η οικογένεια του Β. Μήτρου συμμετείχε στον ΕΛΑΣ και όλοι σκοτώθηκαν ή εκτελέστηκαν. Στην τοποθεσία όπου σκοτώθηκε υπάρχει η προτομή του.

Αξιοσημείωτη είναι και η μάχη των ανταρτών με τους Ναζί στα Κάτω Πετράλωνα το 1944, μετά την οποία εκτελέστηκαν 20 αντάρτες. Οι 12 από αυτούς ήταν Ρομά. Υπάρχει επιτύμβια πλάκα στο Γ' Νεκροταφείο.

Επίσης, στις 4 Αυγούστου του 1944 εκτελέστηκαν 11 Ρομά που συνελήφθησαν στο μπλόκο της Αγίας Σοφίας στον Ταύρο. Μάλιστα στο Δήμο Ταύρου υπάρχει μνημείο προς τιμήν τους.

Μια άλλη περίπτωση ανάρτη Ρομά ήταν ο Χρήστος Χαλκιάς από την περιοχή της Κόνιτσας. Μαχητής και ταυτόχρονα βιολιτζής, ήταν η ψυχή του γλεντιού των ανταρτών στα βουνά. Συμμετείχε και στον εμφύλιο.

Γεγονότα άγνωστα τα περισσότερα που συμπληρώνουν την άγνωστη ιστορία των Ρομά, των φτωχοδιαβόλων που κυνηγημένοι ανά τους αιώνες δεν καταφέρνουν να ριζώσουν πουθενά. Που μέχρι και τις μέρες μας ζουν εξαθλιωμένοι, μέσα στις λάσπες των παραμελημένων οικισμών τους, χωρίς τα στοιχειώδη για να εξυπηρετήσουν τις βασικές τους ανάγκες. Ζωές δύσκολες. Το μόνο εύκολο για αυτούς είναι να βρεθούν δολοφονημένοι με μια σφαίρα στο κεφάλι από τα όπλα της αστυνομίας. Για 20 ευρώ!

Πηγές:

Δημήτριος Τσακίρης, «Η συμπεριφορά των κατοχικών δυνάμεων απέναντι στους Έλληνες Τσιγγάνους και πώς επέζησε αυτή η μειονότητα» Επιμορφωτικό υλικό, Ιωάννινα 2004

Κείμενο στο διαδίκτυο του Άγγελου Χατζηνικολάου, δασκάλου στο 5ο Διαπολιτισμικό Δημοτικό Σχολείο Μενεμένης Θεσσαλονίκης (Δενδροπόταμος), δρ ΠΤΔΕ/ΑΠΘ

Ιστοσελίδα «Μηχανή του Χρόνου»

σχοήλια

ΗΘΙΚΟ I

Η Ρωσία σχεδιάζει να στείλει μουσικούς στην πρώτη γραμμή του πολέμου της στην Ουκρανία, σε μια προσπάθεια να τονώσει το ηθικό των στρατευμάτων της. Ειδικότερα, το ρωσικό υπουργείο Άμυνας ανακοίνωσε τη σύσταση «δημιουργικής ταξιαρχίας πρώτης γραμμής» αυτή την εβδομάδα, λέγοντας ότι στη μονάδα θα περιλαμβάνονται τραγουδιστές και μουσικοί. Ρέκβιεμ.

Μήνυμα I

Ο Ζελένσκι ζήτησε από τη Διεθνή Ποδοσφαιρική Ομοσπονδία (FIFA) να του επιτρέψει να απευθύνει ένα μήνυμα ειρήνης πριν από τον τελικό. Κόπηκε στο VAR.

ΗΘΙΚΟ II

Αντιμέτωπο με κινητοποιήσεις εργατών και απεργίες βρίσκεται το Ηνωμένο Βασίλειο, το οποίο θα επιστρατεύσει περίπου 1.200 στρατιώτες και 1.000 δημόσιους υπαλλήλους για να αντικαταστήσουν τα πληρώματα ασθενοφόρων και τα μέλη της συνοριακής αστυνομίας που απεργούν τις ημέρες των Χριστουγέννων. Εμβατήρια.

ΡΙΝΓΚ

Ο Βολοντίμιρ Ζελένσκι δήλωσε ότι ευχαρίστωσε να ανέβαινε σε ένα ρινγκ για να παλέψει με τον Ρώσο πρόεδρο Βλαντίμιρ Πούτιν. Ρόκι, η επιστροφή.

Σφαίρες

Ο Αλέξης Κούγιας υποστήριξε για άλλη μια φορά ότι ο αστυνομικός δεν ήθελε να πυροβολήσει. «Ο εντολέας μου δεν ήθελε να πυροβολήσει το παιδί. Είχε περιστροφή με 13 σφαίρες, έριξε μόνο δύο σφαίρες, ενώ θα μπορούσε να ρίξει όλες τις σφαίρες», είπε. Τις υπόλοιπες αναλαμβάνει να τις ρίξει ο ίδιος.

Σαμαράκια

Αρνείται το δόλο ο αστυνομικός της ομάδας ΔΙΑΣ σχετικά με τη δολοφονία του Κώστα Φραγκούλη, ισχυριζόμενος ότι «στο σημείο που εγώ πυροβόλησα χαμηλά υπάρχουν σαμαράκια και οι ράγες του τραίνου κι αναπήδησε η μοτοσικλέτα με αποτέλεσμα να πάει πιο ψηλά». Αυτή τη φορά εξοστρακίστηκε η μοτοσικλέτα.

Ψήφος

«Και εμείς δεν έχουμε κανένα πρόβλημα να αναγνωρίσουμε ότι η ψήφος του ΚΚΕ στο επίδομα των 600 ευρώ μόνο για ένστολο προσωπικό του υπουργείου Προστασίας του Πολίτη ήταν αναντίστοιχη», δήλωσε ο ΓΓ του ΚΚΕ, Δ. Κουτσούμπας. Ήταν λίγα.

Σύνορα

Κατά μήκος των συνόρων του Έβρου θα προστεθούν 250 συνοριοφύλακες. Και άλλοι τόσοι στους καταυλισμούς των Ρομά.

Μήνυμα II

Ο Ουκρανός πρόεδρος Βολοντίμιρ Ζελένσκι δήλωσε ότι βρίσκεται στην Ουάσιγκτον για να ευχαριστήσει την αμερικανική κυβέρνηση για τη βοήθεια που παρέχει στη χώρα του στον πόλεμο με τη Ρωσία, τονίζοντας ότι θα έχει συννομιλίες για τη στρατιωτική ενίσχυση της Ουκρανίας. Θα απευθύνει μήνυμα στον τελικό του ράγκμπι.

Ελληνοτουρκικά

Συνεχίζεται η αντιπαράθεση, ανεβαίνει η επικινδυνότητα

Δεν περνάει μέρα που να μην έχουμε δηλώσεις επιθετικού χαρακτήρα κι απ' τις δύο πλευρές του Αιγαίου. Η τουρκική πλευρά κραδαίνει τον νέο πύραυλο Typhoon και τις δυνατότητες του βεληνεκούς του. Παράλληλα, επαναλαμβάνει μονότονα την επιθετική ρητορική ότι «θα έρθουμε μια νύχτα». Πίσω απ' τις λέξεις, βρίσκονται τα μόνιμα πεδία έντασης και διεκδίκησης: το Αιγαίο πέλαγος, η ανατολική Μεσόγειος, οι ΑΟΖ και οι εξορύξεις, η δυτική Θράκη, το προσφυγικό-μεταναστευτικό, η Κύπρος. Τα γεωπολιτικά και οικονομικά οφέλη που προσδοκούνται. Οι ρόλοι που διεκδικούνται. Ταυτόχρονα, έχει ανοίξει ήδη παράθυρο από τη μεριά των ΗΠΑ για τον στρατιωτικό εκσυγχρονισμό της γείτονος, με την αναβάθμιση των παρχόντων και την αγορά νέων μαχητικών αεροσκαφών F-16.

Η ελληνική πλευρά συνεχίζει στη γραμμή της λεγόμενης διεθνοποίησης του τουρκικού αναθεωρητισμού, επιθετικότητας και αμφισβήτησης της ελληνικής κυριαρχίας και των κυριαρχικών δικαιωμάτων της χώρας. Συνεχίζει σε όλα τα φόρα και τις διμερείς διπλωματικές συναντήσεις να θέτει τα ζητήματα και την άποψή της, ενώ επί του πεδίου, όπως λέγεται, ήδη διεξάγονται έρευνες στο δυτικό τμήμα της χώρας και νοτιοδυτικά της Κρήτης από τις γνωστές ενεργειακές πολυεθνικές της Δύσης. Τα εξοπλιστικά προγράμματα δεν έχουν σταματήσει σε αέρα, στεριά και θάλασσα. Το «σφράγισμα» των συνόρων συνεχίζεται με αμείωτη ένταση, την ώρα που η επίδειξη εξο-

πλισμού και οι απανωτές και τακτικές επισκέψεις κυβερνητικών στελεχών στα νησιά του ανατολικού Αιγαίου προβάλλονται δεόντως.

Το τελευταίο διάστημα, η Αίγυπτος και η Λιβύη έχουν εκ των πραγμάτων μπει στην εξίσωση. Η μη αναγνώριση αποφάσεων της κυβέρνησης της δεύτερης σε σχέση με το τουρκολιβικό σύμφωνο και τις θαλάσσιες ζώνες -μια ευθεία παρέμβαση στα εσωτερικά άλλης χώρας, αφού αμφισβητείται η νομιμότητα της κυβέρνησής της- είχε ως αποτέλεσμα το γνωστό διπλωματικό επεισόδιο με τον Δένδια στην Τρίπολη, που οδήγησε σε αιχμηρές δηλώσεις της ίδιας της υπουργού Εξωτερικών της χώρας. Η σφήνα της Αιγύπτου, εξάλλου, με τη μονομερή οριοθέτηση των δυτικών θαλάσσιων συνόρων της με τη Λιβύη, αν και δεν παράγει άμεσα έννομα αποτελέσματα αφού είναι μονομερής και όχι διμερής, χαροποίησε την ελληνική πλευρά, που την έκανε περίπου «σημαία» της. Το γεγονός ότι τέμνει σε κάποια έκταση τη θαλάσσια ζώνη του τουρκολιβικού συμφώνου, θεωρείται ως «επιτυχία» από την εδώ πλευρά, που αμφισβητεί έμπρακτα τα υπό διαμόρφωση de facto δεδομένα. Μόνο που η Αίγυπτος προσπαθεί να διασφαλίσει τα δικά της γεωπολιτικά και οικονομικά συμφέροντα και όχι να ταχθεί οριστικά υπέρ ή κατά μιας εκ των αντιμαχόμενων πλευρών. Κάτι που είναι βέβαιο ότι, ακόμη κι αν δεν ομολογείται ανοικτά, (οφείλουν να) γνωρίζουν Ελλάδα και Τουρκία.

Όλες αυτές οι κινήσεις εκλαμβάνο-

νται ένθεν κακείθεν ως ενθάρρυνση των βλέψεων, των μωροφιλοδοξιών αλλά και ως άμβλυση των φόβων των δύο αρχουσών τάξεων. Στο ίδιο πλαίσιο, η καλλιέργεια του εθνικισμού δεν έχει τέλος, με δευτερεύουσα πλευρά να είναι οι επικείμενες εκλογές και στις δύο χώρες και πρωτεύουσα ο υπαρκτός, ασυμβίβαστος ανταγωνισμός υπόστασης και συμφερόντων των κυρίαρχων κοινωνικών ελίτ των δύο χωρών. Το αντιδραστικό αυτό κλίμα δηλητηριάζει τους δύο λαούς καθημερινά και προετοιμάζει το έδαφος μιας αλληλοσφαγής. Όσο κι αν κλίνεται η λέξη διάλογος σε όλες τις πτώσεις, έστω και υπό προϋποθέσεις, η ουσία είναι ότι προετοιμάζονται για έναν ακόμη άδικο πόλεμο, οποτεδήποτε κι αν «χρειαστεί». Αυτό είναι κάτι που εξαρτάται, σχεδόν απόλυτα, από τα κελεύσματα, τις επιθυμίες και τις ανοχές των ιμπεριαλιστών που κανονάρχουν τις εξελίξεις και βασικά των ΗΠΑ.

Η νέα πρωτοβουλία επανέναρξης διαλόγου που προωθεί τελευταία η γερμανική πλευρά, μέσω της καινούργιας επικεφαλής του διπλωματικού γραφείου του Μητσοτάκη και του εξ απορρήτων του Ερντογάν, που είχαν την πρώτη τους (και τελευταία;) συνάντηση στις Βρυξέλλες, δείχνει ότι ο γερμανικός ιμπεριαλισμός ανησυχεί για τη συνεχιζόμενη και κλιμακούμενη ένταση, που, να μην είναι «καλή» για την πώληση οπλικών συστημάτων και από τη Γερμανία και στις δύο χώρες, αλλά η πιθανότητα να «ξεφύγει» από ελεγχόμενα πλαίσια δεν είναι πλέον μόνο υπόθεση

εργασίας. Σε μια τέτοια περίπτωση, θα διακυβευτούν τα οικονομικά και πολιτικά συμφέροντα της Γερμανίας, αφού είναι δεδομένο ότι τον πρώτο και καθοριστικό λόγο θα έχουν τα υπερατλαντικά αφεντικά των δύο αντιμαχόμενων αστικών τάξεων. Προσπαθεί, επομένως, να αποφύγει μια τέτοια εξέλιξη. Κάλιο γαϊδουρόδενο... Μόνο που δεν είναι καθόλου βέβαιο ότι δεν θα μείνει και αυτή η απόπειρα μετέωρη.

Η κατάσταση ανάμεσα στις άρχουσες τάξεις Τουρκίας και Ελλάδας θα εξακολουθήσει να είναι τεταμένη, γιατί δεν μπορούν να συμβιβαστούν και να γεφυρωθούν τα συμφέροντά τους. Μέσα στο γενικότερο κλίμα αναταραχής που επικρατεί διεθνώς, η περιοχή της νοτιοανατολικής Μεσογείου θα εξακολουθήσει να βρίσκεται στο επίκεντρο του ενδοϊμπεριαλιστικού ανταγωνισμού και να παράγει επικίνδυνα για τους λαούς δεδομένα. Οι εντάσεις θα συνεχίσουν να είναι σε πρώτο πλάνο και οι υφέσεις στα πιο πίσω. Οι σημερινές παραινήσεις των ισχυρών του πλανήτη για κατάληγασμα, μπροστά στο κύριο μέτωπο του πολέμου στην Ουκρανία που είναι και αυτό που έχει αναδυθεί με επείγοντα χαρακτήρα, δεν σημαίνει ότι θα πέσουν οι τόνοι και θα δοθεί η δυνατότητα στους δύο λαούς να σφυρηλατήσουν τη φιλία, την ταξική αλληλεγγύη και τη συστράτευση απέναντι σε όλους τους εμπρηστές, εξωτερικούς και εσωτερικούς, του πολέμου. Είναι αυτό ακριβώς που κάτω από όλες τις συνθήκες είναι αναγκαίο και μπορετό να παλεύεται!